

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 87

Ple del Parlament

Sessió 42, segona reunió, dimecres 18 de març de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al president de la Generalitat sobre la retirada dels pressupostos i la inestabilitat del país 317-00239/15	3
Pregunta al president de la Generalitat sobre la interrupció de la tramitació dels pressupostos per a garantir el compliment dels acords d'investidura i donar continuïtat a la legislatura 317-00238/15	4
Pregunta al president de la Generalitat sobre la presumpta vinculació del president del Partit dels Socialistes de Catalunya amb la trama Koldo 317-00235/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre el cost de la cobertura sanitària completa per a estrangers anunciada pel president del Govern de l'Estat 317-00233/15	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre la convocatòria del grup de treball per a concretar les mesures per a paliar les conseqüències economicosocials de la guerra a l'Iran 317-00237/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre la retirada dels pressupostos i sobre si considera que compleix les seves promeses d'estabilitat i bon govern 317-00240/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre sobre el pla d'acollida «Catalunya, casa palestina» 317-00234/15	12
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració que fa de l'acord de retirar els pressupostos per a continuar la negociació i poder-los aprovar 317-00236/15	13
Pregunta al Govern sobre l'acció de les delegacions del Govern a l'exterior 310-00384/15	14
Pregunta al Govern sobre el dret a l'educació 310-00395/15	16
Pregunta al Govern sobre les polítiques de segregació i laïcitat de les institucions 310-00391/15	18
Pregunta al Govern sobre la situació del sistema educatiu 310-00392/15	19

Pregunta al Govern sobre la gestió del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació 310-00393/15	21
Pregunta al Govern sobre la situació de la mobilitat 310-00394/15	23
Pregunta al Govern sobre les polítiques hídriques i la gestió de l'aigua 310-00386/15	24
Pregunta al Govern sobre la situació de les prestacions socials 310-00387/15	26
Pregunta al Govern sobre la prevenció d'incendis als parcs naturals 310-00385/15	28
Pregunta al Govern sobre les polítiques del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació per a garantir el relleu generacional al sector primari 310-00388/15	30
Pregunta al Govern sobre el projecte d'ampliació del Museu Nacional d'Art de Catalunya 310-00389/15	32
Pregunta al Govern sobre el Campus de Salut de Girona 310-00390/15	33
Pregunta al Govern sobre les subvencions de la Generalitat 310-00383/15	34
Proposició de llei per a garantir la subrogació del personal en processos d'internalització del Sistema d'Emergències Mèdiques 202-00065/15	36
Compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per a informar sobre la situació de col·lapse que pateix Catalunya 350-00008/15	47

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 42.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de dotze del migdia. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar una nova delegació de vot. La diputada Raquel Sans Guerra, del grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Ester Capella i Farré per a la sessió plenària de dimecres 18 de març a la tarda.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la retirada dels pressupostos i la inestabilitat del país

317-00239/15

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral i començarem amb les preguntes al president de la Generalitat. La primera és sobre els darrers esdeveniments polítics i, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president Rull. Quin fracàs, quin fracàs! I quin desori! Quina irresponsabilitat, quina inestabilitat i quin espectacle! President Illa, vostè ha jugat amb el país. Retirant els pressupostos, ha fet un paperot que s'hauria pogut estalviar. El país no es pot permetre aquest vodevil. Ha tornat el fracàs del Dragon Khan. Avui ha presumit de responsabilitat i d'estabilitat i ni una cosa ni l'altra. Responsabilitat és presentar pressupostos sense una majoria i haver-los de retirar vint dies després? Responsabilitat és que els seus socis donin aire a un govern que ha portat el país al col·lapse?

De debò, diputats d'Esquerra, poden signar un comunicat que diu que s'ha avançat en la sobirania de Catalunya en aquesta legislatura, amb el Govern més espanyolista i espanyolitzant que hi ha hagut?

I de quina estabilitat parla, president? De l'estabilitat dels trens, de l'estabilitat dels mestres, dels pagesos, dels metges? Retira els pressupostos però no retira els problemes del país. Té els docents i els metges al carrer, els usuaris de rodalies tirats a les andanes, la classe mitjana ofegada a impostos. Té els pagesos, els pescadors i els autònoms contra les cordes. Els jòvens que busquen habitatge, totalment abandonats, i els qui defensem la llengua, absolutament desesperats. I, a sobre, amb els pressupostos ha generat una pressió a la societat civil i als funcionaris que li hauria de fer vergonya.

Ha jugat amb les angoixes i amb el patiment de la gent, fins i tot amb les nòmines, i això és impropri d'un president de la Generalitat. No hi ha prou propaganda per tapar tanta incompetència. Han tornat a pensar en els partits i no en el país. Ho

vam veure amb la investidura i ara amb el despropòsit dels pressupostos. Amb la retirada dels pressupostos té l'oportunitat i la responsabilitat de rectificar. Pel bé del país, president, rectifique el seu fracàs.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora Sales, vostès van dir, fa quinze mesos, que no hi hauria Govern, que anàvem a una repetició electoral. Hi ha Govern a Catalunya. Vostès han dit i han repetit que no es presentaria un nou model de finançament singular per a Catalunya. S'ha presentat, el millor que hi ha hagut mai a la història de Catalunya. (*Remor de veus.*) Vostès han dit i diuen que no hi haurà pressupost a Catalunya. Hi haurà pressupost a Catalunya, perquè avui hem arribat a un acord perquè hi hagi un pressupost de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*)

Comptant amb tothom, amb responsabilitat, sí, perquè el moment demana responsabilitat, i la pregunta és: on són vostès? Un partit que ha governat molts anys a Catalunya, un partit del que s'hauria d'esperar un cert sentit de país, un cert sentit del que significa governar. Jo podria haver fet un llistat..., i no en tindria prou amb el minut trenta-un segons que em queden, ni amb una hora, ni tan sols a la tarda tindré prou amb el temps que tinc a la compareixença per fer un llistat de com m'he trobat el país i de quines coses deien vostès i quines coses han fet vostès i com les he trobat. Però no ho faré, això. Sap per què? Perquè Catalunya necessita a tothom per tirar endavant.

Però en aquest context tan inestable que tenim, amb tantes incògnites, comptar amb tothom, especialment amb el primer grup de l'oposició. Una bona oposició ajuda a fer un bon govern. I jo, modestament, m'esforço a fer un govern. Esforcin-se vostès a fer una bona posició, és a dir, una oposició constructiva i amb sentit de país.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Mire, president, vostè no està en condicions d'alliçonar ningú, perquè la seva credibilitat fa aigües. El fracàs és seu. És la primera vegada que un president de la Generalitat ha de retirar pressupostos i, per tant, faci's el favor de no centrifugar aquestes responsabilitats.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

És el moment de la política amb majúscules, no de la política de xemeneia estreta, curta mirada i vol baix.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la interrupció de la tramitació dels pressupostos per a garantir el compliment dels acords d'investidura i donar continuïtat a la legislatura

317-00238/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, fa una estona s'ha dit..., vostè i el president d'Esquerra Republicana, Oriol Junqueras, han anunciat que el Govern i Esquerra ens donem més temps per seguir negociant i permetre així que la concreció i la implementació dels acords que el van fer president donin continuïtat a aquesta legislatura; de tots els acords, president, perquè aquests acords no són ni un caprici ni un xantatge d'Esquerra Republicana. Són acords bons pel conjunt de la ciutadania.

President, li agraïm el gest de retirar els pressupostos que van portar aquí, recordem-ho, sense cap acord, sense tenir els suports necessaris per aprovar-los, estresant el calendari i iniciant un compte enrere que ens ha acabat complicant la vida a tots. Una decisió, per cert, de la qual nosaltres no ens sentim responsables. La tramitació dels pressupostos no podia seguir, perquè allò que sempre li havíem demanat i al que vostè s'havia compromès, aquí també en seu parlamentària, un gest clar per al traspàs de l'IRPF, no ha arribat.

Nosaltres li hem dit moltes vegades. Volem ser clars, honestos, transparents i coherents. Per això, malgrat les pressions que hem patit per tal de que cedíssim en les nostres demandes, sempre hem condicionat iniciar qualsevol negociació, també la pressupostària, al compliment d'allò que ja havíem acordat amb anterioritat.

Avui ens donem temps i això és bo, president. Aquests dies hem parlat molt de confiança, de credibilitat, d'estabilitat, de complir amb allò acordat i amb la decisió que hem pres avancem en aquesta bona direcció. La legislatura, no ens cansarem de repetir-ho, per a nosaltres gira al voltant de dos eixos: la resolució del conflicte polític i els avenços en sobirania nacional i social. Per nosaltres, donar continuïtat i estabilitat a una legislatura que avanci per aquest camí té tot el sentit polític. Sense renúncies, evidentment, com tothom ha vist, però si cal, adaptant-nos i sent flexibles en la implementació dels acords, com hem demostrat sobradament al llarg d'aquests mesos.

Ho hem dit des del primer moment, president. Esquerra té sempre la mà estesa per fer arribar els recursos dels que la Generalitat pot disposar al conjunt de la ciutadania. Comencem, com ja li havíem proposat, amb el suplement de crèdit i seguim treballant, negociant, perquè nosaltres volem uns pressupostos per seguir avançant en sobirania, per defensar els serveis públics i el benestar de la ciutadania, per impulsar i garantir, doncs, els acords als que vam arribar. Ens hi posem, president?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. I tant que ens hi posem, senyor Jové, i amb convicció! A mi m'agrada acabar el camí amb qui el començo. La meua investidura és un camí –molt honrat per part meua– que va començar amb el suport del seu grup i amb el suport del grup dels Comuns. I jo acabo el camí amb qui el començo. I honoro –ho he dit en aquesta cambra infinitat de vegades– els compromisos que he assumit, i he dit en aquesta seu parlamentària, que els acords que hem subscrit els complirem tots.

Penso, ho he dit abans, que el moment ens demana un sentit de país, un sentit de responsabilitat, de generar un marc d'estabilitat. I no em sap cap greu retirar els pressupostos. Cap greu. Els vaig presentar perquè creia que ho havia de fer, perquè és l'obligació del Govern. Vostès m'han demanat que els retiri, que aplicarem un mecanisme demà, que haurà de revalidar aquesta cambra perquè el país no quedi paralytitzat, cosa que agraeixo, i crec que volem tots els que pensem en Catalunya primer i que ens donem més temps per enraonar. I tant que sí!

Jo vull uns pressupostos per Catalunya amb vostès. Deixi'm fer un matís: no és veritat que els vaig presentar sense cap acord; teníem un acord amb els Comuns, del

que també em sento molt orgullós. I també hi havien acords amb agents econòmics i socials, però falta l'acord amb vostès. Tingui la convicció..., tingui la certesa, però, que treballarem fins a l'últim minut per assolir aquest acord i crec que el país ho agrairà.

Moltíssimes gràcies. Em sento orgullós de l'acord que hem signat amb vostès.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la presumpta vinculació del president del Partit dels Socialistes de Catalunya amb la trama Koldo

317-00235/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente.

¿Cómo valora las informaciones aparecidas sobre la presunta vinculación del todavía presidente del PSC, Miquel Iceta, a la trama corrupta de Koldo?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El senyor Iceta no està vinculat a cap trama corrupta.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. Cuando aparecieron las primeras informaciones sobre Ávalos, dijeron ustedes –cito textualmente– que se trataba de «insidias contra un hombre honesto»; cuando llegaron las de Koldo, «bulos de la fachosfera», y cuando aparecieron las de Cerdán, «pseudomedios fascistas atacan a un hombre bueno». ¡Qué bonito!

Hoy aparecen informaciones muy preocupantes sobre la presunta vinculación de Miquel Iceta, embajador, exministro y gran tenedor de vivienda, a la trama corrupta de Koldo y vuelven a la carga con el mismo sistema. Atacan a los medios y se niegan a dar las explicaciones adecuadas. Estamos hablando de enchufismo en empresas rescatadas, patrimonio hasta hoy ocultado e incluso trapicheo de armas en sede monclovita. ¿Pero se les ha ido la pinza o qué demonios les pasa?

Usted, señor Illa, debe dar explicaciones de quien todavía preside el PSC, porque, aunque mucha gente lo ha olvidado, Miquel Iceta sigue presidiendo el PSC. ¿Conocía usted el asombroso patrimonio de su antiguo jefe? ¿De verdad no tiene nada que decir al respecto?

Y, finalmente, lleva usted siete sesiones de control seguidas sin contestar a mis preguntas y planteándome usted a mí las preguntas. Mire, en una sesión de control democrática, la oposición pregunta y el presidente responde. Si se ve usted incapaz de contestar a mis preguntas y solo sabe preguntar usted, se viene usted a mi sitio y yo me bajo al suyo. El PP saldría perdiendo, pero Cataluña saldrá ganando.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Deixi'm donar-li dues informacions d'interès per a vostè, senyor Fernández. La primera és que tinc el propòsit d'estar bastant temps a aquesta butaca –ho dic perquè es vagi mentalitzant (*rialles*)– i la segona és que vostè preguntarà el que li sembli, i jo respondré com em sembli.

Miri, desconec el patrimoni del senyor Iceta. No m'ha interessat mai conèixer el patrimoni d'altres persones. Sí que conec els principis del senyor Iceta i és el primer que és transparent i que tot el que té ho declara a Hisenda. No hi ha res ocult, aquí. I és el primer... A més, del seu partit, alguns no, pel que hem sabut. (*Remor de veus.*) Del seu partit, alguns no. Del senyor Iceta, en desconec el seu patrimoni. Conec els seus principis: transparència i aplicació de la llei exactament com tothom. Entén? Ja n'hi ha prou d'embrutar la política. Si vostè té alguna cosa concreta, se'n va on ha d'anar i, si no, vostè –que crec que és una persona que li agrada l'activitat política i que té ganes de fer política–, no ho embruti, no embruti i faci's un favor a vostè, al seu partit i a la política. Els que de casa seva l'empenyen a embrutar-la, no els hi faci cas. Anirà més bé el seu partit i anirem més bé a tots.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el cost de la cobertura sanitària completa per a estrangers anunciada pel president del Govern de l'Estat

317-00233/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, la semana pasada su jefe, el presidente del Gobierno, aprobó un real decreto para dar cobertura sanitaria completa a los extranjeros que entraran a territorio nacional. Yo le quiero preguntar si tiene idea de cuánto puede costar a la ya maltrecha sanidad pública catalana.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Primer, jo em dec als ciutadans de Catalunya –són les úniques persones a les que em dec–, i segon, aquesta mesura que vostè menciona serà positiva per l'economia catalana i per al conjunt del país.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Mire, una política sanitaria sin una proyección demográfica nos conduce, sin lugar a dudas, a un callejón sin salida, más listas de espera, saturación y muertes. Usted sabe bien que la diferencia entre esperar días, semanas o meses es la diferencia entre vivir o morir. Y ustedes llevan demasiado tiempo jugando a la ruleta rusa con la vida de los catalanes. Hoy, esperamos más de tres meses para que nos atienda un especialista. Esperamos más de cuatro meses para poder entrar en un quirófano. Incluso han llegado a morir catalanes en listas de espera, en urgencias, en hospitales, aquí.

Usted, señor Illa, dice que va a ser beneficioso para los catalanes. Si tanto lo cree, vaya usted a las listas de espera, a las colas donde los catalanes que pagan im-

puestos ven como los extranjeros pasan por delante suyo y dígalos, mirando a los ojos a los familiares de aquellos que han enterrado a personas por culpa suya –por las listas de espera–, que esto va a ser beneficioso per la sanidad catalana.

Ustedes están logrando aquello que durante mucho tiempo han criticado; ustedes, Esquerra y los Comunes, están privatizando la sanidad pública y lo están haciendo porque por culpa de la invasión migratoria los catalanes se tienen que sacar un seguro privado para poder ser atendidos en un tiempo razonable en la sanidad. Pero mire, yo le quiero dejar muy claro que Cataluña ni es una ONG, ni somos los hospitales del mundo, ni tenemos recursos ilimitados. Debe elegir, señor Illa –los catalanes ya lo hemos hecho–, o sanidad pública de calidad o invasión migratoria.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Que em parli de sanitat, de sanitat pública, un partit negacionista, que durant la pandèmia va demanar que la gent no es vacunés, m'obliga a un esforç de contenció que posa a prova el meu sistema nerviós –l'hi dic de veritat–, però el faré per educació i per respecte a aquesta cambra, però, en fi, té fondo, això: que un partit *negacionista*, que va ser antivacunes, em digui això.

Ara, miri, per parlar de sanitat: Joan XXIII, ampliació de l'hospital; Arnau de Vilanova, nova sala de consultes externes; Germans Trias i Pujol, el mateix; Clínic, en marxa; Trueta, en marxa; Hospital del Mar, inauguració de la segona fase. Això és «sanitat pública» –allò que vostès on governen, paralitzen. Vostè diu que passeja pels barris. Ha preguntat a la gent dels barris, amb la que diu parlar tant, què en pensen de la guerra d'Iran? Ha preguntat això? Ho dic perquè vostè ha defensat el senyor Trump, que és el qui ha iniciat aquesta guerra amb Israel. Ha preguntat als veïns dels barris què en pensen? Els hi ha explicat que l'increment del cost de la vida que estan patint és gràcies a aquell partit dels Estats Units que vostès defensen? Ho dic perquè, tant anar pels barris, escolti una mica lo que diu la gent dels barris.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la convocatòria del grup de treball per a concretar les mesures per a pal·liar les conseqüències economicosocials de la guerra a l'Iran

317-00237/15

I per formular-la en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, cada dia està més clar que el món està dirigit per quatre megalòmans, quatre oligarques que el que volen és fer negoci amb la barbàrie i amb la destrucció. Ho hem vist amb el genocidi de Gaza, amb la invasió d'Ucraïna, amb el segrest del president de Veneçuela. Ho estem veient també ara amb Cuba, que està sotmesa a una apagada total, generant una crisi humanitària i, a més, amenaçada de ser envaïda per la força, i, evidentment, també amb la guerra il·legal en contra de l'Iran. Una guerra que té noms propis –Netanyahu i Trump–, però que també té uns cognoms que són el Partit Popular, VOX i Aliança Catalana, que estan justificant i que donen suport a aquesta guerra. I també un compte corrent que és el més beneficiat, el de les petrolieres.

Per això, president, no podem permetre que els catalans i les catalanes acaben pagant les conseqüències d'aquesta guerra. Perquè la guerra és seua, però és que el

problema és que la crisi la paguem entre tots. En aquesta situació, demà n'hi ha una reunió del Consell d'Europa per veure com es fa front a l'impacte econòmic d'aquesta guerra; el divendres n'hi ha un Consell de Ministres extraordinari per veure com es treballa un escut social, i Catalunya, president, no pot quedar enrere. És cert que vostès, el divendres passat, ens van convocar a una anomenada «cimera». Jo diria més una primera presa de contacte per veure com tirem endavant mesures que ajuden a la gent a fer front al cost de la vida, però no hi va haver cap concreció. De fet, el Govern, l'única cosa que va proposar, va ser un grup de treball.

Nosaltres ja els vam fer arribar les nostres propostes. En destaco tres: la primera són inspeccions des de Consum perquè no s'especule amb els preus d'allò que és més bàsic; la segona, evidentment, avançar en l'extensió de les renovables –ara més que mai és renovables o barbàrie, renovables o dependència–, i tercer, que les ajudes públiques a les empreses estiguin condicionades al manteniment de llocs de feina i també a no deslocalitzar. El que segur que no és una bona idea és el que proposava el Partit Popular i Junts d'acabar amb l'impost de successions que cada any ens dona 1.000 milions d'euros, que són més necessaris que mai si volem un escut social potent.

Dit això, president, la pregunta és clara: primer, quan convocaran aquest suposat grup de treball? La segona, quines són les mesures que proposarà el Govern? Perquè de moment no n'hem escoltat cap, i la tercera, quan les posaran en marxa?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Aquest divendres hi haurà una trobada, una reunió, del grup estable dels grups parlamentaris que van participar en aquesta cimera divendres passat per conèixer, per traslladar-los les mesures que el Govern té previst posar en marxa i per discutir-les amb tots vostès –sota cinc principis. El principi de gradualisme –té un paquet de mesures–; jo crec que ha de ser el primer paquet de mesures i hem d'anar veient com evoluciona això. A tots ens agradaria que l'evolució fos positiva, és a dir, que hi hagués un alto el foc i que s'acabés aquest conflicte. El de flexibilitat, per poder-nos adaptar a les situacions que són canviants. El de complementarietat, és a dir, de no repetir i de no solapar-nos amb ajudes que puguin fer altres administracions. Vostè ha mencionat el Consell d'Europa que hi ha demà i el Consell extraordinari de Ministres que hi ha divendres, i hem de veure també que les mesures han de ser complementàries, no ens hem de solapar. Evidentment, de protegir els treballadors i treballadores i les famílies, i també al teixit productiu. I en cinquè lloc, a mi m'agradaria que fossin el més consensuades possible –el més consensuades possible–, però aquí veurem fins a on podem arribar. Crec que ha d'haver-hi mesures conjunturals que responguin a la situació concreta que vivim ara, i crec que també hem de fer una reflexió més estructural. Hi han coses de fons en matèria d'energia que també aquesta guerra ens torna a convidar a reflexionar-hi i a prendre una direcció de fons de país. Aquest és l'enfocament que té el Govern.

Per tant, abans d'escoltar els grups parlamentaris i agrair les propostes que ens han fet arribar tots vostès, també, com saben vostès, el govern ha reunit la taula social i també ens han fet arribar els diferents agents socials propostes que estem valorant. La comissió interdepartamental que s'ha creat a aquest efecte està treballant per divendres poder plantejar si hi ha un esquema de resposta que voldríem posar en funcionament al més aviat possible.

Deixi'm acabar la meua resposta per coincidir amb el que vostè ha dit que tal com va el món no ens acaba d'agradar. És a dir, voldríem un món que fos regit per regles acordades entre tots, que imperés el dret internacional i que no fos la llei del més fort la que acabés fent-nos estar en un entorn molt molt inestable, que genera

moltes incògnites i que demana justament que responguem amb estabilitat i amb responsabilitat tots els grups polítics.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la retirada dels pressupostos i sobre si considera que compleix les seves promeses d'estabilitat i bon govern

317-00240/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President Illa, és evident que ni vostè ni el seu Govern han estat a l'alçada del país. Sembla que les polítiques d'aparador, d'amiguisme i clientelars els hi funcionen a ajuntaments amb majoria absoluta, però no en un govern de la Generalitat amb minoria. Nosaltres pensem que no poden presumir d'estabilitat i desestabilitzar el país; que no poden presumir de combatre l'extrema dreta i alimentar-la; alimentar-la amb incertesa i amb falta de polítiques reals per a la gent. No poden presumir de cimeres, pactes, *hubs*, grups d'estudi i grups de treball sense propostes ni concrecions, que són el que la gent, els treballadors i treballadores del país, necessiten; no poden presumir de responsabilitat i haver de retirar uns pressupostos per evitar un ridícul majúscul, i tampoc poden presumir d'acords històrics en educació sense la comunitat educativa –de fet, amb la comunitat educativa més mobilitzada en contra d'aquests que mai. En definitiva, pensem que no poden presumir, com ha fet vostè avui aquí, d'haver arribat a desacords.

Per tant, nosaltres, davant d'aquesta situació, li fem dues preguntes: primera, fa seves les paraules que una retirada a temps és una victòria?; i, segona, considera que està complint amb les seves promeses d'estabilitat i bon govern?

El president

Per respondre, té la paraula el President de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Miri, jo crec que estic complint amb els compromisos que vaig adquirir en la meua investidura i amb el que crec que és el que Catalunya necessita en aquest moment i no tinc cap problema, quan veig voluntat real d'arribar a acords, de donar més temps a les formacions polítiques que, fent un exercici de responsabilitat –que agraeixo–, m'ho demanen –cap ni un. No m'agrada presumir de res –de res–; m'agrada treballar i intentar tirar el país endavant.

Sobre educació, probablement un dels servidors públics que hem de valorar més en aquests moments a Catalunya són els mestres i els docents. He dit en aquesta cambra –quan m'asseia aquí, igual que quan m'assec aquí; no he canviat– que Catalunya té bons mestres que estan treballant en unes condicions difícils. I el Govern que presideixo s'esforça en millorar aquestes condicions. I crec que hem arribat a un acord, amb mà estesa, perquè s'hi pugui sumar tothom que vulgui. Amb algunes coses ens hem posat d'acord amb tots; per exemple, amb el model educatiu. Amb d'altres, en l'àmbit retributiu, no. Crec que hem fet passos per millorar això. Se n'han de fer més? Per descomptat que sí. El Govern els farà? Per descomptat que sí. El Govern respecta..., no, no respecta, respecta i valora moltíssim els docents. I hi ha una part que s'han sumat a l'acord retributiu i una altra part no. Els respectem; natural-

ment que sí i ens esforçarem en explicar-los els acords que hem fet i a tirar el país endavant també en matèria educativa.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Miri, president, la situació del país no és bona. Avui sentíem que un cinquanta per cent de les llogateres es queden amb el banc a zero després de pagar el lloguer. Sabíem també dades, de no fa tant, que el trenta-cinc per cent dels infants es troben en risc de pobresa. Veiem també com els preus dels productes bàsics estan disparats i un cinquanta per cent dels catalans i catalanes manifesten que els costa arribar a final de mes.

Nosaltres pensem que respecte pels docents és seure amb el sindicat majoritari i amb la comunitat educativa i escoltar-los. Això és respecte pels docents i no arribar a acords amb minories. Nosaltres pensem que cal humilitat, autocrítica i zero lliçons, del conjunt del seu Govern i de vostè al capdavant, d'una consellera de Territori i d'Habitatge, amb el caos majúscul a rodalies i les pitjors dades en habitatge; d'una consellera de Salut que carrega contra els treballadors i treballadores perquè es puguin agafar les baixes laborals i condiciona els metges; d'una consellera d'Interior que perd els papers quan li diuen la veritat, és a dir, quan se li diu que menteix.

En tot cas, nosaltres pensem, senyor Illa, que lliçons, cap ni una; que el que toca fer és preguntar-li de forma ben clara davant d'aquest desgavell quin és el seu pla. En tenen algun? Perquè a nosaltres ens sembla que el que tenia fins al moment ha fracassat, i de forma estrepitosa.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

A mi no m'agrada donar lliçons a ningú, i tampoc a vostè; tampoc m'agrada que me'n donin a mi.

El pla de treball del Govern és ben conegut per tothom, també per vostès; una altra cosa és que no hi estiguin d'acord, cosa que respecto, tot i que en algunes coses ens hem posat d'acord amb vostès, en matèria d'habitatge, cosa que a mi..., en fi, agraeixo i he reconegut en aquesta cambra.

Miri, és veritat que hi ha un problema d'habitatge a Catalunya. També és veritat que cap comunitat autònoma fa més que el Govern de Catalunya per resoldre l'habitatge. Cap. I el convido a vostè que em doni exemples d'altres parts d'Europa. I si em dona una política efectiva, el Govern de Catalunya l'aplicarà.

És veritat que encara hi ha uns índexs importants de pobresa infantil, però també és veritat que estan revertint-se, aquests índexs. És veritat que hi ha un increment del cost de la vida, però també és veritat que estem estudiant mesures per revertir-ho i per ajudar la ciutadania.

Vostès em diuen: «Quines mesures?» Si les hagués pres sense escoltar-los a vostès, m'haguessin dit: «Les treuen i no ens escolten.» Quan els escolto, «per què no les han pres?» Bé, perquè els estic escoltant i estem treballant. És a dir, home, si pugem, perquè pugem i si baixem, perquè baixem. No; així no anirem bé.

Els escoltem...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor president.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

...i prendrem mesures.

Gràcies.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre sobre el pla d'acollida «Catalunya, casa palestina»

317-00234/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

«Catalunya, casa palestina» és el títol del darrer episodi d'aquesta novel·la negra que el socialisme redacta amb els nostres impostos; un programa dotat amb més d'1 milió i mig d'euros que pretén acollir palestins durant tres anys.

Tenim Barcelona i altres ciutats catalanes plenes de sensellars, dormint al ras i morint-se de fred sense que la màxima institució del país trobi fons per donar-los aixopluc i vianda, però, en canvi, el Govern Illa troba 1 milió i mig d'euros anuals per importar immigrants procedents d'un país on el terrorisme guanya eleccions i on la mainada és educada en l'odi contra els jueus, gràcies als fons públics europeus.

Milers de famílies catalanes esperant per una prova diagnòstica, per una operació quirúrgica i ells arribaran i automàticament, au, cap dins! El nostre pressupost i el nostre sistema sanitari a disposició de qui suava celebrava atemptats terroristes i cridava consignes nazis.

Els països musulmans no acullen palestins, perquè els fa por el grau de radicalització dels habitants de Gaza. Però vostès es veuen amb cor de dur-los cap aquí. Digui'm, els faran un curs de drets humans, com proposava el senyor Colomines amb els imams salafistes o ni això?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El termòmetre moral de Catalunya, que es demostra, per exemple, amb els acords als que hem arribat per donar tractament a les persones que pateixen ELA o, per exemple, en com acollim i integrem persones que venen d'altres indrets, persones immigrades que fugen de situacions de pobresa, està, per descomptat –o per sort–, molt més per damunt del que vostè demostra amb la seva intervenció, un cop més, plena d'odi, plena de rancor, plena de por. És un discurs poruc, el que fa vostè; és un discurs poruc. Només es pot entendre aquest discurs d'una persona que té por, d'una persona que no confia ni en si mateixa ni en el seu país.

Bé, de vostè, què sabem? –i avui ho tornem a veure. Que està a favor de Netanyahu, que està a favor de Trump i que està a favor de privatitzar les pensions. *(Veus de fons.)* Sí, sí que està a favor de privatitzar les pensions. Sí, sí, està a favor de privatitzar les pensions. Aquest és el seu concepte de solidaritat, fins i tot entre generacions d'un mateix país. Au, va! Això sí que és lluir-se.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

De garantir-les, senyor Illa; som favorables a garantir-les, perquè no ens haguem d'acabar jubilant als vuitanta anys, que cada cop ens ho allarguen més per pagar la renda mínima garantida als immigrants que deixen entrar. *(Remor de veus.)*

Això que vostès volen fer de «casa palestina» ja ho va fer el Govern de Dinamarca l'any 1992 acollint 321 palestins. Saben quin va ser el resultat d'aquell experiment? El seixanta-quatre per cent d'ells va cometre algun tipus de delictes en territori

danès i el cinquanta-cinc per cent, vint-i-set anys després, vivia exclusivament de subsidis públics.

Saben quin va ser el cost de tot plegat per als contribuents danesos trenta-tres anys després d'haver-los acollit? Tres-cents milions d'euros; 300 milions d'euros llençats, perquè uns governants vanitosos com vostès poguessin fer-se els bons samaritans davant l'opinió pública.

Quants en pensa acollir vostè, senyor Illa? És per anar fent càlculs de quant ens costarà la seva broma.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No n'hauríem d'acollir cap si no s'hagués produït el genocidi que ha iniciat... (*aplaudiments*), que ha iniciat el senyor Trump. No n'hauríem d'acollir cap si no es produís el genocidi que ha iniciat el senyor Trump, al que vostè dona suport, el genocidi que hi ha a Gaza.

Per cert, l'altre dia vam fer una cimera, vaig convidar tots els grups per veure com podíem paliar els efectes que es produïen sobre la societat catalana, gràcies a aquesta guerra, a aquesta nova a Iran. Van venir sis grups, tots ells amb propostes. En algunes hi estem d'acord, en algunes, no. Vostè no va venir.

Quina feina fa vostè? De qui s'ocupa vostè? No li importen els efectes que té sobre la societat catalana..., els efectes d'aquesta guerra per elecció? No li importa això?

El president

La darrera pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració que fa de l'acord de retirar els pressupostos per a continuar la negociació i poder-los aprovar

317-00236/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. President, com a resultat de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya, a aquesta cambra s'hi va configurar una possible majoria progressista, una majoria progressista que existia en potència i que es va concretar a través de les negociacions entre tres de les formacions progressistes que s'asseuen en aquesta cambra, amb uns acords d'investidura que són uns acords d'investidura que entren molt en profunditat en els principals reptes que té el país.

Des d'aleshores ençà, el Govern que vostè presideix s'ha esmerçat, ha esmerçat els seus esforços en procurar abordar cadascun d'aquests reptes i fer-ho pensant en el conjunt de la ciutadania de Catalunya, però especialment en les majories socials, en les classes populars i treballadores, en les classes mitjanes del país.

Entre altres coses, en el context actual d'una situació geopolítica especialment convulsa i fins i tot adversa, i malgrat el creixement econòmic del país, les circumstàncies certament aconsellen ser prudents, ser prudents i ser responsables.

En aquest sentit, el Govern que vostè presideix i vostè mateix han insistit, com ho hem fet des del nostre grup parlamentari, que li dona suport, en la necessitat que Catalunya compti amb uns pressupostos i treballar perquè aquests pressupostos puguin servir als objectius d'una prosperitat compartida, que és el leimotiv del Govern, com li hem sentit dir en més d'una ocasió.

És veritat que s'havia arribat a uns acords amb els Comuns, amb els agents socials per uns pressupostos que nosaltres estimem que són uns pressupostos positius pel conjunt de la ciutadania de Catalunya, per donar un impuls definitiu al país, a la transformació que ha de viure el país.

Hem conegut, com és sabut, aquest matí un acord entre el PSC i Esquerra Republicana per tal de donar-se més temps a fi de poder negociar per acordar un pressupost abans de que fineixi l'actual període de sessions.

En aquest sentit, li volem demanar quina és la valoració que fa vostè d'aquest acord.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, president. En faig una valoració positiva, molt positiva, senyor Pedret. Tinc el màxim respecte pels signants d'aquest acord, per la meva formació política, per descomptat, però també per Esquerra Republicana. En faig una valoració molt positiva.

Ho he dit en algun altre moment, en aquesta sessió de control, crec que és moment d'estabilitat i responsabilitat, d'alçada de mires. Crec que és moment de posar per davant els interessos del país. És el que jo intento fer en tot moment i circumstància. Vull acabar el camí amb qui l'he començat, ho he dit sempre, honorant els compromisos que he signat i als que he arribat amb diferents formacions polítiques. Vull acabar el camí amb qui l'he començat.

Crec que són temps en què convenen... –ho dic amb tot respecte a altres formacions polítiques que tinguin una orientació diferent–, crec que és moment de polítiques progressistes i un govern progressista que pensi sobretot en compartir la prosperitat que genera. Una societat fracturada no té futur –no té futur. Catalunya no té una societat fracturada en aquest moment, però si no apliquem polítiques decidides, podem entrar en risc. Per tant, un govern d'orientació progressista, amb els diferents accents dels grups que hi donem suport.

I crec que és moment també del que he anomenat «política amb majúscules», «sentit de país», «sentit de responsabilitat», sentit del moment que estem vivint. Tot-hom que estigui en aquest camí té tot el meu respecte i la meva màxima consideració, i jo em comprometo, per convicció, a seguir per aquest camí que vostè ha esmentat.

Moltes gràcies.

El president

Obrim ara el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre l'acció de les delegacions del Govern a l'exterior

310-00384/15

La primera pregunta és sobre l'acció de les delegacions del Govern a l'exterior. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidente. *Conseller*, ¿cómo valora la acción de sus falsas embajadas repartidas por el mundo?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Molt bon dia a tothom. Valorem molt positivament la feina que fan aquestes delegacions. En fan molta i molt bona feina.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias. Año 2020, estalla la pandemia de la covid, cientos de catalanes quedan atrapados en el extranjero, el Govern anuncia repatriaciones ¿Quién las ejecuta, sus falsas embajadas? No, las de verdad, las embajadas de España.

Año 2026, conflicto armado en Oriente Medio. ¿Quién garantiza la seguridad de los catalanes en la zona? ¿Sus falsas embajadas? No, de nuevo las embajadas de España. Y no lo digo yo, lo dijo usted mismo, *conseller*, recomendando a los catalanes acudir a la red diplomática española para registrarse y poder volver.

Entre las nuevas embajadas, estas acaban de anunciar, se encuentra, por cierto, la de Jordania, pero, dígame, si esa delegación se encontrara ya en funcionamiento, ¿quién repatriaría a los catalanes en situación de emergencia? Exacto, España; siempre España. Esa es la realidad de sus embajadas: cartón piedra, propaganda. Ahora, eso sí, derroche a espuestas; un cincuenta y cuatro por ciento más, 143 millones de euros para acción exterior en estos presupuestos fracasados suyos, que, obviamente, irán a peor cuando acaben cediendo en todo lo que Esquerra les pida.

Los que venían a pasar página del *procés* han acabado superándolo. No solo mantienen la red de falsas embajadas que creó el separatismo, sino que la amplían y elevan el coste hasta los 13 millones de euros, de momento. Lo que no se atrevió a hacer Esquerra en el Gobierno lo hace ahora el Partido Socialista. Enhorabuena, son ustedes más junqueristas que Junqueras.

E insisto, *conseller*, ¿para qué sirven sus embajadas? No asisten a nadie, apenas atraer inversión y, para colmo, estrechan lazos que deberían avergonzarnos a todos. En los últimos días, Senegal ha endurecido su persecución contra la homosexualidad: diez años de cárcel simplemente por ser homosexual. Sin embargo, su embajada en Dakar no ha dicho ni pío, mientras su Govern refuerza relaciones institucionales con ese mismo régimen. Ni una condena, ni una declaración, ni una mínima defensa de los derechos humanos. ¿No eran ustedes los que daban lecciones? ¿No eran los que convertían cada tribuna en un púlpito moral, los adalides del progresismo?

Conseller, ¿van a seguir de compadreo, tejiendo alianzas y subvencionando a un país homófobo?

Míre, les doy una idea: tanto que dicen querer combatir el odio, empiecen por dejar de financiarlo.

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Feia dies que no sortia aquest tema de les delegacions, que sé que els hi agrada molt, però que veig que continuen sempre enfocant des del desconeixement i una mica també des de la demagògia, permeti'm que li digui. I a més, en aquest cas concret, doncs, d'alguna manera, jugant amb una cosa fonamental que és la seguretat dels catalans i de les catalanes.

Evidentment que ens posem en contacte i d'acord amb altres institucions, amb el Ministeri d'Afers Exteriors d'Espanya, per descomptat, per què no?; amb les ambaixades i els consolats, és clar que sí; amb els organismes de la Unió Europea, evidentment que també; amb ambaixades i consolats d'altres països, perquè el Tractat de la

Unió Europea ens diu que, en determinats casos, qualsevol ciutadà europeu té dret a ser assistit per qualsevol consolat i per qualsevol ambaixada.

Vostè sap perfectament que en aquesta zona del món de la qual vostè m'està parlant, no hi ha una delegació de la Generalitat en aquest moment. Sembla que vostè el que m'està demanant és que l'obrim; no es preocupi, l'obrirem. (*Remor de veus.*) I si pensa que n'hem d'obrir més, ho discutim i n'obrirem més. Perquè tot això al final el que fa és donar avantatges als catalans, que estan més ben representats –les seves empreses, els seus sindicats, les seves universitats, els seus ens científics, la gent que viatja–, i efectivament, quan hi ha un problema de seguretat, ens posem en contacte i ens coordinem amb qui sigui, lògicament, perquè aquesta és la nostra obligació. Perquè aquestes delegacions, com tot el Govern, el que fan és treballar per a tothom, per a tots els catalans, i no fer demagògia –permeti'm– barata.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el dret a l'educació.

Pregunta al Govern sobre el dret a l'educació

310-00395/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

El Ple passat ja els vam preguntar com podien parlar d'un acord de país per l'educació mentre el signava només amb el vint per cent del sector. Continuen dient que l'acord és històric; històrica és la consulta on el noranta-cinc per cent del professorat ha rebutjat aquest acord, però vostès se l'han passada pel ferro, aquesta consulta. I ara, fruit de tanta prepotència, tenim el sector educatiu tota la setmana en peu de guerra i cridant que no és un pacte, sinó una traïció.

Negociar fora de la mesa, d'esquena a la majoria, amb els seus amiguets, només ha portat vagues arreu del territori i ha provocat més indignació del professorat. Quina autocrítica en fan? Si en fan alguna, vaja.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada. Ho he dit en repetides ocasions en aquest Parlament, que el Govern té un màxim respecte pel conjunt de docents del nostre país, perquè som molt conscients de quina és la seva tasca, de com l'exerceixen en condicions de molta dificultat, perquè hi ha més diversitat, perquè hi ha més complexitat a les aules, i perquè venen arrossegant unes condicions que han anat de mal en pitjor en els darrers anys.

I el Govern el que ha intentat fer és, escoltant aquestes reivindicacions, sent molt conscients d'on venien –sent molt conscients d'on venien– intentar posar damunt de la taula una proposta. Perquè li he de dir que a vegades el seu grup s'ha erigit en els portaveus del tot o res, i ho prometen tot, però després no passa res. I això li he de dir que ni millora les condicions laborals dels docents del nostre país, ni millora les condicions en què els alumnes del nostre país estan a les aules, ni les condicions en les que les famílies porten els alumnes a les escoles.

I per tant, li he de dir, evidentment, aquest Govern ha escoltat els docents, segueix escoltant el conjunt de la comunitat educativa, segueix mantenint una mà es-

tesa al conjunt de la comunitat educativa amb una vocació de diàleg, però el que no farà és condemnar a la comunitat educativa a restar paralitzada i al conjunt del país a no poder avançar, perquè la nostra obligació és que baixin les ràtios, com hem fet signant un acord que situa les ràtios a vint alumnes per aula i, sobretot, augmentant els recursos per a l'educació inclusiva, i tercer, augmentant les condicions laborals dels nostres professors, dels docents del nostre país per poder veure incrementar les seves condicions retributives, que feia més de vint-i-cinc anys que no es tocaven.

I per tant, li he de dir, sí, hem arribat a un acord; sí, hi hem arribat a la mesa; sí, hi hem arribat amb els representants dels treballadors; i sí, seguirem avançant per millorar l'educació del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Ens diu que millor que el tot o res, vostès el que trien és avançar. Però si són vostès els del tot o res. Si són vostès els que s'han aixecat de la mesa de negociació deixant plantada la majoria sindical, si són vostès els que han presentat uns pressupostos sense tenir tancats els acords. Això és el tot o res, el que fan vostès.

Tampoc no és cert que hi hagi un acord amb la part de millora educativa, com ha dit el president Illa o, com deia ahir la portaveu Paneque. El curs vinent no es veurà cap canvi a les aules, només promeses per al curs 28-29. El concurs autonòmic, la reclassificació del PAE, la baixada de les ràtios que no afecta ni secundària ni FP, la catalogació de la complexitat, les mesures per reduir burocràcia..., tot és per al curs 28-29 i aquí no hi ha signat cap acord.

El president Illa apella a la responsabilitat, però és evident que els falta molt per saber arribar a acords de país i tenir l'estabilitat de la que presumeixen. Primer, abaixin els fums. Segon, aprenguin del que els ha passat amb pressupostos. Tornin a seure a la mesa de negociació, de la que els sindicats majoritaris no s'han aixecat en cap moment, i presentin un acord que sigui de país de debò, amb voluntat real de millorar l'educació i no de tancar en fals el conflicte. I tercer, acabin amb aquest «primer presento i després negoció», amb les corredisses d'última hora, amb les decisions de despatx sense escoltar ningú. Abandonin aquestes formes que només abonen la desafecció i l'antipolítica.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, l'hi torno a dir, el Govern és plenament conscient de quina és la situació a les aules del nostre país, de quants anys fa que es venen arrossegant aquests problemes, que no han començat fa un any, ni un any i mig, i segurament que venen arrastrats, alguns d'ells, de fa bastantes dècades. Li he de dir: on eren vostès quan varen aprovar alguns dels pressupostos que varen aprovar governs anteriors i no van negociar algunes investitures? Van posar tots aquests recursos? Ho van posar com a condició o hem de seguir condemnant el país a que no pugui avançar?

El nostre objectiu és seguir treballant amb mà estesa. Ho hem negociat a la mesa amb els representants dels treballadors i sí, hem arribat a un acord amb Comissions Obreres i amb la UGT que defenso, perquè crec que significa un avenç important per als docents del nostre país, perquè augmenta la seva capacitat retributiva després de més de vint-i-cinc anys de no tocar el complement específic, i perquè passen, els docents de Catalunya, de ser els tercers més mal pagats entre totes les comunitats autònomes, als tercers al capdavant. I seguirem treballant per seguir desenvolupant

aquest acord i per poder-lo aplicar, i treballant amb la mà estesa perquè tothom s'hi pugui sumar, també vostè.

El president

Se li ha acabat el temps.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques de segregació i laïcitat de les institucions.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de segregació i laïcitat de les institucions

310-00391/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Anys i anys dient-nos que calia avançar cap a la laïcitat de les institucions i de la vida pública, que no es podia permetre la segregació per sexe ni la discriminació de la dona. Avui, als nostres carrers i a les nostres aules, milers de nenes i de dones es tapen els cabells i el coll per no incitar els nens i els homes en una visió absolutament pederàstica, misògina, fonamentalista i arcaica que els governs més feministes i progressistes de la història es neguen a combatre.

Avui, centenars de mesquites construïdes amb el seu vistiplau damunt del nostre país segreguen per sexe i discriminen la dona sense que vostès, tan bel·ligerants amb el patriarcat europeu, badin boca. No només no ho denuncien, sinó que s'empolainen per participar als *iftars*, subvencionats amb diner públic i celebrats en els mateixos equipaments municipals que tan laics havien de mantenir-se.

I ara, per acabar-ho d'adobar, ajuntaments governats per la CUP i per Junts dilapiden centenars de milers d'euros públics per construir cementiris musulmans damunt Catalunya. La segregació religiosa que no es permet als vius, sí que la toleren als morts? Quin laïcisme més estrany aquest seu, no? Els fan nosa les creus, però els vels islàmics no, molesta la segregació a les aules de l'escola cristiana, però no molesta la segregació dins els centres de culte islàmics.

Digui'm, l'Islam queda exempt de complir els seus requisits feministes i progressistes? O és que el seu feminisme i el seu progressisme són els mateixos que pregona la doctrina islàmica? Aclarim-ho, per saber si hem de començar a córrer.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, no és la primera vegada que hem d'aclarir una mica la diferència abismal entre el que és «laïcitat» i el que és «laïcisme». La «laïcitat» és el tracte per igual a la creença i la no creença, i dins la creença el respecte per totes les expressions de la mateixa, per tant, a totes les religions. Aquí és on està instal·lat el Govern de la Generalitat i vostè em demanava sobre laïcitat i segregació. La Generalitat –la resposta és nítida–, diu no a la segregació i diu sí a la laïcitat.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, ja ho hem entès, no han calgut gaires paraules. O sigui, la seva laïcitat o la seva defensa de la no segregació es limita al cristianisme. Ja ho hem entès.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Voldria compartir dues reflexions, ja sé que vostè no les atindrà, però en qualsevol cas, respecte a aquesta última expressió que deia amb relació al cristianisme. Miri, en el primer dia d'aquesta legislatura el president es va definir com a persona socialdemòcrata i humanista cristià. Jo li explicaré la meua experiència sobre l'humanisme cristià. En la primera responsabilitat pública que vaig tenir, doncs, una persona que jo m'estimava molt, que era el Cinto Codina, de Vic, em va regalar una imatge que no he portat perquè no soc amant de les *performance*, que era la fugida a Egipte, extreta del frontal d'un retaule d'un meravellós petit monestir que és el de Santa Maria de Lluçà. I em deia: «Sempre que parleu d'immigració, sempre que parlis d'immigració i decideixis, que parlaràs, per tant, de drets i parlaràs de deures, evidentment, no perdis mai de vista que la sagrada família en aquest moment eren refugiats, eren gent que emigraven.» Per tant, aquest és el concepte que nosaltres tenim d'humanisme cristià.

I després tenim un altre concepte, no només de la persona, que és de la dignitat de la persona. Tenim un altre concepte, que és el de la pertinença, la pertinença a la societat. I la pertinença es pot valorar de dues maneres: com ho fan vostès i tota la ultradreta que els acompanya, com un element segregador, que és un refugi només pels autòctons, o la pertinença es pot entendre d'una manera molt diferent, que és com l'entenen la resta de grups parlamentaris d'aquesta cambra, diferents de l'extrema dreta que vostès representen, que és com un projecte compartit. Per tant, dignitat de la persona, sí, i des d'aquesta perspectiva també ho hem dit amb molta claredat per boca de la consellera d'Igualtat i Feminisme, que estem oberts a plantejar tot el tema amb relació al vel integral, perquè atempta contra la dignitat, molt probablement, d'aquestes dones, però respecte a la comunitat i a la convivència també, i fins al final.

El president

La següent pregunta és sobre la situació del sistema educatiu.

Pregunta al Govern sobre la situació del sistema educatiu

310-00392/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Conseller, fa pocs dies va presentar públicament amb els dos sindicats minoritaris del món educatiu el que va qualificar d'«acord històric». I ho va fer amb grans titulars i assegurant que s'obria una nova etapa i que això portaria estabilitat al sistema, i semblava una bona notícia. Però la realitat no ha estat així perquè, quan s'ha consultat sobre l'acord als mestres, els veritables protagonistes, un gran nombre, han dit que no, no a aquest acord. Per això, conseller, com pot ser que el Govern ens vengui aquest acord com a històric i els docents, en canvi, no li compren?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada Erra, li torno a dir el mateix que porto repetint en aquesta cambra durant els darrers dies. Aquest acord és històric perquè verteix part de les retallades en el sistema educatiu que s'havien fet en governs anteriors i perquè comença a situar un horitzó en el que caminar per millorar l'escola inclusiva, per rebaixar les ràtios i per millorar els sous dels docents que portaven, en alguns casos, congelats, com és el complement específic..., des de fa vint-i-cinc anys. Espero que vostès també tinguin alguna cosa a dir sobre aquest últim fet.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula... –o per repreguntar, més que per respondre–, per repreguntar té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Conseller, molts dels grans acords que hi ha hagut en el nostre país, com la LEC, es van coure i quallar amb una estratègia clara: aconseguir un gran consens social, professional i polític. I ara, amb aquest suposat acord, han demostrat que no han jugat gens bé la partida perquè han volgut cantar la victòria abans d'acabar el partit. I aquesta errada només els hi passa a aquells equips que juguen massa refiats, i això és perillós, o bé que subestimen el contrari, i això encara és més perillós. Perquè és difícil construir un acord només amb una petita part, mentre l'altra part se'n sent al marge, una mala estratègia que no els hi ha funcionat, i això crec que avui els hi sona.

Perquè, conseller, què ha fallat? És cert que han tancat l'acord fora de la mesa de negociació, a esquena del col·lectiu? Com és que ho van donar tot per dat i beneït i ara tornen a haver-hi les aules buides i els docents al carrer? I per reflexionar, perquè la contundent resposta que li estan donant els mestres aquesta setmana al seu acord és una veritable esmena a la totalitat.

El sistema educatiu, conseller, no necessita titulars, el que necessita és consens, respecte i acords ben negociats que generin confiança. Per això, davant d'aquest rebuig tan contundent al seu acord, que el qualifiquen d'insuficient, rectificaran?, seuran a la taula a negociar? Perquè ens van vendre normalitat i tenim el país aixecat.

I nosaltres creiem que sempre és bo avançar, i ens hi sumem, però li donarem un consell, un savi consell: si avança sol potser anirà més ràpid, però si va acompanyat segur que arribarà més lluny.

El president

Per respondre té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora Erra, li agraeixo el comentari final, perquè crec que respon a una qüestió que hem compartit en les diferents interpellacions i preguntes que hem tingut amb vostè aquí, al Ple del Parlament, i a les darreres comissions. Crec que la qüestió de l'educació requereix grans consensos de país. Crec que requereix mà estesa, mà estesa amb el conjunt dels grups parlamentaris i també amb el conjunt de la comunitat educativa, i és per això que l'hi dic. Davant d'una situació en què ha augmentat la complexitat a les aules, que ha augmentat la seva diversitat; davant dels reptes que té l'escola inclusiva, que és un acord al que vàrem arribar tots nosaltres i que ho sap vostè, com ho sé jo, que aquest problema no ha començat fa dos dies, que portem arrossegant una complexitat que requereix d'abocar-hi més recursos, més esforços; davant del problema de la burocràcia, que segu-

rament és un embolic al que s'ha contribuït des de moltes bandes del sistema, a fer tan complicada la relació dels mestres amb el conjunt de l'Administració, i, a la vegada, davant de la situació laboral que venia enquistada des de feia molt de temps, hem cregut que és necessari obrir un camí que ens permeti avançar.

Segurament ens permetrà seguir avançant, però el que no podíem fer era condemnar el conjunt del sistema educatiu del país a quedar paralytitzat. I la nostra obligació ha sigut arribar a un acord. Que s'hi ha arribat a la mesa, que s'hi ha arribat per majoria a la mesa, la majoria de l'Administració i amb el suport dels sindicats Comissions Obreres i de la UGT; que ho fem amb la voluntat de seguir estenent la..., mà estesa a tothom, amb el compromís de treballar per fer-lo efectiu el més ràpid possible, i que situa una xifra que crec que és històrica, de 2.000 milions d'euros en quatre anys, que significa, ho he dit, reduir les ràtios a vint alumnes, posar els recursos necessaris per fer front a la situació de l'escola inclusiva i per desbloquejar la situació que teníem dels sous dels docents, que venien congelats des de feia molts anys. I, per tant, crec que és un bon acord que situa un camí per poder avançar i ho seguirem fent amb la mà estesa per poder incorporar a tothom.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la gestió del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

Pregunta al Govern sobre la gestió del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

310-00393/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Conseller, si fem repàs de les seues declaracions d'aguests gairebé quatre mesos de pesta porcina africana, és fàcil fer balanç: comunicació interessada, poca coordinació entre vostè i el ministeri, poca coordinació entre vostè i la conselleria d'Interior, i mala gestió. Ens va dir que l'important era que no sortís del radi de sis quilòmetres i va sortir. Va defensar la teoria de l'entrepà al·legant que la soca coincidia amb d'altres i va resultar que era una soca nova. Va dir que hi havia uns nou-cents senglers a dintre el radi i ara resulta que, mínim, n'hi ha dos mil. També va dir que s'estaven destinant tots els efectius disponibles i GECA, guardes de reserva i caçadors l'han desmentit. I a nosaltres i al sector ens va fer creure que s'estava actuant des del primer dia i ha quedat acreditat i reafirmat a la seva roda de premsa d'ahir que no era cert. Suposo que entendrà que la pregunta d'avui no és alarmista, sinó de preocupació sincera: quin pla de contingència tenen previst si es detecta un cas positiu a Lleida, Girona o Tarragona?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputada, diputats. En primer lloc, voldria fer... Estem en alerta sanitària. Voldria fer un agraïment i també donar reconeixement i escolta activa a la gran feina que estan fent els agents rurals durant tota aquesta crisi. Portem més de cent dies. Per tant, els hi recomano també que els escoltem entre tots, que els hi mobilitzem tots els recursos necessaris i, per tant, un agraïment a la feina que estan fent,

com també del Departament d'Interior. També de les ADFs i del GEPIF: vuit-centes persones treballant sobre el terreny des del primer dia en aquests moments. Cent més que s'incorporaran en els propers dies. Per tant, agraiement i escoltar els màxims experts a Europa, a Espanya i a Catalunya en aquesta crisi sanitària que tenim. Per tant, escoltar. També agraiement a les ADFs, al GEPIF, com he dit; Mossos d'Esquadra, Bombers, policies locals, Guàrdia Urbana, a les unitats canines de la Guàrdia Civil, d'Andorra, de Madrid, de la Vall d'Aran, de Guipúscoa. Hem mobilitzat totes les unitats canines de tot l'Estat per venir aquí a treballar. Estem fent mobilització històrica sense precedents de recursos econòmics, materials, d'efectius, d'experts, de científics per intentar resoldre això el més ràpid possible, sí. El més ràpid possible amb el mínim impacte. I també veient als altres països què és el que ha funcionat, què és el que no ha funcionat.

Un agraiement, evidentment, als caçadors i a la Federació Catalana de Caça, que està fent una feina ingent dintre i fora del radi. Un agraiement al Cresa. Un agraiement als cinc departaments de la Generalitat afectats i tots els seus tècnics que hi estan participant, a Forestal Catalana, a Tragsa, als que estan treballant i als que vindran. A Infracat, a Adif, amb els tancaments que estan fent, que vostè sap que tampoc no té cap precedent. I a Protecció Civil, Creu Roja, etcètera etcètera. Els millors professionals en la situació més crítica és el que continuarem fent.

Ahir hi havia un acte a França per comparar la gestió de la dermatosi entre França i Catalunya. Sap quina és la principal diferència?, què és el que estem aplicant amb la PPA? Coordinació, actuació ràpida, transparència. Això és el que hem fet nosaltres, el que no van fer ells. Ho hem fet amb la dermatosi i és el que continuarem fent amb la PPA.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president. Agraiement infinit a tots els efectius que hi estan treballant. És una llàstima que no puguem fer un agraiement a la direcció política, que justament és el que està fallant. (*Aplaudiments.*) Ha hagut d'entrar la pesta porcina a Barcelona ciutat per anunciar sense embuts mesures dràstiques. Ara es desperta i diu que s'han d'eliminar tots els senglars del radi? Benvingut, però arriba tard. Perquè fins que no s'ha tancat un accés a un espai que rep quinze mil usuaris setmanals, vostès no han reaccionat. Deu ser que el quinze per cent de les exportacions vetades, els quaranta mil llocs de treball que hi ha en joc, que el sector estigui perdent entre trenta-cinc i quaranta euros per porc i la viabilitat de molts pobles i ciutats no són prou importants. Res estrany: la gestió d'aquesta crisi porta el segell del PSC. Preocupa la Barcelona dels cinc milions, però no la Catalunya dels vuit. I no hi ha ni lideratge ni gestió, el que vindria a ser una política de xemeneia estreta, curta mirada i vol baix. (*Aplaudiments.*) Si no, respongui'm: des de l'esclat de la crisi i arran de la seua gestió, quatre mesos després què estem, millor o pitjor?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies. Els convidarem a visitar el centre de comandament perquè vegin, trepitgin i es despertin d'aquest son que han tingut durant cent dies, (*aplaudiments*) en els quals 24/7..., 24/7 el Govern, el conseller..., tot el dia connectats amb aquesta crisi sanitària. Aviam si aporten alguna cosa. Com era allò de que si anem junts arribarem més lluny? Com era, això? (*Remor de veus i aplaudiments.*) Doncs si us plau, si

us plau, més propostes. Pla d'erradicació per acabar amb tots els senglars en els vint quilòmetres i tots els mitjans disponibles del país per defensar el nostre sector i, evidentment, resoldre la crisi sanitària.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació de la mobilitat.

Pregunta al Govern sobre la situació de la mobilitat

310-00394/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, president. Consellera Paneque, Adif i Renfe estan matant Catalunya en nom de l'Estat. I com menys inversió, més accidents i, per tant, més probabilitat també de que tinguem una tragèdia. I de moment hem de lamentar un mort a Gelida, però n'hi podria haver més per esllavissaments, perquè hi ha incendis, perquè hi ha descarrilaments, perquè hi ha túnels en mal estat. O aquest cap de setmana mateix, a la Garriga, que va caure un mur d'un pont. I ahir, a sobre, vam veure com Adif censurava un reporter de TV3 al *Telenotícies*. Mare meva, quina gestió! (*Aplaudiments.*)

I vostè, consellera, no se'n pot cuidar de cap manera, és impossible absolutament, perquè vostè té masses carpetes, té masses càrrecs i té massa ambició. I fixi-s'hi, a banda de ser portaveu del Govern, energia: ha xutat el PLATER al 2027. Residus: la nova llei, a l'aigüera. Aigua: la dessaladora de la Tordera, encallada. Medi: com tenim el conservatori del litoral?, parat. Infraestructures: sense Corredor Mediterrani, sense complir cap de les cinquanta mesures que es van posar aquí, en aquest Parlament, que es van aprovar per a l'AP-7. Mobilitat: col·lapsada per terra, mar i aire. Habitatge: cinquanta mil pisos per al 2030, diuen. Hi ha cap grua, a Catalunya? Jo no en sé veure cap. I en les ventades d'aquest cap de setmana que hi ha hagut a les comarques gironines, miri, com a alcaldable: van caure setanta arbres a Girona. Vostè, ni una sola trucada a l'alcalde. A Molló, més de vint-i-quatre hores sense electricitat, sense cobertura i sense 112. Vostè, ni una trucada a l'alcalde. Cap trucada seva ni del Govern suposadament de tothom.

Aquest Parlament va aprovar fa poc la nostra proposta perquè el Govern porti Adif i porti Renfe als tribunals. Vostès, de moment, no ho han complert.

La nostra pregunta és molt clara, és binària, és de sí o no: compliran aquest mandat parlamentari, consellera?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputat, és vostè tan hiperbòlic que el perden les formes. Ha fet un *totum revolutum*, però és que, a més a més, ha fet un llistat, precisament, de totes les coses que aquesta consellera i aquest departament estan impulsant després d'anys i anys i anys d'inacció dels governs (*aplaudiments*) que vostès han protagonitzat. El PLATER? El PLATER, efectivament, l'hem impulsat. Sí, senyor. Aquest 2026 ja portem..., instal·lats, eh?, instal·lats el doble de megawatts que va ser possible el 2025, per posar-li un exemple d'avançar en transició energètica. Vostè, els pressupostos de carboni no els ha dit. Els pressupostos de carboni portaven anys

i panys també al calaix i es van poder aprovar en aquest Parlament gràcies al consens, aquesta vegada, amb vostès, també.

Jo els hi faig una recomanació, no sé si és binària o no, però posin-se, si us plau, en la responsabilitat d'un partit que ha governat aquest país molts anys. I algunes de les coses que estem fent precisament són fruit de la inacció, però posin-se en aquest paper, perquè estan fent un flac favor no a aquest Govern, miri, que ja en algunes coses ni els espero; fan un flac favor a Catalunya.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Miri, consellera, portarà vostè aviat ja més de dos anys en aquest Govern i resulta que només sap fer anar el retrovisor. Només sap mirar (*aplaudiments*) les polítiques marxa enrere. Com vol cuidar-se vostè dels trens si, com li he demostrat, té tots els temes empantanegats? Vostè queda clar amb la seva resposta que no pensa denunciar Renfe i Adif als tribunals. Per tant, nosaltres ja anunciem: Junts per Catalunya, que sí que ens creiem el mandat parlamentari..., si no ho fa vostè abans del 18 de juny, que és el límit que té, ho farem nosaltres, Junts per Catalunya.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Jo no em veuria obligada a recordar-los a vostès que han governat, aquest país i la conselleria que tinc l'honor de liderar, durant molts anys si vostès no insistissin en fer veure que aquí els problemes van aparèixer l'agost del 2024. I ja que vostè diu «mirem cap endavant», mireu cap endavant, els esperem, aviam si alguna vegada s'hi sumen.

En trens estem assumint obres, infraestructures a tot l'àmbit de rodalies que fins ara no s'havien pogut assumir: desdoblament de l'R3, estem en aquests moments actuant al túnel de Rubí, estem actuant en els túnels del Garraf; tot això més 1.700 milions d'euros addicionals al pla de rodalies. En habitatge diu que no veu grues? No es deu moure gaire vostè per Catalunya. Comença a haver-hi grues. Aquest any donarem quatre mil claus, quatre mil famílies. Hem comprat tres mil habitatges. Fons d'emancipació: set-centes signatures, set-cents joves que tindran el seu primer habitatge. Per tant, si vol que parlem de futur, parlem de futur, però d'una manera constructiva. I l'hi torno a recordar: vostès han governat aquest país durant molts anys. Assumeixin aquesta part de responsabilitat i, si us plau, facin un favor a Catalunya i posin-se en mode constructiu.

I una última cosa, ja que m'ha parlat de Girona: va haver-hi converses entre l'alcalde de Girona i la consellera d'Interior. Per tant, asseguri's de que li diuen la veritat.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques hídriques i la gestió de l'aigua.

Pregunta al Govern sobre les polítiques hídriques i la gestió de l'aigua

310-00386/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Consellera, fa gairebé un any parlàvem de la necessitat de preparar Catalunya per a futurs episodis de sequera. Avui, amb les reserves de recursos hídrics per sobre del noranta per cent, cal previsió, perquè la disponibilitat d'aigua és imprevisible: tornarem a patir sequeres i hem d'estar preparats. Calen respostes estructurals i avançar cap a una nova cultura de l'aigua, una cultura que no només amplii els recursos, sinó que també millori la gestió, l'eficiència i la planificació del recurs, perquè preparar Catalunya per a futurs escenaris de sequera implica habilitar noves infraestructures d'aportació d'aigua, però també planificar bé i revisar els instruments de gestió existents.

I, en aquest sentit, el pla especial de sequera és una peça clau; un pla aprovat el 2020 que havia de ser revisat a partir de l'experiència dels darrers anys, ajustant consums per usos, millorant la governança i garantint una gestió més eficient del recurs.

Però la realitat és que la revisió que el Govern va anunciar per al setembre del 2025 encara no s'ha materialitzat i tampoc sabem si s'han assolit els trenta-un hectòmetres cúbics addicionals de recurs hídric anunciats per al 2025 ni quin és avui el percentatge real del recurs hídric no convencional respecte de l'objectiu del setanta per cent fixat per al 2030.

Per tant, consellera, el que li demanem avui és concreció: concreció sobre quan es revisarà finalment el pla especial de sequera, concreció sobre l'estat real de les infraestructures i les inversions previstes i concreció sobre si el Govern està realment en condicions de complir els objectius per garantir la disponibilitat d'aigua en els propers anys. Perquè si la sequera és estructural, la planificació i el compliment dels compromisos també haurien de ser-ho.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputada, miri, li agraeixo la pregunta perquè la veritat és que amb l'actualitat política..., vàrem parlar en la legislatura anterior molt de sequera, vam treballar conjuntament mesures estructurals i d'urgència per atendre-la. I és veritat que amb les pluges un podria pensar..., l'hi dic perquè amb les pluges un podria pensar, doncs, que la situació està solucionada i que, per tant, no cal continuar impulsant allò a què ens vàrem comprometre els grups de la cambra i que el Govern està disposat a executar, a impulsar. I, de fet, dels primers acords que vàrem assumir com a Govern l'agost del 24 va ser precisament accelerar i afegir algunes infraestructures per tal de tenir un setanta per cent de recurs hídric no convencional –aigua fabricada, no?, perquè la gent ens entengui– d'aquí al 2030.

Respecte al pla especial de sequera, s'ha iniciat aquesta revisió. S'està amb els grups de treball, s'estan analitzant els diferents sectors. Saben que hem pogut prendre algunes mesures, de fet, respecte al pla especial de sequera, amb un acord amb el sector primari, precisament, de vincular les restriccions en el reg en funció de la tipologia i la tecnologia de reg, per exemple, o separació del Fluvià-Muga, també, que era una demanda que hi havia per part del sector primari. I, per tant, algunes ja s'han assumit i s'han aprovat.

Respecte a les infraestructures, estem amb els mateixos calendaris per a l'ampliació de la dessalinitzadora de la Tordera, que ens permetrà passar de vint a vuitanta hectòmetres cúbics, també la nova de Foix. Estem també amb tot el pla de modernització de regadius, el pla d'innovació 2025-2040. Tots els projectes de regeneració d'aigua, com el de Sant Feliu de Llobregat o la Sénia, per a ús agrícola i urbà. També el projecte Ressonà, d'Aigües de Barcelona, per a la digitalització i mo-

nitratge d'una de les xarxes hídriques més grans que tenim a Catalunya. O també la cooperació amb el BEI, amb el Banc Europeu d'Inversions, per finançar millores a la xarxa Ter-Llobregat. I, justament, fa poques setmanes podia anar a l'ETAP de Trinitat per veure com aquestes obres estan avançant amb el ritme previst i, per tant, abans de l'estiu podrem tenir també aquest recurs d'aigua addicional.

Tot això, si ho sumem, fa que totes aquestes infraestructures que li he dit ens permetin que ja aquest any, aquest 2026, puguem tenir a disposició trenta-tres hectòmetres cúbics addicionals.

Per tant, anem amb el calendari previst, amb les infraestructures que havíem previst en la llei de mesures urgents i també amb l'acord de govern.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera. Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Consellera, ningú discuteix que cal ampliar els recursos hídrics i millorar les infraestructures, però no m'ha concretat exactament quan es revisarà, quan ens presentarà la revisió del pla especial de sequera. Un pla que li recordo que va dir que estaria presentat el setembre del 25, i avui som al març del 26. Ho està treballant, però no ho ha concretat. Un pla, com he dit, que ha de servir per aprendre de la darrera sequera, corregir disfuncions i gestionar millor.

Per això és important que el Govern no només fixi objectius o anunciï infraestructures, sinó que compleixi els calendaris i vagi executant totes les inversions previstes. Davant d'un repte estructural com la sequera, el que no ens podem permetre és una planificació que arribi tard. Per tant, esperem la revisió d'aquest pla de sequera al més aviat possible.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació de les prestacions socials.

Pregunta al Govern sobre la situació de les prestacions socials

310-00387/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Consellera, avui a Catalunya gairebé el trenta per cent dels infants, més de 400.000 nens i nenes, viuen en risc de pobresa, i si mirem l'indicador Arope, aquesta xifra ja supera el trenta-sis per cent. Parlem de gairebé mig milió d'infants en una de les economies més riques del sud d'Europa. No és una situació conjuntural; és una realitat estructural i que, malauradament, s'hereta.

Per això li faig una pregunta molt clara: quines mesures concretes, amb impacte real i amb calendari, pensa desplegar el Govern per reduir la pobresa infantil, especialment en l'àmbit de les prestacions socials?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Gràcies, diputada, per la pregunta. El tema de la pobresa infantil sap de ben segur que és una de les preocupacions més importants d'aquest Govern i per això, doncs, vam aprovar el maig passat l'estratègia de lluita con-

tra la pobresa infantil, una estratègia que en aquests pressupostos que vam presentar per al 2026 tenia una dotació de 880 milions d'euros i que som conscients que té diferents eixos. La pobresa necessita un abordatge integral, però el primer eix fonamental era l'àmbit de les prestacions socials. En l'adopció de l'ingrés mínim vital i la reforma de la renda garantida tenim una oportunitat fonamental de transformar aquest àmbit perquè sigui una veritable eina de lluita contra la pobresa, però també esdevenir una veritable xarxa de protecció per a tota la ciutadania, incloent-hi també les classes mitjanes. I en aquesta línia continuem treballant.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Consellera, fa només un mes el Parlament de Catalunya va debatre la crisi de l'ascensor social, i Esquerra Republicana hi va aportar propostes concretes que es van aprovar íntegrament, situant al centre la lluita contra la pobresa infantil. Entre aquestes, una és clau: avançar cap a una prestació universal de criança com a eina estructural per poder reduir la pobresa infantil i trencar amb aquesta transmissió de desigualtats. No és una mesura accessòria, consellera, és una política de país. Però, avui, aquesta proposta continua sense calendari clar ni desplegament efectiu.

I, mentrestant, les eines que ja tenim tampoc estan funcionant, consellera: la renda garantida de ciutadania no arriba a la cobertura necessària; la complementarietat de l'ingrés mínim vital continua generant buits i ineficiències, i del seu traspàs no en sabem res.

Per tant, el diagnòstic el tenim clar, el full de ruta també, perquè el Parlament ja va acordar què cal fer; el que manca, consellera, és voluntat política per fer-ho efectiu i el que sobra, evidentment –així ho veiem–, són anuncis. I això té conseqüències molt concretes: infants amb menys oportunitats, famílies que no arriben a final de mes i un ascensor social que continua avariats.

Per això, consellera, li demano concreció. Quin és el calendari real del Govern per desplegar l'estratègia contra la pobresa infantil? Quines gestions està fent vostè a Madrid perquè la prestació universal de criança sigui una realitat per les famílies catalanes? Quines accions està fent el seu departament per reforçar la renda garantida de ciutadania? Resoldrà la complementarietat de l'ingrés mínim vital? I quan el gestionarem, els catalans, l'ingrés mínim vital? Consellera, li he demanat calendari i concreció...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Najat Driouech Ben Moussa

La pregunta és molt directa: quan ho notaran les famílies?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Li agraeixo de nou la pregunta, diputada, perquè aquest és un dels meus temes favorits. De fet, jo, abans de ser consellera, doncs, vaig poder assessorar des de l'Administració General de l'Estat el desplegament de l'ingrés mínim vital i veure les millors pràctiques a nivell internacional. Mentre continuem fent incidència per avançar cap a una prestació universal per criança –i jo tinc interlocució molt fluida, per exemple, amb el ministre Bustinduy, que sé que està impulsant aquesta mesura–, continuem avançant amb les eines que ja tenim a tocar. I per això hem prioritzat la reforma de la renda garantida, que està en aquest Parlament, i l'adopció de l'ingrés mínim vital.

A la Comissió de la Renda Garantida, on tenim les entitats i un ampli espectre de la societat catalana, donem aquestes explicacions i hem, doncs, donat tot el calendari d'aquesta tramitació de l'ingrés mínim vital, perquè volem que això arribi i sigui una realitat el més ràpid possible.

Però és veritat que és necessari no només fer-ho ràpid, sinó també fer-ho bé. I, en aquest àmbit de prestacions, estem enmig d'una gran transformació de l'Administració, un tema transversal per a tot el Govern, i ho veiem dia a dia en les prestacions. A més, és una transformació que ja està donant resultats. Per exemple, quan les pensions no contributives, les més baixes, van passar de ser gestionades en base a manualitats a en base a dades administratives i a automatismes, es va reduir, s'ha reduït el temps d'espera de 250 dies a cinquanta. Això és..., veiem els fruits de totes aquestes transformacions. I estem posant tot, per la nostra part, per agilitzar tota aquesta transformació que veurem que continuarà donant els seus fruits.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la prevenció d'incendis als parcs naturals.

Pregunta al Govern sobre la prevenció d'incendis als parcs naturals

310-00385/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

A Catalunya tenim vint parcs naturals, i nou d'ells, gairebé la meitat, encaren l'estiu sense un pla de prevenció d'incendis vigent. I el més greu és la desídia històrica. Aquests plans són obligatoris des del 86, quan un decret llei donava sis mesos per redactar-los i aprovar-los; quaranta anys després, el quaranta-cinc per cent dels parcs segueixen desprotegits legalment i operativament. Parcs com l'Alt Pirineu, el Cadí-Moixeró o el delta de l'Ebre no disposen d'aquest instrument. I saben perfectament que no podem esperar que arribi l'estiu per lamentar la falta de gestió a l'hivern. Però, com es pot fer prevenció sense un full de ruta aprovat?

Estem davant d'un context de canvi climàtic i episodis de sequera extrema, i, segons declaracions recents del cap del GRAF, Marc Castellnou, en zones com el Prepirineu hi ha quasi un trenta per cent de mortaldat d'arbres per estrès hídric. Això no és bosc, això és un polvorí forestal i una invitació als incendis de sisena generació.

Sense aquests plans no hi ha gestió forestal preventiva, no hi ha coordinació d'emergències i no es garanteixen ni les infraestructures d'extinció bàsiques. Ens estem jugant el patrimoni natural del país a la ruleta russa.

Per quins motius parcs que ja existien fa quaranta anys encara no tenen el pla aprovat? Quin és el calendari per redactar-los i aprovar-los? I, sobretot, es pot garantir avui que cap parc cremarà per no tenir identificats els punts de risc i les vies d'extinció, obligatoris ja des del 86?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé. Gràcies, diputada. Hi coincidim plenament. L'encàrrec del president va ser de treballar tots els departaments afectats de la Generalitat per tal de generar un punt d'inflexió en la gestió forestal del país i en la protecció de les persones, i en la biodiversitat, també, evidentment, en un context extremadament complex i de perillositat,

de risc d'incendis en augment. Jo mateix estava a Brusselles fa dos setmanes i precisament també vàrem demanar a la Comissió Europea adaptar la política forestal de la Unió Europea a la realitat del Mediterrani, que és molt diferent de la del nord.

Com estan els plans de prevenció d'incendis dels parcs naturals? Sis d'aprovats, cinc en tràmit d'urgència perquè s'aprovin al més aviat possible i tres en els quals no hi ha risc d'incendi, per tant, que els tècnics ens diuen que no caldria aprovar-ho.

Per tant, intentarem que en el menor temps possible, doncs, tots els parcs naturals de Catalunya tinguin el pla de prevenció d'incendis aprovat tal com hauria d'haver sigut fa molt de temps.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Quan el risc d'incendis forestals creix per la sequera, l'augment de temperatures i els efectes del canvi climàtic, la planificació preventiva als espais naturals protegits esdevé cada cop més urgent.

Catalunya va destinar 72 milions per al pla de prevenció d'incendis 2022-2025, però el pressupost no apaga focs sense planificació. De què serveixen els diners sense definir punts de risc ni infraestructures d'extinció?

Per tant, fonamental. Quina part destinaran aquests plans de prevenció? Quines mesures addicionals preveuen per reduir l'elevat risc d'incendis als parcs naturals i per acabar el tràmit dels que encara estan pendents?

Comuns no ens resignem a veure cremar el més preuat del nostre país per falta de planificació, i sense aquests plans, tothom sabem que la inversió és fum; si us plau, posin-se mans a l'obra immediatament, aprovin els que resten, aprovin aquests plans de prevenció d'incendis sense més dilació.

I, conseller, entomi la seva responsabilitat abans de que ho haguem de lamentar, no només pel que fa a danys personals, sinó també pel que fa al perjudici al medi natural, als espais naturals protegits i a la biodiversitat.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Objectiu, posar el país al dia i aprovar aquests plans al més aviat possible i desencallar projectes històricament encallats. En poso alguns, perquè no només ens hem de quedar amb els plans de prevenció.

Plans de prevenció d'incendis dels ajuntaments. Ens vàrem comprometre a ajut directe als ajuntaments sense haver-ho de demanar, i aquest any ja podem tenir el setanta per cent dels ajuntaments amb plans de prevenció d'incendis, que és obligat. Plans de delimitació –les franges–, 15 milions d'euros anuals perquè es facin les franges estiguin netes. Protecció de les persones, prioritat absoluta d'aquest Govern i la que hauria d'haver sigut de tots plegats. Eixos de confinament per evitar grans incendis forestals que s'encadenin, 4 milions d'euros. Licitació d'urgència. Algunes actuacions ja s'estan fent en cinc eixos de confinament; les altres es resoldran properament. Cremes de pastures, 735 hectàrees al Pirineu per recuperar pastures, les més importants dels últims cinc anys.

Reforç de les aportacions a les ADFs perquè també ajudin a fer aquesta gestió forestal durant l'any. L'element de política forestal que ha de tenir tot país. Avui no tenim pla general de política forestal, que vol dir quines són les prioritats i actuacions dels propers deu anys i inversions que hem de fer. Per tant, durant aquest any també

l'aprovarem, com també vàrem aprovar el decret de mesures urgents per facilitar la gestió forestal o com també cal potenciar el paisatge agroforestal.

Xerta-Sénia, sempre ho he dit, quinze anys el canal tancat. Avui està en funcionament. La meitat de l'incendi de l'any passat de l'Ebre no s'hauria produït amb el reg en funcionament. Per tant, també infraestructures i facilitar la gent que viu i treballa al territori.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació per garantir el relleu generacional al sector primari.

Pregunta al Govern sobre les polítiques del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació per a garantir el relleu generacional al sector primari

310-00388/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra i Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Bon dia, conseller. Fa uns dies, al Port de Tarragona es va portar a terme una jornada de joves agricultors dels Quatre Motors d'Europa: Llobardia, Baden-Württemberg, Auvergne-Rhone-Alpes i Catalunya. Una jornada en la que es posava de manifest el gran repte que suposa el relleu generacional en el sector agrari, que, evidentment, no és exclusiu de Catalunya, sinó que, com dèiem, afecta d'altres països.

De fet, només un de cada vuit titulars d'explotacions agràries té menys de quaranta anys. Alguns dels joves que van participar en aquestes jornades posaven exemples dels principals esculls que trobaven a l'hora de dedicar-se a la pagesia o a la ramaderia. Així parlaven dels dubtes de si podrien guanyar-se la vida en aquestes explotacions o de la burocràcia a què havien de fer front a l'hora d'incorporar-se a una explotació.

És evident que cal fer front a aquesta situació i que s'ha de fer des de diferents perspectives. Des de la necessitat de prestigiar el sector agrari, i, per tant, que els joves el vegin com un sector de futur i que sigui atractiu. No només entenem que es tracta de prestigiar el treball en les explotacions, sinó també d'aquells estudis, d'aquella formació relacionada amb el món agrari, però també d'oferir-los més instruments econòmics i d'acompanyament tècnic, i, evidentment, de la necessitat de facilitar l'accés a la terra.

De fet, que els i les joves s'incorporin al sector agrari no tan sols és beneficiós per al mateix sector, sinó que també ho és per mantenir un país viu a tot el seu territori. Amb això també es lluita contra la despoblació del món rural.

Pel que hem vist, conseller, el departament, conscient del repte que representa aquest relleu generacional, ha impulsat un pla al que han posat el nom de Catifa Vermella, un nom prou eloqüent. Ajudem a la incorporació i removem els obstacles que hi pugui haver.

Aquest pla hem vist que planteja estratègies orientades a facilitar, com deia, la incorporació de noves generacions al camp, garantint la continuïtat de les explotacions i assegurant el futur del sector primari a Catalunya, i també la seva cohesió territorial.

Conseller, quines seran les línies estratègiques d'aquest pla, quins objectius pretenen aconseguir i quan es desplegarà?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, diputada. La veritat, aquest és un projecte, segurament, dels que estarem més orgullosos dels que estem impulsant des del departament. Primer de tot, per reivindicar el sector agroalimentari i el relleu generacional, com ha dit. Segon, per escoltar també aquells que són els protagonistes i reorientar les polítiques públiques que moltes vegades, doncs, no responen a les seves demandes.

Ajudar, acompanyar, reconèixer i, evidentment, impulsar, i més recursos; més i millors recursos per tal de garantir la sobirania alimentària a Europa, a Espanya, a Catalunya, les societats occidentals, que, a vegades, no n'han fet una prioritat.

Per tant, sí, volem ser una potència al món i a Europa en producció d'aliments de qualitat, sostenibles, innovadors i que generin a l'economia de casa nostra, i, per això, evidentment, apostem per aquesta estratègia de Catifa Vermella amb deu punts, però que n'hi ha molts més.

Prioritat absoluta per als joves, escoltar-los. Missatges positius també, canviar el relat –canviar el relat–; oportunitats, hi ha futur si fem les coses bé, si anem a la una, i això és el que hem, entre tots plegats, de transmetre.

Com vostè ha dit, la proposta, vam fer. Els Quatre Motors ens vàrem trobar, traslladarem unes propostes a la PAC, per la PAC, i també a Brusselles d'aquí a que creiem com es pot impulsar el suport als joves agricultors. Deu propostes d'acompanyament integral de governança, que totes les organitzacions anem en la mateixa i totes les institucions en la mateixa direcció.

Nous ajuts que farem, que presentarem d'aquí a poc també, perquè aquelles persones jubilades que cedeixin la terra a un jove, doncs, puguin rebre aquesta compensació.

Espais compartits; obradors compartits; finançament ICF reservat a joves agricultors; fiscalitat; bonificació del noranta-nou per cent a l'impost de successions, donacions, transmissions; registre de terres en desús prioritàriament a aquells joves que no tinguin accés a la terra, per tant, són els que tindran també desencallat un projecte que feia deu anys que en parlàvem –més de deu anys que en parlàvem–, d'acord?, i també augment dels ajuts existents, passem la prima de la incorporació de joves de vint-i-dos a trenta mil euros, com també l'augment del deu per cent dels fons de competitivitat.

I jo crec que més enllà de tot això, sobretot és una actitud de canviar tot el que faci falta per atendre als nostres joves, acompanyar-los a entendre'ls. Deixi'm dir-li també que avui a la tarda, molts de vostès estan convidats i vindran, presentem també, d'acord també amb l'acord que hi havia amb Esquerra Republicana, doncs, presentem la nova marca de suport al producte local, que es dirà, per tant..., per tal de reconèixer la gran qualitat i proximitat dels nostres productors.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Aquesta marca es dirà Implica't, i esperem que compti amb la contribució de tots vostès i de la conselleria.

El president

La següent pregunta és sobre el projecte d'ampliació del Museu Nacional d'Art de Catalunya.

Pregunta al Govern sobre el projecte d'ampliació del Museu Nacional d'Art de Catalunya

310-00389/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Consellera... Fa només uns dies es presentava en un acte públic i solemne, al pavelló Victòria Eugènia, el nou MNAC, el projecte guanyador del concurs arquitectònic per a l'ampliació de l'equipament museístic més rellevant del país, capçalera de la xarxa de museus de Catalunya i referent internacional del romànic.

El MNAC conserva la millor col·lecció d'art medieval d'Europa i forma part dels quaranta museus més grans del món, però ara només pot exposar un vint per cent de les seves 180.000 peces i únicament disposa de 2.300 metres quadrats per a exposicions temporals.

Per tant, el projecte d'ampliació del més important equipament museístic públic català, que aviat serà una realitat, era molt esperat des de feia dècades, i permetrà desplegar el seu gran potencial, duplicar la superfície útil, millorar, a la vegada, l'accessibilitat, la integració amb l'entorn urbà i donar-se la mà amb el transport públic de la plaça d'Espanya.

Els nous espais faran possible mostrar per primera vegada al món artistes catalans de la segona meitat del segle XX i desplegar la col·lecció de fotografies i les arts del còmic, la il·lustració, fins ara als magatzems.

Sens dubte, aquest és un dels grans reptes de legislatura que preveu el pla de Govern i el pla del Departament de Cultura, i, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, celebrem el projecte que ha previst fer una intervenció respectuosa amb el patrimoni, que aproxima la ciutadania a l'art i a la cultura i que consolidarà, a més a més, el museu com un agent actiu de transformació urbanística i social.

Així doncs, el Museu d'Art de Catalunya podrà desplegar tot el seu potencial gràcies a l'equip del MNAC –per descomptat– i especialment a la voluntat i a la col·laboració de les administracions públiques, que faran una inversió pressupostària molt molt important –el Ministeri de Cultura, l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat i el Departament de Cultura que encapçala.

Per tot això, consellera Hernández, reiterem la nostra felicitació, i ens agradaria que ens poguéss donar més detalls sobre el projecte d'ampliació del MNAC, així com de la inversió pública que es farà per fer-la realitat.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Gràcies, diputada Garcia. Sí, el projecte d'ampliació del MNAC que vam presentar, com vostè diu, amb el patronat del museu la setmana passada, respon a un objectiu molt important. Consolidar i enfortir el MNAC, com aquest museu insígnia que ja és, i capçalera del sistema museístic, i projectar-lo com un equipament cultural de referència entre els nous museus del segle XXI i, naturalment, també, a nivell internacional.

El projecte vol convertir al MNAC en la tarja de presentació del país, capaç de mostrar la vitalitat creativa de la cultura catalana, des dels seus orígens fins a l'actualitat, des del romànic fins a la creació contemporània, sense límits cronològics. I vol fer-ho dins el paradigma dels drets culturals, com un museu obert, accessible i al servei del conjunt de la ciutadania, situant l'art i la cultura al centre del debat so-

cial i la reflexió pública; un museu polifònic que incorpori noves narratives i noves veus.

Aquest és, doncs, un projecte de gran transcendència per a Catalunya, per a la cultura catalana i també per a Barcelona, perquè, com vostè ha dit, està emmarcat en la transformació de la muntanya de Montjuïc, del que n'és una peça clau.

El nou MNAC passarà de tenir 49.000 metres quadrats de superfície a tenir-ne 71.000 per poder desplegar totes les seves funcions i totes les seves missions. La proposta connecta el Palau Nacional amb aquest nou espai del Palau de Victòria Eugènia, de què vostè parlava, mitjançant una gran passarella, un passadís cobert i transitable que farà dels dos edificis un únic museu més accessible i més integrat a la ciutat.

El projecte arquitectònic es desenvoluparà entre aquest any i el vinent, i les obres es duran a terme entre el 27 i el 29 per tal que el nou MNAC que es pugui inaugurar coincidint amb la celebracions del centenari de l'exposició internacional del 29.

El cost total del projecte és de 112,6 milions d'euros, finançats, com vostè deia, per les tres administracions que integren el patronat, l'Ajuntament de Barcelona, el Ministeri de Cultura i la Generalitat de Catalunya. Des de la Generalitat tenim previst una inversió de 60 milions d'euros en quatre anys.

En definitiva, el nou MNAC vol esdevenir un museu més gran per poder ser un museu més connectat i, socialment, més proper a la societat, reforçant el seu paper i el paper de l'art i la cultura en la vida pública davant les amenaces als nostres valors democràtics.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre el Campus de Salut de Girona

310-00390/15

La següent pregunta és sobre el Campus de Salut de Girona. I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Núria Navarro Hurtado.

Núria Navarro Hurtado

Gràcies, president. Consellera, el Campus de Salut de Girona és, des de fa dècades, una reivindicació històrica al territori. Una demanda llargament esperada pels professionals sanitaris, per les institucions locals i per la ciutadania de les comarques gironines, que han vist com aquest projecte acumulava retards, incerteses i canvis de planificació.

El projecte de Campus Salut representa un repte majúscul, tant des del punt de vista sanitari com universitari i de recerca. Parlem d'un espai que integrarà assistència sanitària, docència, recerca i innovació en un únic entorn, un entorn ambiciós i transformador per a la província de Girona. Es tracta d'una infraestructura estratègica. La Universitat de Girona ha destacat que, en aquest sentit, el campus permetrà crear sinèrgies entre docència i recerca, innovació i serveis hospitalaris i, a més, gràcies a la col·laboració institucional, es podrà construir un ecosistema de salut complet i competitiu. És un projecte que finalment ha rebut l'impuls necessari per iniciar-ne l'execució. Aquest campus compta amb un pressupost significatiu, incorporat a la planificació del Govern, i preveu una extensió considerable de metres quadrats edificables. En aquest sentit, celebrem que el passat 9 de març coneguéssim que el projecte avança a bon ritme i que sigui considerat com una de les prioritats principals per a aquest país.

A més, aquest projecte té un fort component territorial i comunitari. S'impulsa conjuntament amb els ajuntaments de Girona i de Salt, que han treballat per tal de

minimitzar l'impacte urbanístic i garantir una integració adequada amb els barris i els espais verds. Aquesta col·laboració interinstitucional és clau per assegurar que el campus esdevingui un motor de cohesió i desenvolupament. Paral·lelament, mentre el nou campus no és una realitat, s'estan executant actuacions de reforç i ampliació a l'actual Hospital Josep Trueta per a millorar la capacitat assistencial.

Per això, consellera, i des d'un esperit constructiu, li demanem que ens expliqui amb detall quines són les principals línies d'actuació del Govern per fer realitat el Campus de Salut Girona i el nou Hospital Josep Trueta.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané i Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Moltes gràcies, senyora diputada. Doncs sí, el Campus de Salut de Girona, que incorpora l'Hospital Trueta, és dels més avançats que tenim dels nous projectes i la veritat és que és una satisfacció i hem aconseguit desencallar-lo, que, francament, ens n'hauríem de felicitar tots. Ha sigut una fita important, des del meu punt de vista, d'aquest Govern. I és important per a Girona però sobretot és important per a la sanitat i per als ciutadans.

Efectivament, el passat 9 de març vam conèixer i vam presentar el projecte arquitectònic més ben valorat, que és un projecte que, en definitiva, determinarà tot el futur d'un ampli territori entre Salt i Girona. S'ha adjudicat el projecte i la direcció d'obra per uns 25 milions d'euros aproximadament. Parlem d'un campus sanitari i universitari pensat per al futur, com vostè deia. Vull destacar l'arquitectura bioclimàtica i l'aposta per les energies renovables que té. Aquest serà el primer campus d'emissions zero que tindrem en l'àmbit sanitari i, a més, perfectament integrat en l'entorn, com vostè ha comentat.

És un campus que està estructurat al voltant d'una rambla interior, amb places enjardinades que connectaran el complex amb la ciutat i que humanitza el conjunt d'espais tant exteriors com assistencials. Tindrà accessos des de Girona i des de Salt i, efectivament, és fruit del treball conjunt entre la Generalitat, el món local i la universitat. I jo vull agrair a tothom que ha participat en això. Els projectes col·laboratius sempre funcionen.

El complex sanitari inclou també l'Hospital Universitari Trueta, que es trasllada cap a aquest espai i, a més dels espais docents, de recerca i d'innovació, hi ha també un *hub* d'empreses sanitàries per afavorir la translació –que sempre és un dels hàndicaps que tenim en el nostre país–, la translació entre la recerca i la innovació al camp de la distribució, al camp de l'empresa. Fent bo allò de que la sanitat dona salut, fa cohesió i dinamitza també l'economia. La sanitat no és una despesa; és una inversió.

El nou campus afavoreix tot aquest entorn i (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) es desenvolupa...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre les subvencions de la Generalitat

310-00383/15

I l'última pregunta és sobre les subvencions de la Generalitat. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

En Catalunya se reparten cada año más de 5.000 millones de euros en subvenciones; 5.000 millones de euros, más del diez por ciento del presupuesto de la Generalitat de Catalunya. Si existiera una *conselleria* que se llamase «de subvenciones», sería la tercera con mayor presupuesto, por detrás de Salud y Educación. Y ni de lejos dedican 5.000 millones de euros para seguridad, para vivienda o para familia.

Y, por cierto, cuando los ciudadanos se empezaron a mirar a qué se dedicaban estos 5.000 millones de euros en el portal *subvencions.cat* empezó otro escándalo. La Generalitat inhabilitó el acceso totalmente durante un tiempo y, cuando se rehabilitó el acceso, habían desaparecido un millón de registros. Por eso le preguntamos, *senyora consellera*, muy claramente, ¿por qué el Gobierno bloqueó el acceso? ¿Por qué ha desaparecido un millón de registros? ¿Qué tienen que esconder?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Bon dia, diputat Garriga. Doncs va haver-hi una incidència tècnica el 10 de març, de les dades que carreguen els ajuntaments. Això es va detectar i evidentment es va intentar solucionar. Esperem que la setmana que ve això pugui estar resolt. Les de la Generalitat es van poder, l'endemà, posar a disposició. Per tant, es poden veure les que depenen de la Generalitat. Les dels ajuntaments locals, han d'anar a la base de dades de l'Estat per poder-les veure; vull dir que segueixen sent públiques. Però hi ha hagut una incidència que estem intentant resoldre.

No hi ha cap voluntat, òbviament, d'amagar res. De fet, som transparents. Està tot penjat a la web, sempre, a la plataforma de subvencions, i es pot revisar. No són «un *millón* d'incidències». En aquest cas, han estat sis mil, que, com dic, es poden, en aquests moments, ja veure a la base de dades de l'Estat i la setmana que ve ja estarà a la de la Generalitat. Però ha sigut una incidència tècnica que estem intentant resoldre al més aviat possible.

En tot cas, jo crec que la seva pregunta, a més a més, al que fa olor és a un cert rebuig a les subvencions públiques. Jo li vull dir: aquests 5.000 milions d'euros són per a moltíssimes coses. Són per convocatòria de subvencions, d'ajuts, per a entitats i tercer sector i empreses per desenvolupar projectes diversos, per protegir drets, per generar activitat econòmica, també per garantir serveis públics en l'àmbit de l'educació, per exemple, o els drets socials. I, per tant, doncs, en fi, exactament d'això, què és el que no li agrada? Que és el que m'agradaria saber, perquè m'ha semblat una crítica absolutament gratuïta.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Senyora consellera, un poco de seriedad, que se gastan 5.000 millones de euros del esfuerzo de los trabajadores en regalar subvenciones. Que no es una broma de mal gusto, que es más que en vivienda o en seguridad. Ejemplos de los últimos cinco años, de esos que dicen que no me gustan: 8,5 millones para Associació Catalana per la Pau, 18 millones para una fundación vinculada a comunidades musulmanas, 2,5 millones para traer inmigrantes ilegales de Open Arms, más de 5 millones para entidades LGTBI, más de 60 millones de euros para patronales y sindicatos, y casi 215 millones para medios de comunicación. Por eso estas entidades o los medios de comunicación aplauden sus presupuestos; los pasados, los presentes y los futuros. Aplauden con las orejas. Faltaría más. Es un auténtico escándalo y les han cogido con el carrito de la compra de voluntades.

Mire, se lo decimos con absoluta claridad. VOX va a acabar con esa cultura del subsidio. VOX va a acabar con esa red clientelar de subvenciones pagada con el esfuerzo de los trabajadores; sale el dinero de sus nóminas. Y, frente a su propuesta de presupuestos –estos que van a retirar o los que vengan–, de aumentar la recaudación un treinta y siete por ciento por IRPF, VOX propone justo lo contrario. Subir el sueldo a los trabajadores. Subir el sueldo a los trabajadores, no a costa de las empresas, sino a costa de reducir ese IRPF que castiga las nóminas de los trabajadores eliminando esos 5.000 millones de subvenciones de la Generalitat de Catalunya.

El president

I per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Seré molt breu. Sembla que no li agraden les subvencions a vostè i al seu partit. En canvi, sí que li agrada que el seixanta-quatre per cent dels ingressos de VOX vinguin de subvencions públiques. (*Aplaudiments.*) Això sí que li deu agradar, oi? Bon dia!

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.
(*Remor de veus.*)

Proposició de llei per a garantir la subrogació del personal en processos d'internalització del Sistema d'Emergències Mèdiques

202-00065/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única, de la proposició de llei per garantir –silenci, si us plau– la subrogació del personal en processos d'internalització del Sistema d'Emergències Mèdiques.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari Comuns van sol·licitar la tramitació en lectura única davant del Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada.

Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats a la totalitat. Els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascun. En primer lloc intervindran els grups parlamentaris proposants. Per tant, té la paraula, en primera instància, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Conselleres, conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa. Bon dia a tothom i també als representants sindicals que avui ens acompanyen en aquest debat. De fet, aquesta és una proposta que neix precisament d'aquí, de la representació sindical, i més precisament de la part social.

Amb els comuns, hem registrat aquesta proposició de llei perquè, entre altres coses, el SEM no ha fet la feina que havia de fer. El Servei d'Emergències Mèdiques no ha desplegat tots els mecanismes que calia desplegar per tal de dur a terme un procés de subrogació dels treballadors i treballadores afectats pel procés d'internalització. I, per tant, doncs, nosaltres vam decidir registrar aquesta proposta per desbloquejar la situació. I estem en aquest punt. De fet, en l'àmbit jurídic i de contractació, hi ha diverses vies que podríem agafar com a referents. Però alhora també és cert que la normativa no és totalment clara i, per tant, creiem que també era necessari poder aportar des del Parlament major claredat normativa per tal de garantir els drets de les persones treballadores que seran subrogades.

El primer element és tenir en compte la normativa actual i també, doncs, altres casos que poden ser precedents. Tenim, per exemple, el Decret llei 10/2019, que és el d'integració de centres educatius a la xarxa de titularitat pública. Aquest decret marca un camí, però és un decret que també, en aquest cas, no seria del tot útil. Per què? Perquè aquesta integració es fa des d'empreses privades, entitats privades, cap a la xarxa de titularitat pública; per tant, cap al Departament d'Educació. Per tant, entra personal laboral a llocs..., a ocupar uns llocs que són els que estan ocupant actualment i que quedaran adscrits a aquell lloc de treball fins que aquella persona, aquell treballador o treballadora, s'acabi jubilant o decideixi anar a un altre destí, agafar una altra feina. Aleshores aquella plaça quedarà a disposició del Departament d'Educació i se la podrà adquirir i, d'aquesta manera, posar-la en oferta pública.

Aquest supòsit no és d'aplicació en el cas del SEM, atenent a que en el cas del SEM hi ha una contraposició de drets. És a dir, tenim els drets laborals dels treballadors i treballadores que han de ser subjectes de subrogació i tenim, per un altre cantó, els drets laborals de les persones treballadores del SEM, del Servei d'Emergències Mèdiques. Per tant, el que hem d'aconseguir és conjugar aquests drets i conjugar aquests dos elements per tal que els treballadors i treballadores del SEM no surtin perjudicats i alhora també garantir els drets de subrogació de les persones treballadores que estan directament afectades.

Hi han altres exemples en el marc de la normativa que potser sí que podrien ser un model a seguir. Per exemple, en algun consell comarcal s'ha dut a terme un procés similar entre personal laboral –és a dir, d'empresa privada– cap a una empresa pública, que és aquest cas. Aquest personal laboral ha acabat sent subrogat, mantenint les condicions d'origen, que és com s'ha de dur a terme segons la normativa aquesta subrogació i, per tant, no entra en una col·lisió. Crec que aquest és un model que podríem estudiar. Hi ha algun consell comarcal que ho ha fet, en aquest cas en l'àmbit de la gestió de residus.

I, per tant, en aquesta normativa el que nosaltres proposem –i sabem que és una normativa que, amb la participació de tots els grups parlamentaris, caldrà esmenar– és una via que alhora també serveixi com a exemple de futurs processos d'internacionalització. Perquè el que farem amb aquesta proposició de llei serà també un precedent que caldrà tenir en compte. D'aquí, la importància; d'aquí, la importància d'aquesta proposició.

Però, d'altra banda, també hem de tenir en compte que aquesta proposició de llei, a més de ser un precedent, també compta amb una limitació temporal. És a dir, estem parlant de les unitats pediàtriques i les unitats ECO-1 i ECO-2 del transport sanitari, aquestes unitats, que van quedar excloses del concurs del transport sanitari. Aquest concurs del transport sanitari començarà a aplicar-se a partir del 15 d'abril i finalitzarà el 25 de juny.

Per tant, és molt important que aquest procediment el fem per lectura única, perquè si no el fem per lectura única, no arribarem a temps d'aplicar-lo abans de que es consolidi el concurs del transport sanitari. I, per tant, les persones afectades no tindrien la cobertura jurídica ni els seus drets garantits. Per això és tan important la lectura única i que avui s'aprovi.

I d'altra banda, Esquerra Republicana i també els Comuns hem demanat a la Mesa que s'ampliï el termini del que és habitual de quaranta-vuit hores per registrar les esmenes per tal que tinguem molt més marge en la negociació i incorporar tots els grups que així ho vulguin en les esmenes de modificació d'aquesta llei perquè tingui la robustesa jurídica necessària.

I aquests seran els termes en els quals nosaltres abordarem la negociació per garantir els drets laborals, tant dels treballadors que han de ser subrogats com també dels treballadors que formen part del SEM.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. També, recollint la intervenció que feia el company Jordi Albert, estem davant d'un debat que hem tingut de manera reiterada en aquesta cambra sobre com hem d'abordar el transport sanitari urgent i no urgent. Jo crec que és coneguda la nostra posició, també la d'altres grups parlamentaris, i així la d'Esquerra Republicana, la CUP, el Partit Socialistes o fins i tot Junts per Catalunya o el Partit Popular, on tenim visions diferents. Jo crec que..., no?, a bastament ho hem pogut parlar.

Però, com deia, no estem parlant d'això; nosaltres del que estem parlant avui és d'una situació concreta, que jo també ho vull recordar, generada, en aquest cas, pel SEM, és a dir, pel Servei d'Emergències Mèdiques de Catalunya, bàsicament, perquè és ell qui decideix..., serveis que fins ara estaven externalitzats, com són els equips de coordinació clínica i operativa i les UCIs pediàtriques, decideix que a partir d'ara aquest servei el prestarà directament, en aquest cas, el mateix SEM.

Nosaltres entenem i entenem que és una decisió que pot tenir tot el sentit. De fet, lliga amb el que històricament també hem defensat des dels Comuns de fer un SEM més fort i, per tant, que aquestes unitats vagin passant a una gestió, en aquest cas, directa per part del departament. El que no tenia cap sentit i el que no té cap sentit és que pel camí ens deixem els treballadors i treballadores, és a dir, persones..., perquè estem parlant de persones, alguns directament que han tingut l'oportunitat fins i tot de treballar-hi, amb una llarga experiència treballant en aquestes unitats, doncs, no puguin continuar treballant. Si ens quedem al servei, si ens «quedem», entre cometes, o a partir d'ara els vehicles, són del SEM, també han de ser-ho les persones.

I, per tant, també, i en aquest sentit també s'hi feia referència, la importància de fer aquest debat per lectura única, també de fer-lo bé. Nosaltres som molt conscients, com deia, de les diferències que tenim. Per tant, no?, també tenen la nostra garantia, primer, d'ampliar aquest període d'esmenes per poder-ho treballar conjuntament i, evidentment, la voluntat d'acceptar les esmenes i acordar les esmenes, perquè circumscrivim, evidentment, el que estem fent a aquest cas molt concret, que afecta o afectava en el seu moment al voltant d'uns vint-i-cinc treballadors i treballadores, i que ara estem parlant d'uns quinze o vint treballadors, no?

Però per nosaltres –i en això sí que hi vull insistir– hi ha un principi sagrat des del punt de vista laboral –sempre ho ha estat teòricament per diferents administracions i, en aquest cas, fins i tot en el món privat–, que és la subrogació. És a dir, quan hi ha una empresa que presta un servei, especialment una empresa, no?, en aquest cas, que pot ser també del món privat, però que té un encàrrec, i penso especialment en una qüestió que moltes vegades diferents municipis de diferents colors polítics hem viscut..., penso especialment, per exemple, en aquest cas, en els serveis de neteja, quan hi ha un canvi d'empresa d'un mateix servei, se subroga, en aquest cas, la plantilla.

I crec que no es pot generar, al nostre entendre, un mal precedent des del sector públic. Entenem –i s'hi feia referència– que és un cas complex, també que, evidentment, els treballadors del SEM, doncs, tenen els seus drets, però aquí hi ha un principi, hi ha un dret major a protegir que és..., aquells treballadors que, sense tindre'n, diguéssim, cap culpa, poden perdre el seu lloc de feina. I sobretot, perquè –també s'hi feia referència– ara existeixen precedents, que no són exactament el cas concret, però que quan hi ha hagut voluntat política, s'han trobat solucions.

I penso especialment en situacions que s'han viscut en el sector educatiu, de centres, en aquest cas, concertats, centres, no?, diria fins i tot de gestió privada, que han passat a la xarxa pública i els treballadors i treballadores que formen part d'aquell

centre han continuat i avui dia, doncs, formen part de la plantilla de la Generalitat. I, evidentment, doncs, això requereix un procés de transició i aquestes places, quan es vagin renovant, passaran a formar part del conjunt de les borses de treballadors i, evidentment, amb els mateixos criteris que hi ha ara per a tots els mestres del país.

Però jo vull dir dues coses. La primera és que no podem generar un precedent, i menys des del sector públic, de que no existeix aquest principi sagrat de la subrogació. I en segon lloc, també ho dic, perquè si al final el sector públic és qui es desentén, al final quina exigència li podem traslladar al sector privat. És a dir, quan anem o quan es produeixin negociacions de convenis, convenis que reconeixen, en aquest cas, la subrogació –penso especialment en molts treballadors que, com deia..., és a dir, canvia l'empresa que gestiona aquesta concessió, però no canvia el servei–, si això no es produeix i el sector públic se'n desentén, per què el sector privat ha d'acceptar aquesta responsabilitat.

Per tant, com deia, crec que és una decisió que ha pres el SEM, que nosaltres ja podem dir que ens semblava en el seu moment una bona decisió, però el que no podem fer és deixar penjats els treballadors i treballadores, que tenen una experiència i que, per tant, també poden contribuir a fer-la des del servei públic.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, es poden posicionar els grups parlamentaris que no han presentat la iniciativa. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades, bon dia a tothom. Bé, per entendre aquest debat d'avui, jo crec que cal explicar una mica més el que va passar a la passada legislatura, no? Es va tramitar una proposició de llei de la CUP per internalitzar tot el transport sanitari a Catalunya: l'urgent medicalitzat –per tant, el suport vital avançat–, l'urgent no medicalitzat –el suport bàsic– i el no urgent. Junts ho vam dir llavors i no hem canviat d'opinió: té sentit el medicalitzat, potser té sentit l'urgent no medicalitzat; no veiem el no urgent de cap manera, no?

Però és veritat..., i l'important i el que ens ha portat aquí és que durant tota aquella tramitació, durant tot aquell debat, es va repetir moltes vegades que la internalització garantia millorar les condicions laborals dels treballadors, perquè tots serien subrogats al SEM.

Junts vam advertir: «Compte, que això no és cert.» I els llegiré literalment el que vaig dir al debat de la totalitat d'aquella llei: «Respecte a la subrogació dels treballadors, qui ens assegura que els actuals treballadors acabarien sent treballadors del SEM? Ningú ho pot assegurar. Vigilem que no, volent millorar condicions laborals, acabem perjudicant els treballadors.» Ho vam dir llavors: en els processos d'internalització dins d'una estructura pública, no es garanteix la continuïtat dels professionals. De fet, es poden deixar fora professionals amb molts anys d'experiència i podem deixar els serveis sense bons professionals que fa molts anys que l'estan fent, no?

Alguns van dir que exageràvem i que no passaria; doncs aquesta proposició de llei ens demostra que aquell risc era ben real, no? Perquè aquí el que tenim és el resultat d'una primera internalització. Esquerra, al Govern llavors, i en plena tramitació de la llei, va licitar el nou concurs de transport sanitari amb tots els lots territorials, però únicament amb dues excepcions: va deixar fora dos unitats molt específiques, el SEM pediàtric i els ECOs, ECO 1 i ECO 2. Per tant, *de facto* va fer una internalització al SEM d'aquestes unitats, no?, per la porta del darrere. Resultat: professionals amb anys d'experiència en aquestes unitats, alguns amb més de trenta anys d'experiència al SEM pediàtric, abocats a una incertesa laboral important.

No estem parlant de molts treballadors, eh? Estem parlant de dotze a cada unitat, és a dir, vint-i-quatre. Ara en són menys, perquè alguns, davant d'aquesta incertesa,

ja han buscat altres llocs de feina. I altres, malauradament, no saben si en poc temps es quedaran a l'atur. I mentrestant se'ls hi demana fins i tot que facin la formació d'aquells treballadors que presumptament els hauran de substituir.

Per tant, la realitat ens confirma que una internalització mal plantejada perjudica els mateixos treballadors, no?

Aquest concurs no ha estat fàcil: es va començar a finals del 23, es va resoldre al febrer del 25, entremig, recursos, suspensions, resolucions del Tribunal Català de Contractes. Però es va resoldre i, com hem vist, en breu s'aplicarà, no? I des de Junts, portem des de que es va resoldre, des del febrer del 25, advertint el Govern, el SEM, Salut: «Compte, que aquestos professionals tindran problemes.» Fa més d'un any que ho estem dient i estem demanant solucions. Però el temps ha passat i les solucions no han arribat.

De fet, el SEM no ha començat a negociar de veritat fins que la llei ha estat registrada. I aquesta és la realitat, no?

Però, què ens passa? Doncs ens passa que, tal com s'ha registrat la llei, d'Esquerra i de Comuns, no es limita únicament als treballadors del SEM pediàtric i als treballadors de l'ECO, no? I aquí sí que volem ser clars des de Junts per Catalunya: compartim que el problema s'ha de solucionar, no acceptarem que un canvi de model de gestió abandoni professionals amb molts anys de servei al servei públic, però no acceptarem aquesta llei tal com està redactada. Ja ho hem parlat, eh? Sota el pretext de solucionar una situació concreta, no volem establir un marc per internalitzar tot el transport sanitari.

Avui tenim un problema molt concret, el dels professionals del SEM pediàtric i dels ECOs, perquè el Govern d'Esquerra va decidir que el SEM l'assumís directament, però sobretot perquè durant tot aquest any de Govern socialista no s'ha solucionat aquesta internalització com tocava, no?

Per tant, solucionem aquest problema, però no creem un precedent legal que afecti a tot el transport sanitari de cara a futures internalitzacions, especialment d'aquell transport sanitari no urgent, on nosaltres no compartim aquest model, no?

Per tant, Junts permetrem la tramitació de la llei, hi votarem a favor. Entenem que s'ha de fer per lectura única. Entenem que podem deixar més temps per entrar les esmenes, però, ja ho saben, presentarem esmenes per limitar-ho únicament i exclusivament als treballadors del SEM pediàtric i de l'ECO.

La resta de grups tindran l'oportunitat de demostrar si els mou solucionar el problema d'aquestos treballadors o si, en canvi, volen aprofitar aquestos treballadors per, doncs, fer futures internalitzacions, amb el qual no hi estem d'acord.

Per tant –acabo, president–, Junts per Catalunya ho tenim clar: solucionem el problema dels treballadors del SEM pediàtric i de les unitats ECO, però no els utilitzem d'excusa per canviar el model i fer una internalització per la porta del darrere. Si volen ajudar aquestos treballadors, només han d'acceptar les nostres esmenes. I si el Govern vol solucionar això sense haver d'aprovar la llei, doncs tenen tres setmanes per solucionar-ho. Si els treballadors ens diuen que això ja està solucionat, doncs no caldrà ni tan sols aprovar la llei. És així i així és la postura de Junts per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Hoy debatimos sobre la lectura única de esta ley que no el fondo de la ley, que, como todos los grupos políticos saben, ni es nuestro modelo ni compartimos cómo se han hecho las cosas.

Hemos hablado con los diferentes grupos parlamentarios, hemos hablado con los trabajadores afectados, tanto representantes de la Agrupación de Ambulancias

de Cataluña de Comisiones Obreras, también representantes de UGT del SEM, y no una ni dos veces, sino muchísimas veces.

Y ¿por qué estamos hoy en esta situación? Porque son todos ustedes unos auténticos chapuceros. Estamos en esta situación porque la gestión de esto se resume en tres palabras: chapuzas, parches y apaños. Y ahora pretenden que el resto de grupos políticos les saquemos las castañas del fuego.

No compartimos el modelo de internalización y no compartimos este proyecto de ley como se ha presentado, porque sienta un precedente peligroso. Pero hoy estamos hablando del procedimiento por lectura única; sobre la ley ya debatiremos. Y por eso nos abstendremos.

Y esperamos que se llegue a un acuerdo entre las partes afectadas. No podemos ir de chapuza en chapuza, hace falta un poco de seriedad en este Parlamento. Si son capaces..., si no son capaces de actuar, de legislar, no lo hagan, porque crean el problema y después no son capaces de solucionarlo.

Nosotros hemos estado valorando la abstención o votar en contra de la lectura única, es cierto, hasta última hora, pero por responsabilidad, y en la línea de lo que hemos venido haciendo, hemos decidido abstenernos.

Ahora se abre un plazo crucial para solucionar la situación y el Govern socialista debe ponerse las pilas. Es su obligación y también su responsabilidad. Porque hay una prueba clara, y es que ustedes mucha agenda del reencuentro, pero luego no son capaces de salir airosos de ni una sola negociación. ¿Qué pasa, que ustedes son capaces de ponerse de acuerdo para meterle pasta a TV3, pero no para dar respuesta a la situación de estos trabajadores y del SEM? (*Alguns aplaudiments.*) ¿No son socios de gobierno? –¿no son socios de gobierno?–, ¿o es que lo son solo para mantener y abrir chiringuitos políticos? Si son socios, séanlo también para solucionar los problemas que ustedes han creado.

Nos han hecho a todos perder el tiempo con la presentación de unos presupuestos sin apoyo. Hemos analizado la celebración de comisiones legislativas, dejando al lado propuestas de resolución o comparencias. ¿Para qué? Para que jueguen ustedes al circo político que han montado: diecinueve meses sin presupuestos, cuando los presentan los retiran y dicen ahora que están a puntito de un acuerdo con Esquerra Republicana, y ya las líneas rojas no son tan rojas. De verdad, tanto *show...*, ¿para esto? ¿No podían ustedes dejarlo todo cerrado antes de presentarlos? Son ustedes un gobierno muy débil que no gobierna, que resiste. ¿No son capaces de dialogar con sus socios para buscar una solución a lo que se menciona en esta ley que hoy debatimos sobre la lectura única? Háganlo, es su obligación. Piensan: «Bueno, a ver si el PP nos puede solucionar el marrón que tenemos encima y votar una cosa u otra.» No, perdona; apáñense ustedes. Votaremos en base a unos principios y a una escucha responsable de las personas afectadas, sin presiones de nadie, porque no las aceptamos.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, sabemos que detrás de esta propuesta se esconden varias negociaciones en las que se ha ignorado una vez más a VOX; es más, se ha ignorado normalmente, como hacen ustedes, a doscientos treinta mil catalanes que nos votaron. En cualquier caso, nosotros vamos a hacer nuestro discurso en base a lo que tenemos encima de la mesa, que es la propuesta que hacen los Comunes y que hace Esquerra Republicana.

Ciertamente, sería una propuesta muy fácil de defender y legítima si las cosas fuesen como aquí se presentan, pero lo cierto es que nada es como expone la iz-

quiera separatista. Lo primero que exigen es la subrogación automática y obligatoria en todo el proceso de internalización. Parece que pretenden internalizar varias empresas, lo que no sería una buena noticia para la economía catalana, tal como se ha demostrado en varios procesos. El caso es que no siempre puede imponerse de forma general por una ley autonómica, porque la regulación básica de la subrogación laboral corresponde al Estado.

(Remor de veus.) Cuando quiera..., ¿puedo continuar? Gracias. Muy amable. Pero es que, además, debemos recordarles que gestión pública no es sinónimo de buena gestión, especialmente si se trata de la Generalitat de Catalunya, señalada por algún que otro estudio internacional como la región con la gestión pública más corrupta de España. Lamentablemente, cada informe del Tribunal de Cuentas da la razón a este estudio. Tampoco el SEM ha sido ejemplo de buena gestión. Todos recordamos al exgerente Antoni Encinas, de Esquerra Republicana, puesto a dedo también por Esquerra Republicana, y sus bonus de 71.000 euros anuales, sus coches de lujo y sus hoteles durante la pandemia, mientras sus trabajadores, los del SEM, tenían que pedir mascarillas en cada hospital en el que paraban.

Segundo, que carecen de presupuesto y de un estudio económico que respalde a esta ley. De hecho, deberían saber ustedes que durante todas las sesiones que duró la comisión de internalización del transporte sanitario, en varias ocasiones VOX preguntó a los economistas que vinieron a comparecer cuánto costaría internalizar todo el transporte, cuánto costaría la subrogación del personal, y la respuesta fue: «Ni idea, no puede calcularse.» Pero es que, aunque pudiese calcularse, yo no veo reflejado en los presupuestos que los Comunes pactaron con el Partido Socialista y que por suerte han caído, absolutamente nada que hable de subrogación de técnicos de emergencias sanitarias. Lo que sí está bien especificado en los presupuestos pactados entre Comunes y Partido Socialista fue el aumento del personal del edificio de la consejería. Eso sí que queda bien reflejado en los presupuestos. Y, por cierto, lo que sí pudo calcularse fue el déficit añadido de 6 millones de euros en solo dos años que le costó a Baleares la internalización del transporte sanitaria llevada a cabo por socialistas y comunes allí –un estudio, por cierto, hecho por una auditoria externa.

Tercero, que ustedes no tienen en cuenta a los profesionales del SEM, los que se han tenido que formar para acceder a un puesto de trabajo dentro del Sistema de Emergencias Médicas de Cataluña. ¿Cuánto va a costar dar la misma formación que actualmente tienen los técnicos del SEM al resto de técnicos de emergencias sanitarias? Porque, verán, ¿saben ustedes que la formación que tienen los técnicos de transporte sanitario, la que tienen los técnicos de emergencias sanitarias, y la que tienen los trabajadores del SEM, son distintas?

Está claro que su plan es igualarlos a todos, como han intentado hacer con el estatuto marco y otras muchas pifias legislativas llevadas a cabo por Comunes, Sumar, Podemos –o quienes quieran que sean ahora. Verán, los técnicos del SEM no solo disponen de la formación profesional correspondiente a técnico de emergencias sanitarias, también es indispensable otro tipo de formación, porque siguen directrices específicas, como el TECC, las guías Tactical Emergency Casualty Care para trauma prehospitalario de alto riesgo, o deben conocer los operativos especiales para traslados urgentes y no urgentes, o participan en emergencias graves como el Proci-cat, que normalmente está activado cuando hay estas emergencias graves, y, por tanto, deben conocer sus protocolos.

Y es que, verán, misma profesión no es igual al mismo trabajo. No podemos cortarlos a todos por el mismo raser, porque se cargan ustedes la formación y la preparación como ascensor social. Supongo que ese es su objetivo, pero claro, VOX está aquí precisamente para impedirselo. Somos conocedores de las trabas de los técnicos de emergencias sanitarias, pero la solución a los salarios bajos y a las malas condiciones laborales no pasa por hacerlos funcionarios a todos ni por internalizar el transporte para que lo gestione una Generalitat de corrupción hasta las cejas (*sona el*

senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció) –y termino, señor presidente–; pasa por dejar de regar con miles de millones de euros a empresas con gerentes afines, como han hecho ustedes, señores de Esquerra Republicana y socialistas, por ejemplo, en el caso DGAIA, entre otros muchos. Porque con todos esos millones de euros que desaparecen en irregularidades, contratos opacos y sobresueldos de la Generalitat de Catalunya, podríamos pagar lo que toca a las empresas de transporte sanitario para que no se vea abocados a reducir en condiciones laborales.

Muchísimas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Diputats, diputades, consellera i treballadors i treballadores que ens acompanyen... Bé, a nosaltres ens dona la sensació que arribem a aquesta llei i a aquesta proposta en una situació francament complexa, perquè se'ns proposa un procediment general per internalitzar membres del transport sanitari en processos d'internalització, cosa que nosaltres veiem obvi i evident que és necessari, no en l'àmbit del transport sanitari, sinó en tots els àmbits de l'Administració, però alhora se'ns parla també d'unes negociacions per resoldre un cas concret i ens sembla que això és averany de moltes dificultats i de males solucions, en tot cas.

Però bé, entrant una mica en la qüestió general, el diputat de Junts ens parlava de la llei de la legislatura passada, d'internalització del transport sanitari. Segurament, si haguéssim pogut tirar-la endavant; segurament, si haguéssim pogut concloure-la, estaríem en una altra fase i no ens trobaríem amb aquesta problemàtica. A nosaltres, d'entrada, ens sembla que la internalització és clau, és bàsica, és necessària i és essencial en tots els serveis públics, perquè els serveis públics s'han de deixar de proveir de forma privada. A nosaltres ens sembla que tot allò que és fonamental per a la vida, tot allò que són serveis essencials i són serveis bàsics, no pot dependre del lucre privat. Si algú vol fer negoci, que el faci, però que no el faci amb allò bàsic.

Crec que a aquestes alçades de la pel·lícula totes i tots hauríem de saber que l'única manera de garantir els serveis públics és que precisament així sigui, pel propi servei, pels drets dels treballadors i treballadores i, sobretot, per treure les urpes del mercat d'uns serveis bàsics. Perquè el benefici privat perjudica aquests serveis bàsics. Perquè quan no hi ha serveis bàsics gestionats de forma pública hi ha més opacitat, hi ha menys transparència, hi ha falta de control, i sovint, també, hi ha corrupció. I això passa molt sovint amb les externalitzacions. Per tant, a nosaltres ens sembla que és fonamental partir d'aquest punt de partida.

Un segon element que ens trobem damunt la taula és que ja veiem que el Govern del PSC no té cap interès en internalitzar i en fer realitat aquesta qüestió bàsica, que és que em sembla que els serveis públics han de ser de gestió i provisió cent per cent pública. Ho vam veure aturant la internalització del servei de fisioteràpia i ho veiem també amb aquest joc d'on està la boleta dels concerts caducats de l'àmbit sanitari, que veurem com acaba –que veurem com acaba. Per nosaltres té una solució molt clara, que és internalització. Per tant, a nosaltres ens sembla que la recuperació dels serveis públics és una qüestió bàsica i essencial i fonamental.

En tot cas, aquesta llei, i també per aclarir algunes intervencions de la dreta i de l'extrema dreta, no parla de la internalització del transport sanitari i no parla de recuperar aquests serveis públics; parla de què fem quan ens trobem amb processos d'internalització. A nosaltres ens sembla que és fonamental que hi hagi claredat en aquests processos d'internalització i que hi hagi una llei clara, general i aplicable en els casos d'internalització de serveis. Perquè si fins ara l'Administració ho ha estat fent malament o molt malament i ha estat externalitzant serveis públics bàsics, que

no ho haurien d'haver fet mai i que ha estat un error... Nosaltres pensem i posem damunt la taula que qualsevol partit que vulgui garantir drets hauria de posar-ho, i, per tant, s'han de revertir aquestes situacions. No pot ser que ens amaguem en els treballadors i treballadores per no fer-ho, perquè això és una excusa de mal pagador de la dreta. És dir: «No internalitzem perquè fins ara ho hem estat fent malament, però si internalitzem perjudicarem els treballadors i les treballadores.» I externalitzant-ho, que no els perjudiquem? Que no ens trobem amb molts treballadors i treballadores prestant serveis públics en unes condicions absolutament abominables? Que no ens trobem els treballadors i treballadores del 112, per exemple, amb un conveni de telemàrqueting? Que no ens trobem treballadors i treballadores de l'àmbit de les cures en unes condicions absolutament infames? De debò, aquesta és l'excusa?

A nosaltres ens sembla, per tant, que el que cal fer és articular una normativa bàsica general que permeti que en els processos d'internalització es donin les garanties. Em sembla que aquesta llei en abstracte podria intentar-ho en l'àmbit sanitari. Quan es va concretant i les majories que acabarà donant el Parlament, a nosaltres, francament, ens fa por. Perquè estem intentant resoldre un cas concret, responsabilitat del Govern i responsabilitat del PSC resoldre'l, que no ho han volgut fer fins al moment, i per aquesta falta de voluntat i per aquesta falta d'element d'acord del SEM, ens trobem en aquesta situació i en aquest debat que ens sembla absolutament absurd.

Per tant, nosaltres donarem suport a la lectura única, donarem suport a aquesta tramitació i ho farem en pro d'uns principis molt clars, que és aquest element que ja deien altres diputats i diputades, que no podem contraposar drets laborals, que no podem utilitzar els treballadors com a excusa i que és fonamental internalitzar els serveis bàsics i és fonamental fer-ho mentre podem. També ens sembla que és important per això que parlem del marc general, que donem garanties jurídiques en qualsevol procés d'internalització i que no posem excuses per part de la dreta, precisament, i fins i tot per part del PSC, actuant molts cops com a dreta, i, en aquesta qüestió d'internalitzacions, francament, sempre per evitar aquestes internalitzacions. Ara, a nosaltres ens sembla que cal parlar de subrogació, cal parlar d'internalització, cal parlar d'equiparació de convenis i cal parlar també d'una taula per a la internalització dins l'àmbit sanitari amb el SEM i que hi participin tots els treballadors i treballadores.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Un servei públic vital que assisteix amb immediatesa les emergències. De la seva rapidesa i eficàcia en depèn la vida de milers de persones: infarts, accidents, ennuegaments. El que debatem avui no és una qüestió administrativa ni laboral, sinó el futur d'un servei que salva vides.

En base a aquesta rellevància, Aliança Catalana entén que cal internalitzar el Sistema d'Emergències Mèdiques i de transport sanitari. Els serveis essencials no poden ser utilitzats amb finalitats mercantils ni privades. Votarem, per tant, a favor de la tramitació per lectura única.

Tots aquells serveis que tenen impacte directe sobre la salut i la vida de les persones haurien de romandre sota control públic. L'eficiència, la coordinació, la rapidesa són determinants quan parlem de recursos assistencials, així mateix la subrogació dels professionals que actualment presten el servei esdevé imprescindible per garantir-lo i dotar-lo de l'experiència i rotatge adquirits.

El SEM el conformen metges, infermers i tècnics d'emergència capaços de sobreposar-se en situacions límit, de suportar tot tipus d'escenes i de pressions. Treba-

llen de nit, en caps de setmana, en festius; la seva capacitat de resposta i el seu coneixement del territori els avalen.

Per tant, és cabdal garantir la seva continuïtat laboral per no perdre qualitat assistencial en el servei. Compartim plenament, doncs, aquest afany d'internalització. I volem aprofitar aquest debat que es genera per posar també damunt la taula altres demandes dels professionals del sector.

El SEM funciona al límit de les seves capacitats: mancances estructurals, plantilles insuficients, sobrecàrrega laboral, dificultats per cobrir tots els serveis amb la rapidesa desitjable. Fa anys i panys que es denuncien temps de resposta massa llargs a determinades zones del país, posant en risc la salut dels afectats o abocant-los a seqüeles que eren perfectament evitables. El SEM rep més de 7.600 alertes sanitàries cada dia i gestiona milions d'incidències l'any, amb només 445 recursos assistencials a tot Catalunya, una xifra que no només els professionals perceben com a insuficient: els propis usuaris, a les enquestes de satisfacció, manifesten que el servei té marge de millora.

El 2023, el transport sanitari no urgent va rebre un 7,52 sobre deu de mitjana, una valoració positiva però moderada. En canvi, altres aspectes, com el tracte dels professionals, la qualitat del personal i la confiança en els equips sanitaris rebien les millors valoracions. La pitjor puntuació se l'enduien el temps d'espera, la manca d'informació sobre els temps d'arribada, el poc confort o la coordinació amb els centres hospitalaris. Ras i curt, els usuaris van valorar positivament el personal, però es van mostrar crítics i reticents amb l'organització del sistema. Un sistema saturat, uns serveis d'urgències col·lapsats, en què les ambulàncies sovint han d'esperar llargues estones abans de transferir els pacients i quedar altre cop lliures.

Les conclusions són clares: el servei d'emergències sanitàries està infrafinançat, no hi ha prou ambulàncies operatives, manquen més professionals formats i cal garantir la cobertura equilibrada a tot el territori català. Catalunya no és només l'àrea metropolitana de Barcelona. Els qui residim a comarques interiors, a zones rurals i a micropobles tenim els mateixos drets i hem de tenir les mateixes oportunitats vitals que els ciutadans de la capital. El codi postal no pot condicionar-nos la salut ni augmentar el nostre risc de patir seqüeles greus i irreversibles. Menys milions en cooperació internacional i més milions pels catalans i per Catalunya.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, president. Bon dia, bona tarda, consellera, diputades, diputats. Vull donar la benvinguda al comitè d'empresa, al president del comitè d'empresa del SEM, Santi Castillo, i a tots els representants sindicals que avui ens acompanyen.

Avui intervenim per parlar de la proposició de llei per a la subrogació del personal del SEM. El Sistema d'Emergències Mèdiques és l'empresa pública encarregada de gestionar i donar resposta a les demandes d'assistència d'urgència i emergència sanitàries extrahospitalàries a Catalunya, rebudes a través del telèfon d'emergència únic, el 112, i també d'oferir informació sanitària, consells de salut, mitjançant el telèfon del 061, del Salut Respon. El SEM té més de 1.200 llocs de treball, que es materialitzen en quatre mil treballadors i treballadores que operen les vint-i-quatre hores del dia, 365 dies l'any, i coordinen recursos sanitaris com ambulàncies, helicòpters i equips mèdics especialitzats. També col·labora amb els hospitals, amb altres serveis d'emergència, com els Bombers o els Mossos d'Esquadra.

En la nova licitació del TS/25, s'ha decidit des del SEM reorganitzar els recursos assistencials dels ECO –que s'ha dit aquí, els equips de comandament operatiu– i els serveis de suport vital avançat pediàtric, que passaran a gestionar-se de forma directa i, per tant, no sortir a concurs per part d'aquesta activitat. Això té una implicació,

que s'ha comentat, de les persones que fins ara treballen per operadors externs, que, encara que puguin continuar a les seves empreses –recordem que el seu conveni té garantida la subrogació entre empreses adjudicatàries d'aquest concurs–, es plantejgin la possibilitat, si ho desitgen, de treballar en el SEM. Tot i que aquest no és un procés senzill; el SEM és un organisme públic, per tant, es regeix amb els criteris constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat.

En l'actualitat, aquest servei encara no s'ha internalitzat, donat que ja ha estat adjudicat, i el nou paquet d'empreses corresponents, doncs, s'anirà desplegant amb un procés progressiu. Ahir va sortir publicat, precisament, el calendari del desplegament del nou concurs del SEM, que va des del 15 d'abril fins al 25 de juny d'aquest any, sent el juny, precisament..., doncs la data en la que tocaria aquest àmbit subjecte a la internalització. Estem parlant de tres mesos per endavant per arribar a un acord. S'han iniciat ja les converses de com es podria fer, doncs, aquesta internalització dels treballadors i les treballadores, i parlem d'un número molt reduït de treballadors; a més, molts d'ells ja formen part del SEM, i alguns fins i tot amb un contracte indefinit. També s'ha fet una reunió de mediació amb el Departament d'Empresa i Treball, amb la representació del SEM i dels treballadors. El SEM i el comitè d'empresa de l'organisme també estan treballant per arribar a una fórmula que s'ajusti a les necessitats a l'empareda de la normativa, també, i de garantir els drets laborals de tothom.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar pensem que l'acord marc de la legalitat és possible. Per tant, s'ha avançat en aquests mesos amb una part dels treballadors de l'atenció pediàtrica; per tant, ha quedat resolt i és símptoma de que es pot assolir també en els altres àmbits. Per tant, nosaltres, amb el calendari en mà, pensem que hi ha marge per a l'acord, que existeix la representació democràtica sindical, que està treballant per la millor solució. Estem convençuts i convençudes que així serà.

Aquesta llei podria arribar fins i tot a obstaculitzar l'acord i generar un efecte contraproductiu, per tant, nosaltres ens abstindrem en aquesta proposició de llei en lectura única. Pensem, a més, que l'aprovació final d'aquesta llei generaria un precedent, com s'ha dit aquí, que podria complicar l'organització autònoma del propi SEM. Per part nostra, treballarem incansablement per fer que l'acord del SEM, doncs, sigui una realitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, procedirem a la votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant el Ple, de la proposició de llei per garantir la subrogació del personal en processos d'internalització del Sistema d'Emergències Mèdiques. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius, en contra.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 66 vots a favor, 11 vots en contra i 57 abstencions.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà en lectura única davant el Ple.

Per a aquesta tramitació, la Mesa ha fixat un termini per a la presentació tant de les esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat que finirà el dia 30 de març a les dotze. El dia 30 de març, dilluns, a les dotze.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Es reprèn la sessió.

Compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per a informar sobre la situació de col·lapse que pateix Catalunya

350-00008/15

El quart punt de l'ordre del dia és la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per informar sobre la situació de col·lapse que pateix Catalunya. D'acord amb l'article 172 del Reglament, té la paraula el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Salvador Illa i Roca.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor president del Parlament, consellers i conselleres, diputats i diputades, senyores i senyors, molt bona tarda. Comparec per novena vegada davant d'aquesta cambra. Aquesta vegada, en aquesta ocasió, a petició del grup de Junts per Catalunya, per informar sobre la situació del país, una situació del país que vostès, en la seva petició de compareixença, qualifiquen de «col·lapse». Crec que s'equivoquen amb el qualificatiu, honestament. Crec que no són objectius. Hi ha coses a millorar, és clar que sí, però la situació del país no és com vostès la dibuixen. Crec que no fan cap bé a Catalunya, al país, amb aquest qualificatiu, i també dic que no vull pensar que confonen desitjos amb realitat, perquè no dubto –mai n'he dubtat–, de la seva estima per Catalunya. De fet, en la mesura que vostès se'n sentin hereus, no s'entén la Catalunya d'avui sense la contribució de Convergència i Unió. Catalunya és avui el que és, en bona part gràcies a Convergència i Unió, en la mesura en què vostès se'n sentin hereus, també, de vostès mateixos.

La situació de Catalunya, en un context global de molta inestabilitat, que genera moltes incògnites, amb molts canvis en molts nivells –tecnològics, ambientals, econòmics–, en aquest context, la situació de Catalunya és una situació de solidesa –de solidesa. Nosaltres venim de lluny com a país; tenim unes institucions arrelades, amb una cultura pròpia, una situació de solidesa, amb bons fonaments. Els fonaments del país estan ben plantats, van fondo; no són fonaments superficials.

Una situació de solidesa amb uns bons fonaments que ens permeten aprofitar les oportunitats i esquivar els riscos. Es presenten riscos –clar que sí–, en aquest context, que he dibuixat abans, d'inestabilitat. Com governem les noves tecnologies? Com fem front al canvi climàtic? Com repartim la prosperitat que es genera al món? Però també hi ha oportunitats. Aquesta tecnologia pot servir per millorar la vida de ciutadans i les ciutadanes. La ciència ens pot oferir noves solucions a problemes que no sabem resoldre encara avui, no?

Això sí, aniria bé, o estarem encara en millors condicions per poder aprofitar aquestes oportunitats i esquivar els riscos, si estem units com a país. No vol dir això

que pensem tots igual; això empobriria Catalunya. Catalunya és plural i diversa i és bo que hi hagi expressió en aquesta cambra i arreu de la pluralitat i diversitat de Catalunya, però sí que vol dir estar units en aquelles coses bàsiques per al país.

Aquesta situació de solidesa, amb bons fonaments, que ens permet aprofitar les oportunitats i esquivar els riscos, es veu econòmicament, en l'àmbit de la generació de prosperitat. Si vostès parlessin amb un economista..., no d'aquí, eh?, de qualsevol part del món, o amb un empresari d'aquí o amb un ciutadà qualsevol, i diu: «–Escolti'm, econòmicament Catalunya està col·lapsada.» Els hi diria: «–No; no, no. Com pot estar col·lapsat un país que creix el 2,7 per cent del producte interior brut el 2025? Molt per sobre d'una zona pròspera com és la Unió Europea, que ha crescut un 1,5 per cent aquest any 25.» Diu: «–No, això va ser el 25. –No, i el 24 també.»

Portem uns anys de creixement econòmic. Un creixement econòmic sòlid, amb fonaments sòlids, a parer dels economistes i dels organismes internacionals, no? Un creixement, a més a més, on avancen tots els sectors: la construcció un 5,3 per cent de creixement; els serveis, un 3,7 per cent de creixement; l'agricultura, un 7,2 per cent de creixement; la indústria, un 1,8 per cent de creixement, no? Amb un enfortiment que va de l'economia del coneixement. No ho dic jo; ho diu el darrer informe de Biocat, amb bons resultats per Catalunya. Liderem des de Catalunya la inversió en *start-ups*. Liderem des de Catalunya la captació de finançament europeu, no? Som comunitat líder en innovació a Espanya i la setanta-dosena a Europa. Saben que l'objectiu que tenim és estar entre les cinquanta primeres.

Per primera vegada hem superat els 1.000 milions d'inversió estrangera, un vint per cent més que l'any anterior –déu-n'hi-do–; les empreses, algunes retornen a Catalunya i moltes empreses les més innovadores i internacionals, les més innovadores del món, trien Catalunya per fer el seu *hub* d'innovació –AstraZeneca serveixi d'exemple per totes elles–; si elles trien Catalunya vol dir que confien en Catalunya. No hi confiarem nosaltres? Crec que això no es pot qualificar d'«una situació de col·lapse».

Mercat de treball. Diu..., bé, vostè ha parlat d'empreses... Mercat de treball. Mai hi ha hagut tantes persones treballant a Catalunya com hi ha avui: 3.850.359 persones, per ser exactes, 73.742 més que l'any passat, que fa un any. L'atur registrat, el més baix. Hem de remuntar-nos al 2008 per trobar dades d'atur tan baixes com les que tenim avui; un descens, a més a més, d'atur registrat, comú a la majoria de sectors i que beneficia especialment als joves. I amb una dada que ho resumeix tot: un de cada quatre llocs de treball que es creen a Espanya es creen aquí a Catalunya. Crec que no es pot parlar, almenys en termes econòmics, d'un país col·lapsat. Hi ha coses a millorar, per descomptat. El país, econòmicament, en fi..., té bases sòlides, té bons fonaments i ens permet aprofitar les oportunitats.

En l'àmbit social, també: generar prosperitat, compartir-la, polítiques socials. Saben vostès, crec que amb això hi coincidirem tots, que les societats fracturades no tenen futur; una societat fracturada no té futur –no en té, no en té, no en té, no en té. Hi ha països que generen molta prosperitat, però tenen una societat fracturada. No em facin dir noms, que vostès el tenen al cap com jo, un dels països més rics del món amb societats fracturades. Si vostès tenen, com segur que tenen, companys o amics o familiars que hi han viatjat, tothom diu: «Està partida, la societat.» Quin futur té una societat fracturada? No en tenen..., no?

El repte? Ser tan bons generant prosperitat com compartint-la –com compartint-la–; generant prosperitat som bons; hem de ser tan bons generant-ne, com compartint-la. Crec que una majoria d'aquesta cambra –i crec també que una majoria de la societat catalana– comparteix aquesta idea: s'ha de generar prosperitat i hem de ser bons generant prosperitat, però hem de ser tan bons generant-ne com compartint-la, però no tothom, eh?, fins i tot en aquesta cambra n'hi ha que no estan en aquesta idea –i a Catalunya també. N'hi ha que estan en això de l'acumulació insolidària, anar acumulant, anar acumulant, anar acumulant i el que no pugui, que s'es-

pavili, que corri més. Bé, no; nosaltres estem per la generació de prosperitat i compartir aquesta prosperitat.

Això com es fa? Transformant, reformant les polítiques públiques. Catalunya té bones bases en política sanitària, en política educativa, en drets socials, en seguretat, però s'ha de transformar; s'ha de reformar amb una orientació reformista d'aquestes polítiques públiques, aprofitant les noves tecnologies que ens permeten transformar algunes d'aquestes polítiques radicalment i donar resposta a les demandes d'una societat canviant i més exigent. Bé, aquí hem fet coses, no?, que ens permeten estar en una base sòlida. La renda de suficiència de Catalunya ha crescut un tres per cent aquest darrer any, un vint-i-u per cent des de l'any 2023, no? Després de quinze anys sense actualitzar la cartera de serveis, estem treballant per actualitzar la cartera de serveis i tant de bo puguem fer-ho amb un consens ampli.

Les tarifes socials han tingut un increment real acumulat del 4,7 per cent el 2024 i el 2025. Hem donat un impuls important als equipaments sanitaris i, sobretot, a la pedra angular de la política més rellevant avui quan es parla de compartir prosperitat és l'habitatge. És el factor més important per mantenir la societat amb una visió equitativa. Això és una missió de país. L'habitatge és una missió de país, no? He expressat diverses vegades en aquesta cambra que prefereixo..., jo i el meu Govern preferim equivocar-nos i rectificarem immediatament que en tinguem consciència, sense cap, diguem-ne, aproximació dogmàtica, a no fer res. Que no ens diguin els ciutadans que no hem fet res per resoldre aquest problema. No Herbert Hoover, sí, Roosevelt. No discutim el mercat, ja ho solucionarem, creuem-nos de braços, ja la llei d'oferta i demanda ja farà que baixin els preus o pugin..., es construeixi més... No, això no pot ser. Sí Frank..., sí New Deal, sí Roosevelt, sí fer polítiques d'intervenció.

Què estem fent? Posar més pisos, més habitatges al mercat. Com construir-los? Pla Cinquanta Mil, pla 214.000, llei de barris. Dir que no als habitatges d'ús turístic, fins i tot l'alcalde de Badalona, després del que hem sentit a dir en aquesta matèria, ha hagut de dir: «Escolti'm, no; a Badalona, no vull habitatges d'ús turístic.» No vull fer... M'alegro que hagi pres aquesta decisió. Fins i tot a Badalona han vist que no pot ser, això –que no pot ser–, que primer és el dret d'accés a l'habitatge, no?

Acords amb la Conferència Episcopal Tarraconense, missió de país –missió de país–; acords –espero que ben properament– amb la Sareb per posar també els recursos i intervenció del mercat; llei d'habitatge que està funcionant a Catalunya; inspecció, per garantir que la llei s'aplica i funciona bé, que és una aportació molt insistent per part del Grup dels Comuns, com vostès saben; ajuts a les persones que volen emancipar-se, volen adquirir un habitatge i no poden perquè no poden fer front a l'entrada; préstecs d'emancipació –aquest matí es referia, la consellera, a la sessió de control que les famílies que s'hi han acollit–, i sí, i dir que, escolti'm, respectem per descomptat que sí a la propietat privada, però també hi ha una funció social de la propietat privada, i, per tant, qui vulgui especular i vulgui guanyar diners amb quinze, vint per cent de rendibilitat a l'habitatge no; que se'n vagi, que se'n vagi a altres mercats, però no en matèria d'habitatge.

Bé, avenços en aquest camp, no? Serveixi d'exemple, si veuen vostès simbòlic, però amb un simbolisme que crec que tots compartim, el desplegament de les mesures per atendre les persones que pateixen ELA, termòmetre moral d'una societat –termòmetre moral d'una societat– com som capaços –com a país, dic, eh?– de tractar aquestes persones.

Per tant, situació de solidesa amb bons fonaments que ens permet aprofitar les oportunitats i esquivar riscos econòmicament, generar prosperitat socialment, compartir aquesta prosperitat i també en matèria d'ambició. Catalunya és un país ambiciós; Catalunya no és un país conformista. L'ambició nostra quina és? Liderar Espanya –pla Projecte i pla «Catalunya lidera»–; volem liderar Espanya. Volem mirar Espanya econòmicament. Ambició pel lideratge, no?

Es veu en l'àmbit econòmic; es veu en l'àmbit d'habitatge. Qui fa més per l'habitatge que el Govern de Catalunya? Quina comunitat autònoma fa més que Catalunya –i podríem parlar d'Europa també– en matèria d'habitatge? I també es veu en matèria de finançament; aquí amb un impuls que reconec del grup d'Esquerra Republicana. Compte! Comencem pel FLA. Hem liderat des de Catalunya, concretament des d'un grup, dir: «Hi ha excessiu deute autonòmic. Fem un quitament parcial d'aquest deute.» Vint per cent, estan pendents d'aprovació; vint per cent. Saben vostès que el deute de Catalunya és 90.000 milions d'euros; el rebaixarem gairebé uns 20.000 milions d'euros.

Segon, una proposta de finançament, des de Catalunya ha sortit. Miri que n'han donat voltes, al finançament. Miri, que se n'ha parlat, de finançament. Miri que tothom ha dit, ha dit i ha deixat de dir, però la primera proposta que surt concreta que transfereix 21.000 milions d'euros de l'Administració general de l'Estat a les comunitats autònomes surt de Catalunya (*aplaudiments*), acordada amb el Grup d'Esquerra Republicana, i consorci d'inversions i gestió de tributs, en matèria de finançament. Des d'aquí, des de Catalunya, surt una proposta que no perjudica ningú, que beneficia tothom i que també permet que Catalunya segueixi avançant.

Solidesa, bons fonaments per aprofitar oportunitats i esquivar riscos econòmicament i socialment, en matèria d'ambició i en matèria de valors. Els fonaments morals de la societat catalana. Termòmetre moral de Catalunya versus el termòmetre material de Catalunya, en matèria d'urbanisme –en matèria d'urbanisme.

Quins valors? Sí, l'economia va bé; sí, fem bones polítiques socials; sí, tenim ambició, però quins valors? Què hi ha a la base? Quins valors hi ha? Els valors humanistes. On es veu això? Sí, sí, ho mencionaré, perquè s'ha de mencionar: en polítiques d'immigració, el gran repte dels països occidentals. Com ens adrecem nosaltres als fenòmens migratoris. Com ho hem fet en el passat?

A principis del segle xx érem 2 milions a Catalunya. Avui som 8 milions. Aquesta diferència de 6 milions no són gent nascuda aquí. Ha vingut gent amb tres onades importants de fora. Com? Com ens enfrontem a això? Quins valors manifesta la societat catalana a l'hora d'enfrontar el problema de la immigració? Què diem a la gent? «Escolta'm, us acollim. Si veniu a treballar i a tirar el país endavant, us acollim. Ara, us heu d'integrar. Heu d'aprendre, heu de conèixer la cultura catalana. Heu d'aprendre la llengua, que és la base del ser, d'aquesta voluntat de ser de Catalunya, i ens enriqueireu, us enriqueireu i ens enriqueireu.»

Aquest és el pilar, el sentiment majoritari, afortunadament molt majoritari, crec jo, a Catalunya amb aquesta..., i on es veuen els valors de la societat catalana, una societat oberta, que acull, que integra, que s'enriqueix i que té present sempre la dignitat. Una de les coses... Aquest matí ens ho recordava d'una forma molt gràfica el conseller Espadaler, fent referència a una anècdota d'ell. I amb el sí a la pau. No a la guerra, sí a la pau. (*Aplaudiments*.) M'agrada més dir-ho d'aquesta manera.

També, molt transversal a la societat catalana –molt transversal a la societat catalana– de dir: «Escoltin-me, en quin món volem viure? Volem viure en un món en què anem a resoldre els problemes a cop de força, a cop de..., volem viure en un món en què anem a seure, veure les diferències, reconèixer-les i a tenir un marc de treball per evitar que sigui constantment una exhibició de força?», que, en fi, em sembla que això també molt majoritàriament, excepte algunes excepcions molt minoritàries, també aquest matí n'hem tingut un exemple, tothom està d'acord que el món no pot funcionar així. Així no hi guanya ningú.

I clar que hi han diferències i clar que hi han conflictes, però no es poden resoldre d'aquesta manera. Ha d'haver-hi uns organismes multilaterals i ha d'haver-hi una cultura de la pau. Sí, una cultura de la pau. Jo vull reivindicar la cultura de la pau, i no ho faig des de la ingenuïtat. Les guerres no són quelcom inevitable. Es poden evitar si tots fem l'esforç que hem de fer.

Per tant, bases sòlides, bons fonaments, preparats per aprofitar les oportunitats econòmicament, generar prosperitat socialment, compartir aquesta prosperitat amb ambició de país i amb uns valors humanistes. Més solidesa i més bons fonaments, almenys que a d'altres parts d'Europa i del món, que ens posen millors condicions, també penso que d'altres parts d'Europa i del món, per esquivar els riscos de fractura social, de tancar-nos en nosaltres mateixos, de tenir una nostàlgia paralizadora de que qualsevol temps passat va ser millor, i que, en canvi, ens permet aprofitar millor que d'altres les oportunitats de fer reformes als serveis públics, d'aprofitar aquesta nova economia del coneixement per liderar econòmicament a Espanya i a Europa i de posar la tecnologia al servei del bé comú.

Deixi'm posar un exemple aquí que no me'l trec del cap, eh?, però que crec que és gràfic de cara a la ciutadania. Tremp-Lleida. Drons per transportar mostres de sang. Primer corredor de transport de material sanitari entre Tremp i Lleida. La meitat de temps de recorregut. Els drons, que aquests dies estem veient que serveixen també per coses molt més negatives.

La tecnologia es pot posar al servei de la millora de la qualitat de vida dels ciutadans o ens pot servir per destruir-nos, no? És molt important qui governa la tecnologia. És molt important si és un govern des de les institucions públiques o és un govern des d'interessos d'una altra índole.

No vull fer ni faig un discurs triomfalista, però tampoc crec que ens puguem permetre, crec que Catalunya no es pot permetre un discurs derrotista. Jo sé que queda per fer, queden moltes coses per fer, moltes, moltes queden per fer, no?, però crec que hi han unes bases sòlides i crec que el Govern té el rumb adequat per avançar en aquest camí de coses que ens queden per fer.

Però quina ha estat i quina és l'actuació del Govern? Ja sé que és un govern en minoria, ja sé que m'ho recordaran, i els agraeixo que m'ho recordin, però ja ho tinc present. És un govern en minoria, però amb dos acords d'investidura, amb Esquerra Republicana i amb els Comuns, que compleixo i complim fil per randa, amb un pla de govern, prosperitat compartida, si volen vostès més concrecions, el pla «Catalunya lidera», que s'ha explicat en aquest faristol, que l'hem pogut discutir, i que jo avui no recordaré ni repetiré, però sí que em centraré en els set principis que inspiren i són els principis rectors, per dir-ho d'alguna forma, almenys des del meu punt de vista, d'aquesta acció de govern que hem fet gairebé durant un any i set mesos, em sembla que portem governant, i que esperem fer fins al final de la legislatura.

Set principis. Primer, defugir l'adamisme polític. Tot comença amb mi i tot acaba quan jo me'n vaig. Mentre jo governo, tot va bé. Quan jo no governo, tot és un col·lapse, és un caos. No, escolti'm, no. No –no. Les institucions són de tots. Alguna vegada ens toca governar-les a uns, una altra vegada toca governar-los a uns altres. Jo, per dir-ho gràficament, he tallat moltes cintes al principi d'aquest mandat de coses que havien iniciat alguns senyors que s'asseuen aquí, als bancs d'Esquerra Republicana, algunes que havien iniciat vostès també, perquè van tenir una etapa de govern de coalició. I ho he dit: no es pensin vostès que en un mes hem fet una escola; l'hem feta perquè estava planificada i ve d'abans.

No, aquest adamisme no ens fa cap favor ni al país ni a la política. Hi ha coses que estem d'acord, hi han coses que no. Tot govern..., fixin-se què els hi dic, tot govern fa coses bones. Tot govern fa coses bones i tot govern comet errors. Però jo vull defugir aquest adamisme, perquè em sembla que és gairebé un insult a la ciutadania. «No, jo..., quan vinc jo, ho faig tot bé, no m'equivoco mai, i els altres ho han fet tot malament.» Home, no. Fem-nos un favor a tots nosaltres.

Dos, govern de tothom a tot el país. Diu: «És una obvietat.» Bé, no tant. A Rocafort de Queralt van agrair que hi anéssim i diguéssim «tenen cobertura», i diguéssim «és tan important que tinguin cobertura a Rocafort de Queralt com que ens preocupem de que la capital de Catalunya la tingui.» O a Castelló de Farfanya tenien l'escola estintolada i, doncs, van agrair molt que hi anéssim i «ja ens hi posem», eh?

O al Priorat, i van agrair molt al conseller i a mi que diguéssim «el regadiu del Priorat és tan important, encara que..., és tan important...», per tant, reequilibrar. Les energies del Govern han de ser exactament les mateixes per a tot el país. Govern de tothom, segon principi.

Tercer, col·laboració entre administracions. Jo he fet molt d'èmfasi o he intentat fer molt d'èmfasi en la col·laboració amb el Govern d'Espanya i amb les institucions europees. Ens ajuda molt aquí l'acció del conseller Duch.

Avui en vull fer més amb la col·laboració amb els ajuntaments. Els ajuntaments, a vegades, els hem tingut com a Administració petita. No, els ajuntaments tenen un reconeixement constitucional i tenen unes competències específiques, i hem de parlar amb els alcaldes, diguem-ne, de tu a tu, eh? Per tant, col·laboració entre administracions, especialment amb les administracions locals, amb els ajuntaments, que són una columna vertebral del país.

Defugir l'adamisme, govern per a tothom, col·laboració entre administracions. Quart, gradualisme. Pas a pas. Jo no espero cap miracle –m'equivoco, un: que ens certifiquin un miracle d'Antoni Gaudí perquè el puguin beatificar–; és l'únic que espero. Els altres..., no, no, no..., miracles generen frustració. Si ara sortíssim aquí i diguéssim: «En un mes...» No, les coses són com són, i intentem explicar a la ciutadania com són i com les pensem resoldre. Per tant, gradualisme, pas a pas. Així s'han transformat les ciutats i pobles de Catalunya. Així s'està transformant el país.

Molts partits d'aquí –quatre, com a mínim– són partits que hem tingut experiència de govern, i sabem lo que és asseure's al capdavant d'una conselleria o al capdavant de la presidència de la Generalitat, i sabem el que costa transformar les coses, però es transformen –es transformen. I hem assumit competències molt importants, i anem endavant com a país, però pas a pas, i no prometre aquesta cosa d'immediatesa. Repetim, ho estem arreglant pas a pas.

Cinquena, doncs, defensa del país, defensa del país, defensa del país. Defensa de Catalunya, de la catalanitat, amb la llengua com a pilar bàsic de la nostra manera de ser. Pacte nacional per la llengua, amb la llengua com a pilar bàsic, també d'integració, de coneixement de la manera de ser dels catalans i de les catalanes, amb una visió, naturalment, oberta. Jo defenso una visió oberta i inclusiva, però defensant el país, defensant la catalanitat.

Amb vocació de lideratge, ja ho he dit abans, a Espanya i a Europa, i amb una voluntat d'arribar a acords. Tot el que es pugui consensuar, molt millor. Sense por a arribar a acords. Aquest matí ho deia: «I vostè per què...?», perquè vull arribar a acords, per això el retiro, el pressupost; perquè vull arribar a acords. Sense por d'arribar a acords, a acordar. Acordar ens fa millors. La política és arribar a acords, i hauríem de ser capaços d'arribar a acords de país amb algunes coses. I no vol dir que vostès es confonguin amb el meu projecte. No, si els tenim diferents, però hauríem de ser capaços d'arribar a acords.

Res d'adamisme, govern per tothom, col·laboració, gradualisme, defensa de Catalunya, lideratge a Espanya i a Europa, i voluntat d'arribar a acords, d'acordar.

Bé, això són els principis d'aquesta acció de govern que hem desplegat. Prosperitat compartida, pla «Catalunya lidera». Jo avui em voldria referir, no a tots els àmbits, ni vull fer un repàs conselleria a conselleria, crec que tampoc era objecte d'aquesta compareixença, però, vostès, llavors, a les seves intervencions em diran quins assumptes, en fi, volen que tracti, però sí que em vull referir a quatre, que crec que són fonamentals.

Tres d'ells me'ls va suggerir d'una forma molt gràfica, que em va quedar molt gravada, l'alcalde Collboni. Vaig dir: «Escolta'm, com ho veus, això?». Em va dir tres coses. Em va dir: «En el curtíssim termini, seguretat; en el mitjà termini, habitatge, i en el llarg termini, mobilitat.» Jo crec que són tres prioritats que tenim avui a Catalunya, tres prioritats: seguretat, mobilitat, habitatge.

Habitatge. M'hi he referit abans. He explicat què estem fent. Només vull reiterar, en aquest moment, màxima ambició i màxima obertura. Aquest matí, el senyor Pellicer, de la CUP, em deia: «Pot fer més.» Bé, digui'm què –digui'm què. O sigui, jo en això estic obert, estem oberts des del Govern. Ara, mentre veníem aquí a la sessió de control, m'he trobat a la consellera que veníem d'un despatx i que estava reunida, i em diu: «Sí, parlàvem d'habitatge, parlàvem amb experts.» Amb màxima ambició. Crec que ens farem un favor tots com a país. Per tant, màxima ambició en matèria d'habitatge.

Àmbit d'infraestructures i de mobilitat. Comencem per rodalies. El servei que tenim no és el servei que Catalunya necessita; això ja ho he dit també. També els hi dic: tindrem el servei que Catalunya necessita. Em comprometo a treballar perquè Catalunya tingui el servei de rodalies que necessita. Avui no el tenim, i torno a demanar..., torno a agrair als ciutadans, als usuaris, sobretot, la paciència que tenen amb aquesta qüestió.

Què estem fent? Doncs miri, actuant en tres fronts que ja va iniciar el Govern anterior. En vies, en inversions, doncs, els hi donaré dues dades, només, per no... Del 1990 al 2018, la mitjana d'inversió ha estat de 131 milions d'euros anuals en rodalies. Els sis primers anys del pla de rodalies ha estat de 444 milions d'euros anuals, tres vegades més, i els darrers dos anys, 24 i 25, de 600 milions d'euros anuals. S'està invertint.

Ara mateix s'estan fent inversions al túnel del Garraf i al túnel de Rubí. Jo no puc fer-hi res. No s'havien fet inversions. Lo que puc fer és fer-les, i per fer-les, s'ha d'interrompre la circulació, en aquests dos casos. I el que puc dir és que posarem un pla alternatiu de transport, però s'ha de fer, perquè prima la seguretat. I, escolti'm, el que hem de fer és resoldre-ho, i és el que estem fent. I, efectivament, s'estan fent moltes inversions que, mantenint el servei en funcionament, el tensionen.

Segona cosa, adquirir trens, cent deu, amb una empresa catalana, amb uns terminis de lliurament dels trens que s'han endarrerit. S'han endarrerit per problemes de subministrament de materials, després de la guerra de l'Iran. S'han endarrerit, però jo prefereixo que els trens es construeixin aquí –aquí, no a altres...–, aquí, a Catalunya, prefereixo que es construeixin. I soc defensor de l'economia de mercat, però sé lo que significa també en impacte de llocs de treball, i en orgull de país que puguem fabricar... I començaran a incorporar-se espero que a finals d'aquest any.

També primarem la seguretat, eh? I també aviso: quan s'incorpora un material rodant nou d'aquestes característiques, diuen que té una corba d'aprenentatge i llavors té uns anys de servei molt bo, i, llavors, al final –que és el que ens està passant ara amb el material rodant–, doncs, es comença a degradar. Per tant, tindrem, al principi, alguns incidents d'ajustament. S'haurà de formar els maquinistes, però ho farem, i tindrem trens nous.

Tercer, la governança. Rodalies.cat. S'ha aprovat l'empresa, està funcionant, hi ha la direcció feta i s'està desplegant. Què volem fer? Accelerar-ne el desplegament. Això tindrà un impacte? I tant que sí, perquè aproxima la presa de decisions al territori.

A banda de rodalies, Corredor Mediterrani, eix Transversal Ferroviari, hem recuperat un projecte que portava una colla d'anys, diguem-ne, sense ser..., en un calaix. L'hem revitalitzat. Creiem que és una infraestructura de país, i, per tant, no la farem l'any que ve, eh?, però tindrem el projecte executiu a punt per poder fer-lo fer.

El Tramcamp, també planificat per governs anteriors, i l'hem continuat perquè era un molt bon projecte, és un molt bon projecte. I l'altre dia, doncs, vam ja anar a veure com s'ha iniciat una part d'aquestes obres al Tramcamp, el primer tramvia que es farà en el Camp de Tarragona.

L'aeroport; sí, l'aeroport, per millorar la connectivitat aeroportuària. Els ports de Barcelona i de Tarragona, que han d'estar ben connectats, no? L'estació d'autobusos de Lleida, que vam inaugurar l'altre dia, una estació magnífica, també projectada

des de fa molts anys, treballada pels tècnics del departament, i que va iniciar les obres, i ens ha tocat a nosaltres posar-ho en funcionament, no?

En matèria d'aigua, ara tenim els embassaments curulls d'aigua; hem de desembassar, però jo vaig començar sent president de Catalunya reunint-me setmanalment per veure quines restriccions hi havia en matèria de sequera. Per tant, seguim fent les infraestructures necessàries. L'última dessalinitzadora feta a Catalunya és del 2009. Ara en començarem a fer dues o tres més.

I en matèria d'energia també haurem de parlar divendres de... Per això, aquest matí em referia als canvis estructurals arran dels conflictes que estem veient en aquest moment a l'Orient Mitjà. El 2023 vam tenir un 13,6 per cent de la demanda elèctrica servida per fonts renovables, en comparació amb el 52,3 per cent al conjunt d'Espanya. Aquest 2024 hem tingut ja el 21,6 per cent. Millorant. Queda per millorar? Moltíssim, però millorant.

En matèria d'infraestructures... Habitatge, infraestructures i seguretat... Seguretat. El meu Govern concep la seguretat com una política social perquè és la manera de donar garanties i protecció a aquells que no es poden permetre cap altra garantia ni cap altra protecció i que requereixen els cossos i forces de seguretat públics per veure que poden fer una vida plenament protegida als espais públics, a les biblioteques i a casa seva.

Catalunya avui és més segura que no ho era. Del 2016 al 2023 va haver-hi un increment de criminalitat a Catalunya. 2016, 487.800 fets delictius. 2023, 608.200 fets delictius. Un increment de gairebé un vint-i-cinc per cent. 2024, punt d'inflexió. 2025, menys quatre per cent de fets delictius. Això són dades.

Ja sé que la percepció, a vegades també adequadament incentivada, en alguns llocs va per un altre camí, però nosaltres tenim l'obligació d'explicar les dades i de dir que reforcem el nombre d'agents de Mossos d'Esquadra amb acords amb altres formacions polítiques i que també reforcem el nombre de jutjats per poder sancionar penalment quan correspongui les persones que els cossos i forces de seguretat, que la Policia de Catalunya deté i posa a disposició dels serveis judicials. Cent vuitanta o cent noranta o dos-cents nous òrgans judicials en aquest mandat de vuit-cents que n'hi havia. Un increment molt substancial, molt substancial. Després també de molts anys en què no s'havien incrementat els jutjats a Catalunya.

I el quart àmbit al que em vull referir –m'he referit a l'habitatge, a les infraestructures i a la seguretat–, el quart àmbit, per raons d'actualitat i perquè és un àmbit molt important, és el de l'educació. Això és el futur de Catalunya. Ja he dit aquest matí i ho reitero ara que els educadors, els mestres fan una feina bàsica per al país, en condicions de dificultat, que han canviat molt els darrers anys. I tenen tot el reconeixement del Govern de Catalunya. I són uns servidors públics molt necessaris, dels més rellevants en aquest moment al país –també els sanitaris, també els policies..., però els educadors ho són. I el meu Govern és conscient de la situació en què es troben.

Per exemple, en matèria d'infraestructures educatives, un 26,5 per cent del parc de centres educatius titularitat de la Generalitat de Catalunya és anterior a 1960. Vuitanta anys d'antiguitat. Bé, haurem d'abordar la reforma d'aquests espais, d'aquests centres. Vint-i-sis..., gairebé una..., més d'una quarta part, anteriors a 1960. Setanta-nou íntegrament en mòduls i 309 amb algun mòdul. Això hem de resoldre-ho. A banda de les condicions de treball que tenen amb l'escola inclusiva, que és un pas endavant necessari, però que també ha canviat la naturalesa de la seva feina, i amb nens que tenen necessitats educatives especials, amb alumnes que tenen necessitats educatives especials.

La proposta de pressupostos que tenim damunt de la taula i que enraonarem amb la resta de grups polítics incrementa en 4.162 els professionals que es dediquen a l'àmbit educatiu, en nou-centes places les escoles bressol públiques, en 315 milions

d'euros per..., posa a disposició 315 milions d'euros per començar a reformar els centres educatius. És un increment de recursos de gairebé el vint-i-cinc per cent.

Vull també fer especial èmfasi en la formació professional, que ha sigut també un camp on hem treballat i hem augmentat molt les places a disposició de la ciutadania. Vull també fer una menció aquí per les escoles d'iniciativa social i per les escoles de segona oportunitat, que intentarem que puguin també ser objecte de concert amb el Govern per poder tenir els recursos estables per fer la feina que estan fent, que és una feina positiva.

Bé, uns fonaments, bons fonaments per a Catalunya, amb solidesa, que ens permeten estar en millor posició, des del meu punt de vista, per aprofitar les oportunitats i esquivar els riscos, amb un govern que té un objectiu clar: prosperitat compartida; pla «Catalunya lidera». He mencionat els set principis de l'acció de govern. M'he referit a quatre àrees que crec que són especialment sensibles: habitatge, infraestructures, seguretat i educació.

I quin és l'objectiu? L'excel·lència. L'objectiu és l'excel·lència –l'objectiu és l'excel·lència. L'objectiu no és anar passant, l'objectiu no és fer una mica més. L'objectiu és l'excel·lència. Volem una Catalunya pròspera. Quin país volem? Un país, una Catalunya pròspera, socialment cohesionada, amb institucions d'autogovern sòlides i d'encaix federal –d'encaix federal–, que lideri Espanya i que lideri Europa, oberts al món i segurs de la nostra personalitat, reflectida d'una forma magnífica en la nostra llengua, que és el català. Un país..., vocació d'excel·lència. Excel·lència en tot, en totes les polítiques públiques.

Ara farem..., hem creat el consorci per construir un nou Hospital Clínic. Serà el millor hospital del sud d'Europa. No fem un hospital clínic perquè aquest ha quedat petit, fem el millor hospital del sud d'Europa. Estem reformant el Trueta; fem el millor hospital que han tingut mai les comarques de Girona. Però al mateix temps, el Vall d'Hebron a la Teixonera, consultes externes. Però és que vam fer les consultes externes a l'Arnau de Vilanova. I les hem fet també als Germans Trias i Pujol. I l'altre dia vaig anar a l'Hospital del Mar a inaugurar la segona fase i anem ja per la tercera fase. Però el Joan XXIII també i el Verge de la Cinta també. I saben què em vaig trobar a l'Hospital del Mar? Em van portar al que en diuen «quiròfans híbrids». Jo d'això «d'híbrids» n'havia sentit parlar de cotxes, però d'hospitals, de quiròfans híbrids, no. Impressiona una mica, perquè jo penso: «El que entra aquí...» Era una cosa de neurocirurgia i m'ho va explicar el metge, que era el responsable..., bé, a mi i a l'alcalde Collboni, els que anàvem allà, ens ho va explicar el metge que era el responsable i tenia un accent que vaig veure que no era d'aquí. Vaig dir: «Escolti'm, vostè d'on és?» «D'Itàlia.» Carlo Marras, neurocirurgià d'Itàlia. Llavors em van dir: «No, aquest és un cirurgià *top*.» I per què ha vingut aquí? Fa pocs mesos. No se'n van, venen –no se'n van, venen. Per què? Perquè és sanitat pública catalana. I em van dir: «Aquest quiròfan...» Vaig dir: «D'aquests quiròfans quants n'hi ha?» Aquest és l'únic. I en part ha vingut aquest metge perquè aquí té un quiròfan, a la sanitat pública, *top*. Mirin, vostès... (*Aplaudiments*.) Els millors. Vocació d'excel·lència. Els millors amb els millors professionals. Talent crida talent.

Però el MNAC... L'altre dia vam assistir a la presentació del MNAC. Jo vull fer aquí un reconeixement al patronat del MNAC i especialment al seu president, el senyor Joan Oliveras, que no ha parat, no ha parat, no ha parat, no ha parat per fer el MNAC del segle XXI. Això portava vint anys aturat, eh? Un projecte molt bonic. Vam estar amb la consellera presentant-lo i tot un conjunt de... I és un projecte de país. No és un projecte del Govern, si això estava ja en marxa. Què hem fet nosaltres? Desencallar-ho. El MNAC. Excel·lència. Fem el millor museu que puguem; el museu que necessita Catalunya, a l'alçada del que Catalunya és i vol ser.

Fem l'aeroport més sostenible –el més sostenible–, sense por. Podem fer l'aeroport més sostenible d'Europa. I tant que sí, si ho hem fet altres vegades. Connectem

els ports millor que ningú; connectem els ports amb els aeroports, amb la xarxa ferroviària. Fem-ho, i s'està fent també.

Tinguem la millor educació que puguem tenir. Hem tingut educació excel·lent a Catalunya; tinguem uns nivells educatius d'excel·lència a Catalunya. Posem els màxims recursos possibles al català, perquè la gent que ve, que és molta, el pugui aprendre i pugui sentir-se formar part del país. Excel·lència, vocació d'excel·lència.

I això ho farem des de les institucions –des de les institucions. Tarradellas, saben que és un dels meus mentors polítics, una persona en les que jo m'inspiro, va... –i aquest any també és l'any Irla–, també el president Irla van treballar per garantir la continuïtat institucional de la Generalitat de Catalunya.

Les institucions són bàsiques. I atenció, la divisòria cada vegada més rellevant a les societats occidentals i també a Catalunya és entre aquells que ens creiem les institucions i aquells que no se les creuen. Entre aquells que tenim projectes polítics diferents, pensem que les institucions són eina de transformació, que ajuden a millorar les coses amb errors i amb entrebancs, i aquells que diuen: «Les institucions no serveixen per a re, lo que vull és canviar-les.» Compte amb això. L'altre dia vam celebrar, a petició de Junts per Catalunya –va fer la petició en una sessió de control–, una cimera... –potser el nom és una mica «rimbombant», aquest matí ho insinuava la senyora Albiach; potser sí; és igual–, una trobada, una cimera entre els grups parlamentaris per analitzar els efectes de la guerra de l'Iran.

Vam convidar tots els grups polítics. En van venir sis. Els vaig a fer una confessió: tots els grups que van venir portaven la feina feta. Tots. Tots portaven propostes. Tots, els sis que van venir. Jo vaig pensar: «Aquesta reunió d'avui...» –que, per cert, jo anava a fer una primera intervenció en obert; el meu equip ho havia preparat i la senyora Sales em va dir «no és normal que es faci així» i tenia raó, i vam dir «no, no, tot tancat.» En aquesta sessió, que va ser a porta tancada, sense càmeres ni periodistes, jo vaig pensar: «I si els ciutadans veiessin el que estem fent aquí, com canviaria la imatge de la política?» Perquè tothom va fer propostes concretes, algunes de contradictòries, alguns deien «apugem impostos», altres deien «abaixem-los», és igual, però tots amb respecte, amb educació, fins i tot amb algun punt de distensió. Vaig pensar: «Potser els ciutadans s'emportarien una imatge diferent del que és la política». Perquè ens veuen només a vegades aquí «pim-pam, pim-pam, pim-pam» i, últimament, molt «pim-pam», massa. I en canvi, allà, des de posicions polítiques diferents que reflecteixen la diversitat i la riquesa del país, hi havia un treball conjunt.

També vaig pensar una altra cosa. Vaig pensar: «Si ho retransmetéssim, no tindríem el mateix to.» Vaig pensar-ho, també: «Si ho retransmetéssim, tornariem al “pim-pam”». Potser aquí fem una reflexió tots pel bé de la política i de les institucions. Perquè sí que n'hi havia dos que no van venir. No s'ho creuen, suposo. Això no els importa. Ells pensen que ja està bé lo que passa o que no els importa.

Faig aquesta reflexió d'una forma molt sentida, perquè crec que aquest és un risc real que tenim en aquests moments. I mirin com va el món i mirin què passa a altres indrets. Defensar les institucions i fer bona política. I la bona política no és tenir tots el mateix projecte, això empobriria Catalunya; la política ha de reflectir la diversitat de la societat catalana, però sí que és tenir respecte, que és entendre-la com un servei públic, esforçar-nos per millorar les condicions de vida dels ciutadans dient-los-hi la veritat, pensar en l'interès general i el bé comú. I, sobretot, està basada, la bona política, en la dignitat de les persones i en la veritat.

Queda feina per fer, en queda molta. És un honor poder-la fer. Comptem amb tothom que tingui ganes de tirar el país endavant, d'aixecar-lo i de millorar-lo.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, intervindran els grups parlamentaris per un temps màxim de quinze minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. I en primer lloc té la

paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. President Illa, vostè deuria tenir la intervenció ja preparada abans del fracàs d'aquest matí amb els pressupostos. Amb tant de desgavell entre els socis de govern, amb tantes reunions d'última hora i amb l'espectacle lamentable que ens ha ofert i que s'haurien pogut estalviar, no han tingut temps ni de canviar aquest discurs, perquè ni en el pitjor moment, ni en el pitjor fracàs del seu Govern, vostè deixa de fer propaganda i deixa de fer triomfalisme. Està tan embriagat de propaganda, que ja no veu la realitat. El país cau a trossos en molts àmbits i vostè ho sap. El «Govern de tothom» té empenyat tothom.

I si realment aixequés la mirada, si actués amb altura de mires, com vostè deia aquest matí, se n'adonaria, que tothom li diu «així no». Pensa rectificar la seua submissió a Madrid? Pensa rectificar el model de país al dictat dels comuns, per exemple, amb unes polítiques d'habitatge fracassades? Pensa rectificar l'asfíxia fiscal? Pensa rectificar la seua desnacionalització? Pensa rectificar el menyspreu al català? Pel bé del país, només li queda un camí: rectificar.

Que va pel mal camí, de fet, ho demostra que avui no haja comparegut per iniciativa pròpia. Quan un país patix un col·lapse generalitzat, una de les primeres coses que ha de fer el seu president és retre comptes en seu parlamentària. És el que hauria d'haver fet quan es va reincorporar fa més d'un mes, però no ho va fer. Temps per fer un *tour* mediàtic, sí; temps per assistir a tota mena d'actes, també; temps per compareixer al Parlament, no.

No és una qüestió d'agenda, president; és una qüestió de prioritats, i les seues han quedat molt clares. Avui no ha comparegut per voluntat pròpia; ho ha fet forçat per l'oposició, perquè Junts vam registrar aquesta petició.

Per tant, d'entrada, aquesta compareixença ja revela un problema de fons, un problema de lideratge per part seua. De fet, ho vam tornar a veure la setmana passada: davant les conseqüències de la guerra de l'Iran i la falta d'iniciativa del Govern, Junts vam impulsar una cimera que vostè va haver d'acabar acceptant. Però fins i tot a la cimera va tornar a demostrar falta de lideratge, perquè va dir que abans d'actuar esperarà les decisions del Govern espanyol; i sí, tothom vam fer propostes, president, tothom menys vostè, perquè mentre vostè espera, mentre no actua, el país viu immers en el col·lapse; vostè ha portat Catalunya al col·lapse.

I, escoltant la seua intervenció, també queda clar que vostè queda instal·lat en la propaganda. Avui ha tornat a semblar més el director d'una agència publicitària que el president de la Generalitat de Catalunya. Intenta confondre la realitat amb el relat; un relat en què tot funciona, un relat en què el Govern ho té tot sota control, un relat en què el país avança, però la realitat és que els problemes creixen, la realitat és que hi ha molts sectors tensionats i milers de catalans empenyats, la realitat és que el país cau a trossos en alguns àmbits. Mentrestant, vostè continua venent anuncis com si fossen solucions; grans titulars, molts grups de treball i massa promeses, però zero resultats, perquè està desballestant Catalunya.

Vostè, després de l'últim Consell Executiu del desembre, va dir literalment: «Al gener passaran coses.» I tant que n'han passat, al gener, al febrer i al març. En això sí que li hem de donar la raó, però en el sentit contrari del que vostè pretenia. Han passat coses que han evidenciat el fracàs del seu Govern. Van començar amb l'acord de finançament, que havia de ser un concert econòmic solidari i ha acabat sent més cafè per a tothom. Això sí, propaganda a tota màquina, amb campanya institucional inclosa, sobre un model de finançament que ni està escrit ni té els vots necessaris. Però això deu ser igual, president, l'important és fer propaganda. Ens dirà en la seua rèplica quants diners ha costat aquesta campanya? Ens dirà quant ha costat cadascuna de les campanyes de propaganda del seu Govern?

Però seguim. L'inici d'any va continuar amb la constitució de l'empresa mixta de Rodalies. Havia de ser un traspàs integral, però ha acabat sent un traspàs fals. L'Estat tindrà la majoria del capital i Renfe seguirà com a operadora. Ni la clau de la caixa ni la clau dels trens. Aquesta és la seua autèntica normalitat: resignació i dependència. I quina és la conseqüència? Incompetència. Sempre ho hem dit: sense estimar i defensar la nació no es pot governar bé Catalunya. I el resultat és innegable: col·lapse de trens –i sense cap perspectiva de quan es resoldrà–, pesta porcina africana descontrolada, vaga de docents, vaga de metges, protestes de pagesos, protestes de pescadors..., i podríem continuar. Potser es pensava que deixant passar les setmanes i retardant la seva compareixença passaria això que a vostè tant li agrada: girar full. Però no, els problemes no desapareixen ni per art de màgia ni amb anestèsia; quan un govern no actua, els problemes van a més, i això és exactament el que passa a Catalunya.

Rodalies continua sent un caos, un calvari que segueixen patint milers de catalans. És suficient fixar-nos només en l'última setmana per comprovar el desgavell a rodalies, als trens de mitja distància i a l'alta velocitat, amb la interrupció de l'R3 només hores després d'haver-se reobert o de l'R11 diumenge; amb el tall del túnel de Rubí, que és clau per al transport de mercaderies i que el Govern va anunciar d'un dia per a l'altre sense cap alternativa eficient; amb el tall del túnel del Garraf des de dilluns, que altera el servei ferroviari del sud del país durant mesos amb una única via, menys freqüències i un pla alternatiu mal fet que obliga milers d'usuaris a acabar el trajecte amb autobús, i el més greu, l'esfondrament d'un pont de l'R3 a la Garriga; hauria pogut ser una tragèdia, president, i Adif va tenir la santa barra de dir que simplement era un *murete que se había desprendido*. I el Govern, callat com sempre. De fet, fa pocs dies van sortir dades reveladores: Rodalies va tenir incidències greus sis de cada deu dies del 2025 i va acumular, com a mínim, 140.000 minuts de retard. Aquesta és la normalitat real en el servei.

I vostè, president, què ha fet? Res de res, ni n'ha assumit les responsabilitats. En la crisi de principi d'any es va vantar d'haver aconseguit que el Govern espanyol cessés dos alts càrrecs, convertits, aparentment, en caps de turc. Tot per evitar que la consellera Paneque i el ministre Puente haguessen de plegar. Però és que fins i tot en això van fer propaganda. El Govern espanyol va cessar un director general d'Adif i el director operatiu de Rodalies. Va ser a final de gener. Sap on són avui? Un ha estat nomenat director adjunt de coordinació de projectes i actuacions transversals d'Adif i l'altre és el candidat més ben posicionat per dirigir l'empresa d'autobusos que posarà en marxa Renfe. Quina vergonya! Per cert, no té prou problemes amb els trens que ara Renfe operarà amb els autobusos. Sembla una broma de mal gust, i és riure per no plorar, president.

Mentrestant, Junts vam fer catorze propostes concretes per resoldre aquesta crisi de rodalies fins que no hi hagi un traspàs cent per cent en mans de Ferrocarrils. Dues de les mesures aprovades aquí al Parlament són, per una banda, reprovar i cessar la consellera Paneque i, per l'altra, que el Govern porte Renfe i Adif als tribunals pels delictes de responsabilitat civil i penal criminal, i, tal com hem anunciat aquest matí, si vostè no ho fa, ho farem nosaltres. Complirà vostè, president, aquest mandat del Parlament o la minoria del seu Govern desobeirà la *majoria* d'aquest Parlament? Em respondrà després, president, aquesta pregunta?

Però els problemes reals de país no acaben amb rodalies. El país també pateix una crisi de primera magnitud amb la pesta porcina africana. Des del primer cas, detectat a finals de novembre, han passat més de tres mesos i el brot segueix fora de control. Durant aquesta crisi hem escoltat declaracions tranquil·litzadores, i en alguna ocasió allisonadores, del conseller Ordeig –moltes paraules, però nuls resultats. La situació s'ha anat agreujant, amb conseqüències econòmiques greus. La setmana passada mateix van haver d'adoptar mesures, amb tancament de tot el Parc de Collserola, ampliació del radi de risc i convocatòria urgent de les principals empreses

del sector carni a Palau. President, no ho han fet bé. I no em recrearé en el seu viatge a Mèxic a l'inici de la crisi; aleshores li vam dir que faltava lideratge i avui li ho tornem a dir.

És la mateixa falta de lideratge que no dona resposta a les demandes dels docents i dels metges, que aquesta setmana tornen a fer vaga. El noranta-cinc per cent dels docents han rebutjat l'acord que vostè va tancar amb dos sindicats minoritaris. Encara s'atreveix, president, a parlar d'acord de país? Un exemple més de propaganda que ha acabat xocant amb la realitat. I el Departament d'Educació ni tan sols té previst reprendre les negociacions. El seu acord no resol les reivindicacions principals del professorat, relacionades amb les retribucions i la sobrecàrrega de burocràcia, però tampoc aborda el problema de fons amb l'educació: el fracàs, l'abandonament escolar i els pèssims resultats en competències bàsiques. I passa el mateix amb els metges, que denuncien que el Departament de Salut no ha atès cap de les seues necessitats vinculades amb la sobrecàrrega assistencial, les condicions laborals i les jornades que no garantixen els descansos després de les guàrdies. I podríem mencionar pagesos, pescadors, autònoms o el conjunt del teixit productiu. La llista sobre la seua mala gestió és llarga, president. La realitat del país posa al descobert el fracàs del seu Govern. No hi ha prou propaganda per tapar tanta incompetència.

Per contraposar-se a l'independentisme, vostè va vendre que la seua aposta per la normalitat institucional amb Madrid ho arreglaria tot, i Catalunya no va; va vendre que seria el Govern de la bona gestió, i ha acabat instal·lant Catalunya en un caos permanent; va vendre que vostè aportaria estabilitat, i res més lluny de la realitat: dependència, incompetència i inestabilitat. Ha trigat un any i mig a presentar els seus primers pressupostos i, al cap de vint dies, els ha hagut de retirar. En la seua reincorporació va dir que ja sabia el que Catalunya necessita, i el que és evident és que Catalunya no necessita aquest desgovern. Com pot dir que té projecte per a deu anys vista per a Catalunya si gairebé porta dos anys sense pressupostos? Un govern sense lideratge, sense una majoria estable, sense pressupostos i amb un absolut desori és un govern bloquejat que bloqueja el país, i Catalunya això no s'ho pot permetre.

President, aquest debat era un debat de col·lapse de país, però ha acabat sent un debat sobre el col·lapse del seu Govern –així de clar–; el focus ja no és en un departament concret o en una crisi puntual; el focus és en la totalitat del seu Govern, sense excepcions. El Govern ha fracassat. Alguns exemples: la consellera Paneque ja fa temps que hauria d'haver marxat a casa per la nefasta gestió dels trens; el conseller Ordeig només dona les gràcies, com hem vist aquest matí, però no té solucions per resoldre la crisi de la pesta porcina africana; la consellera Pané no escolta els metges; el conseller Sàmper està desaparegut; la consellera Martínez Bravo passa més temps a Madrid que a Catalunya; el conseller Duch només treballa al servei de les ambaixades espanyoles; el conseller Vila ni ha aconseguit que el Govern parles sempre en català. (*Aplaudiments.*) No se'n salva ni un.

I, davant d'aquest fracàs, davant d'aquest desori i davant d'aquesta irresponsabilitat, hi ha una alternativa, l'alternativa de Junts, l'alternativa al seu Govern, que hi és i que construeix des del primer dia, l'alternativa que sí que ha presentat propostes per resoldre la crisi de rodalies, la mala gestió de la pesta porcina, per recuperar el model d'èxit de l'escola catalana, per consolidar el sistema de salut, per afrontar crisis d'àmbit internacional com els aranzels o la guerra de l'Iran, per rebaixar la pressió fiscal a la classe mitjana, per tornar a fer funcionar l'ascensor social, per protegir la llengua, per enfortir la nació.

Vostè, president, ens pregunta sovint qui som. Nosaltres som aquests, som l'alternativa. I ens pregunta on som; som aquí, per Catalunya. Vostè, que fa vint dies que va presentar els pressupostos i que avui els ha hagut de retirar, sap on és?

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats, conselleres, consellers... Molt honorable president Illa, compareix una vegada més –i vostè ho ha dit, ja en van nou– per donar explicacions davant d'aquesta cambra. Avui li toca fer-ho per informar sobre la situació de col·lapse que pateix Catalunya. És evident que a vostè el títol d'aquesta compareixença –ens ho ha explicat– no li agrada gens i que tampoc comparteix la visió crítica que des de l'oposició tenim del seu Govern. Al contrari, sovint, molt sovint, ens acusa de catastrofistes i d'aplanar el camí o fer el joc al populisme quan denunciem les diverses crisis que pateix el país, però, miri, president, podem ser més o menys vehements amb l'ús de les paraules, però vostès no poden negar que hem viscut i vivim moments crítics en una part important dels serveis públics, en les infraestructures o en la gestió dels xocs mediambientals, de salut pública, econòmics i socials. D'exemples no ens en falten; se n'han dit uns quants –molts– i es repetiran al llarg d'aquest debat. Nosaltres li'n destacarem algun, però, sobretot, el que a nosaltres, el que a mi m'agradaria fer és posar el focus en el fet que, en el nostre entendre, és l'arrel del problema.

No ens trobem davant d'una situació conjuntural, sinó que estem vivint una crisi estructural, fruit d'un sistema polític i institucional que està implosionant. I si neguem aquesta evidència molt difícilment ens en sortirem, perquè aquelles mesures que emprenguem seran sempre sempre pedaços. Ho ha insinuat, president, i ho ha dit: a molts dels que som aquí ens ha tocat o ens toca gestionar governs en alguna de les administracions del país. Però no ens vulgui fer corresponsables del desgavell que vivim avui, i encara menys si no vol denunciar, com altres sí que ho fem, quina és la raó fonamental que ens ha portat on som actualment: la manca de recursos econòmics i polítics que pateix Catalunya fruit de la nostra dependència de l'Estat espanyol. Una manca de recursos que, a més, s'ha vist agreujada per una gestió, la del seu Govern, que dista molt de ser aquella promesa d'excel·lència que ens van vendre abans d'accedir al Govern: l'arribada de l'Administració Trump els va agafar sense delegat als Estats Units; Empresa i Treball no paga els CETIs fins que Esquerra Republicana no ho denuncia; les alertes i confinaments es converteixen en una loteria que no mira més enllà de Barcelona; la pesta porcina se segueix escampant quatre mesos més tard; els pagesos i els ramaders treuen els tractors al carrer; continuen les vagues de metges i, avui, els mestres al carrer –avui mateix, aquesta setmana– alçant la veu, malgrat el seu triomfalisme venent acords històrics, i mentrestant, vostès fent de parallamps de Renfe, d'Adif i del *ministerio*, del Govern d'Espanya, mentre les infraestructures ferroviàries i viàries col·lapsen, s'esfondren després d'anys i panys d'una desinversió crònica, planificada i criminal, i en tenim exemples *cada dia*, tristament.

A tot això –vostè hi ha fet referència–, a més a més, s'hi afegeix el context internacional inestable, funest i molt preocupant per als qui defensem les democràcies i els drets humans i la justícia social. Vivim un ascens galopant del populisme, dels moviments reaccionaris, ultraconservadors, racistes, xenòfobs i, per tant, del feixisme, que ja és una realitat a la nostra nació, com ens recordaven, per cert, els resultats electorals d'aquest cap de setmana a Perpinyà, i ens recorden cada dia els governs de les Illes i el País Valencià, o la presència en aquesta cambra de les extremes dretes amb els seus discursos d'odi. L'ordre internacional, basat en la legalitat i el multilateralisme del qual nosaltres sempre n'havíem criticat els biaixos i imperfeccions, avui viu l'embat d'uns imperialismes militaristes i a voltes genocides, amb guerres –la darrera, la de l'Iran–, que estan comportant un patiment humà indigne i que ens interpel·len a tots per oposar-nos sense palliatius.

Divendres, president –ho recordava vostè–, ens va convocar als grups parlamentaris i avui n’ha tornat a parlar, però n’haurem de parlar molt més, perquè la guerra a l’Iran ens impactarà molt significativament si tot segueix els designis d’aquests líders mundials feixistes, reaccionaris i aparentment imprevisibles. Davant d’aquest escenari fosc i sinistre, la pregunta que ens hem de fer és: quin paper jugarà la Generalitat de Catalunya? Tindrà iniciativa o esperarà les ordres de Madrid i en farà seguidisme, com ens té tristament acostumats? Perquè Catalunya és una de les regions europees més exposades als efectes d’aquesta guerra per la seva triple exposició diferencial, perquè és una economia exportadora, un país fortament industrial i molt sensible, per tant, als xocs energètics dels seus preus. Per això no podem restar passius, president, ni posar sols pedaços, ni deixar la nostra veu i la nostra iniciativa en mans de l’Estat. No podem ser, doncs, un actor secundari, perquè ens hi juguem molt.

Davant d’aquest escenari ens cal, ens urgeix, tenir una resposta de país –vostè hi ha fet referència. Cal que una majoria àmplia d’aquesta cambra hi sigui, que hi siguin també els agents econòmics i la societat civil organitzada. Sabem que en els temps que corren això no és fàcil, però és imprescindible perquè avui estan en risc els principis fonamentals de la nostra societat democràtica. Per assolir-ho, però, president, cal un lideratge generós que entengui i sintetitzi la pluralitat del nostre país, perquè tots tenim els nostres accents. Tots analitzem la realitat amb els nostres matisos i tots, els demòcrates, hi hem de poder aportar les nostres propostes. Sabem que la nostra és la plena sobirania, la independència, per disposar del poder polític que com a país anhelem i dels recursos per construir una societat justa, amb veu directa en un context internacional tan convuls com l’actual. Nosaltres sabem que aquesta no és la seva via ni de la majoria d’aquesta cambra avui, però vostès també saben que en l’assoliment d’aquest horitzó no ens desentenem del mentrestant. Esquerra Republicana és un partit amb vocació de govern i que sempre proposa i defensa –també des de l’oposició– aquelles mesures i polítiques que tenen com a objectiu la millora del benestar i la justícia social de la ciutadania del nostre país.

President, nosaltres hi serem per exigir-los que defensin el país i aixequi la mà davant d’Europa i de l’Estat, i per això vam demanar un grup estable per analitzar l’actual crisi internacional i el seu impacte a Catalunya. Cal que la Generalitat participi de manera activa i decisiva en el disseny de la gestió de les mesures per mitigar els efectes d’aquesta guerra, perquè tenim memòria, i no podem permetre que la incapacitat de l’Estat ens torni a fer perdre oportunitats, com ens va passar amb els fons Next Generation, que ens van fer perdre fins a 15.000 milions d’euros.

Avui vostè, president, ens ha exposat la seva anàlisi, ple de bones dades macroeconòmiques. Per cert, moltes d’aquestes dades ja es donaven abans de que vostè fos president, i vostè parlava de dècada perduda (*aplaudiments*). Ens ha fet un llistat que ja estem cansats de sentir, que està bé, de les seves propostes, i fins i tot aquest matí, i porta dies parlant de l’enèsim escut social. Però president, dues reflexions. La primera, no podem estar posant escuts i més escuts socials. Cal construir una veritable cuirassa, i això passa, com li deia abans, per entendre que aquests xocs que estem patint són sistèmics, no pas conjunturals o temporals. I la segona, president, com pensa tirar endavant totes aquestes mesures que avui ens ha anunciat? Com pensa aplicar-les? Només amb apel·lacions a la responsabilitat dels altres? Amb crides a un consens que no hi troben resposta? Amb eslògans ja sentits de dècades enrere? President, vostè aquest matí ha hagut de fer un pas enrere; recordi-ho, doncs, sempre que anunciï mesures: no té majoria aquí a la cambra per imposar el seu programa. Ara com ara, vostè i el seu Govern estan sent incapaços de bastir consensos amplis. El darrer exemple el tenim amb la vaga de mestres d’aquesta setmana. Allò que volia ser –que havia de ser– un acord de país s’ha quedat a mitges. Ens trobem davant d’una situació complexa –cert–, difícil, que requereix respostes valentes en els plans

polític, econòmic i social; respostes ambicioses i amb una gestió eficient, però el seu Govern, tornem-hi, ni ambició ni gestió.

Avui Catalunya ha de fer front a una emergència democràtica, econòmica i social i per fer-ho es troba amb un govern amb un lideratge coix, sense suports prou amplis, sense un horitzó nacional que engresqui la societat i sense la capacitat de vehicular els recursos que la ciutadania necessita per garantir la seva tan anhelada prosperitat compartida. Però no pateixi, president, els d'Esquerra Republicana sempre hi som, i ara també hi serem per ajudar i, si cal, per liderar les respostes a l'actual atzucac. Per sortir-nos-en, però, president, ens calen polítiques que generin confiança, credibilitat i estabilitat, i les tres coses passen per complir amb la paraula donada. Ens cal, com a demòcrates i de manera prioritària, recuperar la confiança de la ciutadania en la democràcia i les seves institucions, i el primer pas per aconseguir-ho és tenir la credibilitat, és a dir, complir amb allò que ens comprometem. Només així podrem bastir els consensos necessaris per garantir l'estabilitat que les mesures que ens calen implementar requereix. És un pas previ indefugible i d'una obvietat democràtica esborronadora, complir amb la paraula donada. Perquè la política, sí, és arribar a acords, però la bona política és complir-los.

Per sortir-nos-en, a més, president, també ens cal un govern que apliqui de manera diligent aquestes polítiques, que excel·leixi en la gestió. I això passa també per fer arribar aquells recursos dels que pot disposar la Generalitat –massa limitats, per cert– a tota la ciutadania. En tenen..., en tenim l'obligació política i oral per fer-ho possible, i això hauria de fer-los remoure i moure i trobar els suports necessaris aquí, en aquest hemicicle, i els parlo, òbviament, dels pressupostos. No en va sempre diem que és la llei més important que debatem aquí; no en va el molt honorable president ens deia aquest cap de setmana que eren el millor escut social; no en va va reblar que eren una mostra d'estabilitat. Aquest matí n'hem parlat a la sessió de control. Vostè ha fet un pas, president, en la bona direcció. Ha acceptat retirar el projecte que van portar al Parlament sense tenir els suports garantits i s'ha donat, ens hem donat més temps per negociar i poder arribar, si és el cas, a un acord. Nosaltres, Esquerra Republicana, també volem que Catalunya tingui pressupostos, i ho volem malgrat som conscients que aquí els pressupostos sempre estaran limitats per una manca de recursos endèmica. Encara que avui ens parlin de més de 4.600 milions, a causa d'un dèficit fiscal estructural, per sobre els 21.000 milions anuals, conseqüència directa d'una manca de sobirania que patim i que cada dia és qüestionada políticament o judicialment.

Per aquestes raons, president, entre d'altres, nosaltres som independentistes, perquè som conscients de com impacta de manera directa sobre el benestar de la ciutadania aquesta manca de recursos i de sobirania, com limiten la capacitat de resposta de la Generalitat la desinversió crònica i planificada, la no disponibilitat dels recursos que generem i que no poden revertir en la societat, i l'eliminació constant del nostre autogovern, que impedeix, entre d'altres, implementar mesures transformadores en el camí de la cohesió social. Per això, per sortir-nos-en, ens cal també un nou paradigma, un nou model socioeconòmic, i en el cas de Catalunya, això passa necessàriament per la plena sobirania. Aquesta és la nostra proposta, president, i ho sap. L'acord d'investidura que vostè va signar per ser investit president responia a una doble lògica, resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat i els avenços reals i tangibles en sobirania política per a Catalunya. I també ho saben, vostès encara no ho són, d'independentistes, però van acceptar pactar amb independentistes. Ara toca que siguin conseqüents i complir sense més dilació allò en què es van comprometre, amb tot, els agradi o incomodi, amb major o menor mesura, amb tot, des del finançament a l'operadora i el traspàs integral de Rodalies, passant per l'IRPF i passant per la resolució del conflicte polític –amb tot, president. Aquest és el fil conductor, l'esperit de l'acord que el va fer president i que dona sentit i recorregut a la legislatura. Totes les passes que es facin, doncs, hi han de respondre, no només perquè ho

vam signar, sinó perquè resoldre el conflicte polític i avançar en sobirania va a favor del benestar, de la cohesió i de la justícia social.

Amb el moviment d'aquest matí, president, hem guanyat temps. Posem fil a l'agulla tenint present aquest camí marcat. Nosaltres –no ens ho pot negar–, hem estat i seguirem sent raonables. Si tenim la garantia que vostès compliran, que no trairan allò pactat, nosaltres podem facilitar, acompanyar i fer possible la concreció d'aquests compromisos. Ho hem demostrat al llarg d'aquests mesos i no ho deixarem de fer. Per això ara comencem pel suplement de crèdit al qual s'ha compromès per fer arribar els recursos necessaris que garanteixin el funcionament adequat dels serveis públics. Per això ens tornem a reafirmar en el compromís de negociar per fer possibles uns pressupostos que responguin als compromisos assolits en l'acord d'investidura –a tots els compromisos–, perquè el pactat, president, s'ha de complir, i més quan és en benefici del conjunt de la ciutadania.

I això ens porta al darrer element fonamental per sortir-nos-en: defensar sempre Catalunya. Van portar aquí uns pressupostos al Parlament sense els suports necessaris per aprovar-los i forçant el calendari per posar-nos pressió i sabien que no tenien els suports necessaris, perquè els interessos electorals i polítics del PSOE es van imposar als interessos que vostè ha de defensar sempre, els dels catalans i catalanes. No torni, si us plau, a cometre el mateix error. Apellem a la seva responsabilitat, no tornin a portar el país a un atzucac. I no ens digui que vostè va donar suport als pressupostos del 23 i 24, perquè una cosa és condicionar una negociació per poder gestionar l'IRPF i una de ben diferent és condicionar uns pressupostos a un casino, a una autopista o una ampliació de l'aeroport, on la Generalitat no hi té competències. Vostès ens volien infligir costos polítics a canvi del seu vot, i ho saben; nosaltres no, nosaltres només els demanem que compleixin amb tot allò acordat, que com vostès també han defensat múltiples vegades, és un pas endavant i important per garantir el benestar de la ciutadania; per garantir, si vol, en paraules seves, «que la prosperitat es pugui compartir», efectivament. No és, doncs, un caprici d'Esquerra Republicana ni un xantatge. És defensar Catalunya i la seva gent, el seu benestar. Per això, president, la mà estesa d'Esquerra Republicana sempre que defensin Catalunya, la mà estesa d'Esquerra Republicana sempre que tinguin ambició nacional, la mà estesa d'Esquerra Republicana per assolir les quotes més altes de sobirania. Perquè Esquerra Republicana sempre hi som.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Por qué se retiran estos presupuestos? Se trata de un análisis muy sencillo y, por lo tanto, no me ocupará demasiado tiempo. Tiene dos motivos y provoca tres consecuencias. ¿Cuáles son dichos motivos *reales* por los que los retiran? En primer lugar, el más importante: para engañar en junio a los andaluces, primero tienen que engañar a los catalanes y viceversa; para poder engañar a los catalanes, antes toca engañar en junio a los andaluces. Lo más sorprendente de todo es la ligereza y desfachatez con la que ustedes mismos van contando que no pueden enviar a las urnas andaluzas a la ministra Montero con un acuerdo presupuestario aquí, y luego dicen que somos los demás los que provocamos el conflicto entre los distintos pueblos de España. No podrán engañar eternamente a todo el mundo a la vez. Durante un tiempo quizá sí, pero finalmente se les acabará la película.

Dos. Su amenaza de avanzar elecciones siempre fue un mal farol, un pasteleo; nunca fue muy creíble, de hecho, a mí nunca me acabó de convencer ese cambio de registro suyo de entrañable yerno ideal a amenazante Clint Eastwood presupuestario. (*Remor de veus.*) Es como si yo viniera aquí a este abril... (*Alguns aplaudiments.*)

Es como si yo viniera aquí a este atril y empezará a defender la propuesta de expropiación de viviendas de la CUP. Me dirían ustedes: «Alejandro, no cuelea; algo falla.» Pues es lo mismo. Cada uno es como es, señor Illa, no pasa absolutamente nada, pero lo de tipo duro no le pega. Si nos quiere engañar, pruebe otra cosa, que le irá mejor.

Pues bien, hemos hablado de los motivos y ahora vienen las consecuencias, que tienen ya menos broma, porque son severas y con graves cargas de profundidad. Hablaba de tres. La primera: pérdida de prestigio gestor y fiabilidad suya y de su Gobierno. Quien vino a traer estabilidad y rigor a Cataluña acaba de protagonizar uno de los mayores esperpentos de la historia reciente de la política catalana, y mire que desde 2012 vamos bien servidos de eso en nuestra sufrida tierra. Prometió superar el *procés*, pero lo imita a la perfección: astucias, engaños, faroles, *jugades mestres*, pasteleos de última hora como el que vivimos ahora e inestabilidad permanente.

Dos, quizá el más preocupante de fondo: se va a intensificar la quiebra de la confianza ciudadana, el estado anímico de la sociedad catalana, frente a lo que debía significar el inicio de una nueva etapa. Usted, señor Illa, cabe reconocerlo, fue bueno en trasladar ese espíritu de cambio al llegar, en las palabras, en los discursos, pero sus hechos le han desautorizado en tiempo récord. Conceptos como «prosperidad compartida» o «espacio público de convivencia» hoy suenan huecos, falsos y pretenciosos. Se le está cayendo el estado de bienestar a pedazos y usted se dedica a tocar la mandolina, *flors i violes* y *jocs florals*: colapso ferroviario inédito y peligrosamente ocultado hasta que llegó el desastre; incertidumbre y falta de seguridad jurídica en el mercado de la vivienda, con lo que ello supone para la esperanza de toda una generación de jóvenes catalanes; infraestructuras clave paralizadas *sine die* por la cultura del «no a todo» de sus socios, que ya es la suya propia; sanidad y educación, bajo mínimos; inseguridad ciudadana creciente.

Y tres. Usted se ha convertido *de facto*, dos años después, en un fiel continuador de la ya precaria gestión de gobierno de Esquerra Republicana de Catalunya, que, no lo olvidemos, fue severamente castigada en las urnas. Se fue Pere Aragonès y ahora ha entrado usted, pero es lo único que ha cambiado. Todo lo demás sigue igual: incompetencia flagrante y bloqueo político permanente.

Y todo ello me lleva a concluir este breve análisis con una petición barra ruego, barra exigencia. La vida es dura para todos, señor Illa, lo sabemos. Y nosotros podemos entender muchísimas cosas, porque también nos ha tocado gobernar en muchísimos sitios, aquí quizá no, pero en muchos ayuntamientos, diputaciones y en el resto de España. Pero no vuelva a repetir que usted retira estos presupuestos por responsabilidad y estabilidad. Podemos tolerar todas las ñoñerías y cursiladas del mundo, pero no vamos a tolerar semejante cinismo. Eso no; por ahí no pasamos.

Muchísimas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Bueno, señor Illa, una comparecencia más. Usted ha dicho que es la novena, pero la realidad es que nos tiene acostumbrados a comparecer de manera rutinaria después de algún tipo de incidente grave. La realidad es que usted se presentó como el «Govern de tothom», «el Govern de la prosperitat compartida», y ha acabado siendo el Gobierno de lo inédito, del despropósito y de los daños irreversibles. Ese es su mayor legado.

La realidad, señor Illa, es que seguramente, y no solo nosotros, sino el conjunto de los catalanes, ya está pendiente de la siguiente catástrofe y la siguiente comparecencia por parte de su Gobierno, porque, como he dicho, es a lo que nos tiene acostumbrados en los últimos meses.

Pero hoy la verdad que el título es muy acorde a la realidad de Cataluña. Hoy usted comparece ante el colapso de Cataluña y es una realidad incuestionable. Es una realidad que aquí nadie reconoce, pero que en la calle todo el mundo padece. Y yo lo voy a resumir en los diez colapsos del señor Illa, en los diez colapsos que el Partido Socialista ha traído a Cataluña.

Empezamos por el número uno, las infraestructuras. El accidente mortal de Gelida destapó algo que hay muchos usuarios, ¿verdad?, de Rodalies y de Renfe que llevan sufriendo desde hace muchísimo tiempo; pero destapó una realidad incuestionable, que es el estado ruinoso y tercermundista de las infraestructuras de nuestra red ferroviaria; una red ferroviaria que, además, insisto, por desgracia del accidente mortal de Gelida, hemos podido conocer..., o profundizar un poco más en esos datos del Gobierno de su partido en cuanto a ejecución presupuestaria.

Y usted intenta permanentemente hacer una retrospectiva y mirar por el retrovisor, aunque lo niega permanentemente, pero la realidad es que su partido lleva gobernando hace muchos años y tan solo en 2024 fueron los responsables de que la ejecución presupuestaria en mantenimiento de la red ferroviaria fuera un insultante treinta por ciento. (*Alguns aplaudiments.*) Es decir que su gestión mata y ha sido la responsable del estado ruinoso de la red ferroviaria.

Pero no solo es Gelida; fue, ¿verdad?, hace poco, el derrumbe en La Garriga. Los catalanes han sufrido días sin trenes. Han tenido que ver cómo se ha llegado a reducir la velocidad de la línea de alta velocidad, una línea que es la segunda más extensa del mundo, la red ferroviaria, ¿verdad?, y que hemos sido históricamente la envidia del mundo en alta velocidad, y han sido ustedes quienes también la han destrozado. Y eso se suma, por supuesto, a cortes de autopistas y un largo etcétera.

Podemos hablar del segundo colapso que su gestión ha provocado, que es el colapso sanitario. Claro, usted sale aquí y suelta las cuatro obras, que están bien y celebramos, pero que son absolutamente insuficientes. Oiga, por abrir setenta y cinco camas o cuatro quirófanos en el Hospital del Mar, ya le digo yo que la situación de colapso de la sanidad no se va a resolver (*alguns aplaudiments*) –no se va a resolver. Pero, claro, ustedes están permanentemente en la política del lema y de los fuegos de artificio. Pero la realidad es que usted es el primer presidente que tiene a tanto tiempo en huelga a los médicos. Usted va a tener ese récord. Usted es el responsable de que hoy, entre otras cosas, los médicos no tengan las condiciones laborales adecuadas, que no tengan una interlocución adecuada, y que hoy Cataluña sufra un déficit de médicos por encima de ocho cientos, y de enfermeras estamos en torno a los 22.000.

Usted es el responsable de que los catalanes tengan tiempos de espera absolutamente tercermundistas, sí, tercermundistas, lo he dicho esta mañana: más de tres meses para que les atienda un especialista, más de cuatro para entrar en un quirófano, y bajo su Gobierno se ha llegado a morir un catalán esperando atención... Y esta es la realidad. Y ante esta realidad, tenemos a un Partido Socialista que se dedica a promover regularizaciones masivas y a aprobar reales decretos que dicen que los hospitales de Cataluña son los hospitales del mundo.

Mire, ustedes son unos auténticos irresponsables. (*Alguns aplaudiments.*) Y eso, como le he dicho esta mañana, también, lleva a que tenga que elegir: si usted prefiere ser..., u optar, mejor dicho, al secretario general de la ONU y ofrecer los hospitales de Cataluña al resto de países o a gestionar a quién se debe, que es a lo que yo creo, y es a los catalanes.

Tres. Usted ha colapsado también el sistema de protección social. Ustedes tienen el honor, entre otras muchas cosas, de liderar una región en la que más personas dependientes mueren esperando la ayuda de la dependencia. Y no lo digo yo; eso lo dice el Observatorio Estatal de Dependencia. Ese es su Gobierno.

Ustedes son los responsables de que hoy en Cataluña haya un sesenta por ciento de residencias geriátricas que tiene una lista de espera superior a un año. ¿Eso es el

termómetro moral al que usted aludía, señor Illa?, porque realmente está por debajo del cero.

Hablemos del colapso educativo al que ha conducido usted también a Cataluña. Claro, ustedes están obsesionados en que grandísimos profesionales se dediquen a la majadería de las matemáticas con perspectiva de género, mientras ustedes son responsables de que tengamos los peores resultados en la serie histórica de ciencias o de comprensión lectora. Y usted también va a ser el presidente de la Generalitat que va a tener a más profesores y más tiempo en la calle en huelga que haciendo la magnífica labor que es la docencia. Esa es su gestión también en materia sanitaria.

Hablemos del cuarto colapso, colapso energético, señor Illa. Claro, ustedes siguen obsesionados en cerrar Ascó, Vandellòs, y su nefasta política y majadería climática nos ha llevado a afrontar algo que nunca antes, en España ni en Cataluña, habíamos vivido: oiga, apagones. Es que el Partido Socialista va a ser recordado en la historia por el apagón total que tuvimos hace un tiempo, por el parcial que tuvimos en Cataluña el 28 de enero y por el que sufrieron hace tan solo tres días en Tarragona y en Gerona. Algo que era impensable y que solo pasaba en Cuba. Pues ahora pasa también en la España gobernada por el Partido Socialista y en la Cataluña gobernada por el Partido Socialista.

Pero abordemos también el sexto colapso: el mercado de vivienda. Claro, esta mañana..., o ayer, perdón, en la interpelación, salía la *consellera*; hoy usted, sacando pecho, en fin, de esa tómbola, ¿verdad?, a la que nos tiene acostumbrados, cuando no son *cinquanta mil* son *dos-cents mil*, y supongo que en cuatro días saldrá aquí con su rostro muy serio y dirá otros ochenta mil.

Oiga, mire, la realidad es que su gestión, que sus leyes en materia de vivienda, han provocado que hoy Cataluña sea la región donde es más caro alquilar un piso. Por ejemplo, en Barcelona. Hoy es más caro alquilar un piso que cuando ustedes sacaron esas nefastas leyes de vivienda o impulsaron las fatídicas zonas tensionadas o el tope de los alquileres. Y eso es incuestionable y no hay argumento contra eso, porque es la realidad de la calle. Y, si no, hablemos del número de contratos que se han firmado, ¿verdad?, en los últimos dos años: han descendido un veinticinco por ciento, en dos años.

Claro, usted habla con los jóvenes, en esos barrios a los que voy, y que a usted tanta gracia le hace..., usted habla con los jóvenes, y es imposible que se compren una vivienda, es imposible que puedan pagar un alquiler. Usted es el responsable de haber creado esa generación del caracol, ¿verdad?, donde cada día tienen que irse cambiando, o cada cierto tiempo, de vivienda.

Hablemos del colapso en la seguridad. Claro, usted también sacaba pecho de ese gran lema, ¿verdad?, «Catalunya lidera». Sí, sí; usted lidera. Usted ha conseguido que España lidere todos los peores delitos..., en toda España. Lideramos, somos líderes, en homicidios, en ocupaciones, en narcotráfico, en terrorismo yihadista y en violaciones. En diez años han aumentado un cuatrocientos por ciento las violaciones. ¿Esa es la Cataluña que el PSC quiere liderar? (*Alguns aplaudiments.*) ¿Esa es la Cataluña del Partido Socialista? ¿Liderar estos datos, señor Illa?

Pero hablemos también..., que usted ha hablado, del octavo colapso, el colapso migratorio. Claro, aquí hay que ser justos. Venimos del «volem acollir» de los señores de Junts, pasando por «la Catalunya de tothom», de Esquerra Republicana, y acabamos con el «acollir i integrar» del señor Illa. Pues bien, esta basura de política migratoria ha logrado que hoy estén saturados nuestros barrios, saturados nuestros servicios públicos y saturado el mercado de la vivienda. (*Alguns aplaudiments.*) Y generaciones de españoles que ven comprometida la identidad de sus barrios y la seguridad en sus calles saben quiénes son los responsables de estas políticas, y están aquí todos ustedes sentados.

Hablemos también de lo que han traído ustedes: el colapso social. Claro, usted ha sacado pecho, ¿verdad?, como siempre, como hace su jefe, el señor Sánchez: «La

economía va como un cohete.» Y empiezan aquí a soltar datos como si esto fuera una clase de macroeconomía, hablando del PIB, del crecimiento económico, de las inversiones... Oiga, váyase usted..., de verdad, bájese del coche, váyase al Raval y háblele usted del 2,7 *per cent* del producto interior bruto. Que no, que hable a la gente, de verdad. La mayoría de los catalanes lo están pasando muy mal. El producto interior bruto de Cataluña les importa *un rave*, y se lo digo en catalán: *els importa un rave*; lo que quieren saber es cómo va el producto interior bruto per cápita.

Vamos a hablar, hablemos de esos datos, porque, claro, usted hablaba del escudo social, de la *prosperitat compartida*. Oiga, de verdad, cambie de lema. Su verdadero lema es: *la misèria compartida*. Y los datos son incuestionables. La mitad de los catalanes tienen dificultades para llegar a final de mes. ¿Qué me viene aquí usted a decir que si el crecimiento del 2,7, del *tres per...*? De verdad, que la mitad de los catalanes tienen dificultades para llegar a final de mes, que tenemos unos salarios estancados desde hace más de treinta años, que la presión fiscal no para de crecer, señor Illa. Y tiene un millón de catalanes que, después de pagar el alquiler con mucho sacrificio, están en pobreza extrema. Esa es la realidad y esa es la Cataluña que usted lidera, sí.

Vayamos al último colapso, que es el colapso total. Yo lo he llamado como el colapso de todas las certezas. Un partido socialista que históricamente se ha caracterizado por defender a las clases humildes, a los que peor lo están pasando, ha condenado a una primera generación de jóvenes a vivir peor que sus padres. Ustedes son los responsables de que hoy los catalanes sepan que cuando vienen mal dadas el Gobierno no va a estar ahí, a apoyarles, no; va a preferir siempre privilegiar a los que acaban de llegar en lugar de a los que llevan contribuyendo religiosamente durante muchísimos años. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero, claro, después de hacer este análisis breve y demoledor, desde mi humilde punto de vista, es importante recordar de donde venimos, porque, claro, venimos de unas elecciones donde el señor Illa y el Partido Socialista se presentaban aquí como la *alternativa*, la *gran alternativa*, la *esperança* para todos los catalanes. Eso sí, además ofrecía la magnífica gestión. Después de tantos años donde unos y otros no han gestionado, Illa venía a ser la *alternativa* y ser la gestión.

Pues, mire, usted lo que ha demostrado es ser una auténtica estafa política. Ni es alternativa, porque está haciendo lo mismo que hacía Esquerra Republicana –solo hace falta ver la *conselleria*, ¿verdad?, de Política Lingüística–, y de gestión, mejor dejemos de hablar, porque, como diríamos, el rey está desnudo. Usted es un auténtico incompetente, señor Illa. (*Alguns aplaudiments.*) Porque usted, en materia de gestión..., ustedes no solucionan nada. Al revés, todo lo que iba mal lo han agravado.

Pero claro, ¿qué es lo que hace el señor Illa ante los grandes retos? Pues bueno, cuando la cosa se complica, anuncia el gran *pacte nacional*. Si la cosa se complica un poco más, anuncia la *taula ciutadana*, con representación comarcal, con representación provincial. Si el tema ya..., en fin, el Gobierno de España, pues, no echa un capón, ya empezamos a montar *els consells assessors*. Ya la cosa parece, ¿verdad?, que es muy institucional. Y ya..., cuando ya no sabe por dónde salir, se saca ya el conejo de la chistera, el mayor insulto para los catalanes y monta la *gran cimera* sentando a todos los partidos políticos –por cierto, menos nosotros– para que le aplaudan las gracias y para blanquear su nefasta gestión. Esa es la respuesta que da su gobierno ante los grandes retos que tienen los catalanes, señor Illa. Pues bien, su mala gestión es evidente, pero no es solo incompetencia. Es importante, y aquí me quiero detener en el poco tiempo que me queda.

La mala gestión no es solo incompetencia manifiesta, que es evidente, analicemos el sector económico que analicemos. Su mala gestión tiene una raíz política, yo quiero destacar eso; es decir, que nace de unas ideas equivocadas. Si hoy Cataluña está en el colapso total es porque hay señores que están sentados en el Gobierno, liderados por usted, señor Illa, que prefieren impulsar el fanatismo climático de des-

trozar la energia nuclear, volar centrals tèrmiques e impulsar el viento y el sol, que destroza nuestra industria. Si hoy estamos en el colapso total es porque hay unos señores que creen realmente que intervenir el mercado, perseguir a la propiedad privada y dejar que el sentido común se imponga, tiene consecuencias. Y si hoy hay unos políticos que lideran nuestra región que prefieren impulsar ese nefasto y comprobado inmigracionismo, que satura los servicios públicos, que compromete la identidad, que dispara la inseguridad, eso demuestra que no es solo incompetencia, sino que hay ideas que llevan al colapso irremediable de nuestra región y de nuestra nación, España, como está haciendo el Partido Socialista desde hace muchísimo tiempo.

Por lo tanto, el futuro de su Gobierno, señor Illa, sin presupuestos..., un partido que ha traicionado no solo a sus votantes sino al conjunto de Cataluña –porque insisto en que usted prometía ser alternativa y gestionar, y ni es alternativa ni está gestionando–, ha demostrado ser, como he dicho, la mayor estafa política en tiempos.

Por tanto, yo le animo a que haga un ejercicio de coherencia. Algo que usted me critica mucho, pero que es el mayor orgullo de nuestro partido, que es salir de los gobiernos para no traicionar la palabra de nuestros electores. Y eso no es salir corriendo, es salir para hacer un ejercicio de responsabilidad. Y eso es lo que debería hacer usted, porque prometió alternativa y gestión... (*aplaudiments*), y ni esa alternativa ni es gestión. Lo mejor que puede hacer es convocar elecciones y que sean los catalanes quienes decidan el nuevo rumbo para su región.

Mientras, nosotros seguiremos manteniendo una distancia infinita con el Gobierno de la corrupción que representa el Partido Socialista. Por tanto, nunca nos verá sentados en esas falsas *cimeres*, y, por supuesto, seguiremos denunciando la corrupción política, moral y social que representa su partido político, y, por encima de todo y más importante, seguiremos pegados a los catalanes, barrio a barrio, ciudad a ciudad, para construir, entre otras cosas, esa alternativa de esperanza y prosperidad que merecen y que les vamos a dar más pronto que tarde.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Bé; gràcies, president. I bona tarda a totes i a tots. Jo els he de confessar que quan vaig llegir la literalitat de la petició de compareixença de Junts, que parlava de la situació de «collapse» que viu Catalunya, el primer que em va vindre al cap va ser el vell mantra de la decadència de Catalunya que portem arrossegant des de fa més de vint anys. Alguns ho deien quan governava el tripartit, altres durant el procés. També ho vam escoltar durant el Govern Aragonès, i ara Junts, doncs, ens porta la versió actualitzada, modernitzada de la decadència, que seria el collapse i el caos.

I la veritat és que Catalunya té problemes grans. Catalunya té reptes enormes per davant, però ni van aparèixer ahir ni tampoc són fruit de la casualitat. Són problemes arrossegats que ara sí que és cert que estan esclatant amb més força. I per això del que vostès en diuen «caos» o «collapse», nosaltres el que en diem són «anys de prioritats equivocades en les polítiques públiques», «anys de falta de previsió i de planificació», «problemes de finançament», «dècades d'un sistema neoliberal que és salvatge i que cada vegada deixa a més gent al marge». I evidentment, també, un context global que està dirigit per quatre megalòmans que estan jugant al Risk amb el món per engreixar els seus beneficis mentre pràcticament ningú s'atreveix a plantar-los cara. I la ciutadania, evidentment, té angoixa i por.

Perquè clar, senyors i senyores de Junts, ens poden explicar on estaven vostès els últims trenta anys? A on estaven? Jo els ho diré: és que vint dels trenta anys últims a Catalunya, vostès estaven governant el país. Vostès estaven al capdavant del Govern de la Generalitat i, per tant, si Catalunya ara pateix una situació de collapse, el que

sí que tenim clar és que vostès no són ordre. Si Catalunya està en col·lapse, vostès no són ordre. Perquè clar, quin és l'ordre que poden oferir vostès? Posar les energies fòssils per davant de les renovables? Posar l'ampliació de l'aeroport per davant de rodalies –com van fer, per cert, al seu moment, també donant suport a que l'AVE fos la prioritat? Posant els lobbys del turisme per davant de la ciutadania i de la indústria? Posant els fons voltor per davant de les veïnes? Abaixant els impostos als rics i a les energètiques? Defensant els interessos de Foment? O potser el seu ordre també és votar en contra del control de preus per evitar l'especulació en situacions d'emergència; votar en contra de la reducció de la jornada laboral, o, també, votar en contra d'evitar els desnonaments de les famílies més vulnerables del nostre país. Perquè això és el que fan vostès cada sant dia. Per tant, com els he dit, si Catalunya pateix una situació de col·lapse, vostès no són ordre.

Però, president, que els problemes de Catalunya vinguen de lluny, no pot ser cap excusa. El Govern no pot caminar per inèrcia amb les polítiques continuistes de sempre. Si alguna cosa aquest Govern no pot fer és equivocar-se de prioritats i arrossegant els peus, perquè estem vivint moments de màxima necessitat. Primer, Catalunya està trencada per la desigualtat. El que vostès diuen «el Govern de tothom», el ben cert és que no està arribant a tothom. Les xifres macroeconòmiques, és cert, van bé, vostè ho ha dit, però tenim un gran problema en la redistribució de la riquesa. Vostè sempre s'ompli la boca de la prosperitat compartida. Però que els pregunten si és compartida als infants i adolescents que viuen al nostre país en situació de pobresa: un de cada tres.

Mire, vostè, l'altre dia visitava l'Hospital del Mar, jo visitava un institut a Salt, un institut on els docents m'explicaven que tenen alumnes que ja s'han desmaiats diverses vegades aquest curs perquè no estan ben alimentats, perquè és que a casa no els poden oferir un àpat equilibrat. Però és que en tenen altres que dormen amb les sabates posades perquè tenen por d'un nou desnonament. Que li pregunten si la prosperitat és compartida a qui treballa i tanmateix és pobre: un de cada deu a Catalunya. Que ho pregunten a qui no pot fer ni una setmana de vacances a l'any, a qui té quaranta anys i ha de compartir pis amb desconeguts, a qui en té trenta i no es pot emancipar, o a qui viu tenallat pels fons voltor que el volen fer fora de casa seva.

Però és que –segon– Catalunya té unes rodalies, que és el transport de 400.000 catalans i catalanes, que són una vergonya. És que durant la crisi de rodalies del gener i del febrer vam patir una crisi de mobilitat, sí; però és que també vam patir una crisi de confiança en un servei públic, que és bàsic, i una crisi d'autoritat davant de Renfe i d'Adif. Una crisi, per cert, que ni era nova ni era inesperada. Que hagués de vindre el secretari d'Estat a intentar posar ordre, el que demostra és la feblesa d'aquest Govern per plantar-se. Que no hi hagués serveis alternatius des de primera hora i informació real perquè la ciutadania sabés què estava passant i poder organitzar-se, demostra manca de previsió del Govern, que no s'estan complint els acords del Ple monogràfic de rodalies de fa un any, i que és molt mala idea –ho tornem a dir: molt mala idea– tindre els principals reptes de la legislatura sota el mateix paraigua, que és un macrodepartament que és inabastable. I no va de noms, no va de persones; és que ni és operatiu ni és eficaç. I el pitjor: el pitjor és que ara mateixa la crisi de rodalies continua, no tan greu com fa dos mesos, però continua, i que la informació continua sense ser real, a temps concret, perquè la ciutadania se puga seguir organitzant quan no arriba un tren o quan va amb retard. Que haguem d'esperar anys per posar rodalies a punt i a l'altura del país que volem, demostra l'immens error que van cometre uns i altres, pràcticament tots els partits que estan aquí –pràcticament tots– prioritant l'alta velocitat; que és el tren de la majoria, el de rodalies, i tanmateix el van infrafinançar.

I que, ara, vostès segueixin entestats en l'ampliació de l'aeroport del Prat, que només ens portarà 20 milions de turistes més cada any i un increment de les emissions, això, demostra que vostès se tornen a equivocar de prioritats. És el moment del tren,

vulguen acceptar-ho o no, perquè tenim un aeroport que és de primera i unes rodalies que són de tercera. Per tant, president: trens i habitatge, habitatge i trens, i no avions i carreteres. *(Aplaudiments.)* Perquè, a més, és que negar l'evidència només servirà per trigar més temps en posar les solucions, i per aquí ja han passat.

En tercer lloc, tenim uns serveis públics que estan tensionats, estan tensionats per les retallades que es van fer, estan tensionats per la manca de finançament adequat davant de les necessitats actuals. Ho estem vivint en l'educació; tenim tota la setmana a la comunitat educativa als carrers, que estan reclamant poder fer bé la seua feina. Ho hem dit moltes vegades: poder fer bé la seua feina, no estan reclamant privilegis. Per tant, li demanem que els escolte i que amplie l'acord.

Serveis que també estan tensionats per l'envelliment de la població. Jo crec que és molt bona notícia que visquem més anys, però, clar, això vol dir que necessitem més recursos. També estan tensionats perquè se'n van massa diners a mans privades, i tensionats perquè tothom veia que seríem més, però ningú ho va planificar. Ara som 8 milions, 8 milions de catalans i de catalanes. Des del primer fins a l'últim. Per tant, adequem els serveis públics a les necessitats que tenim ara, però, si us plau, demane que comencem a treballar, a pensar, a planificar quins serveis necessitem dins de vint anys, perquè ja sabem que serem 10 milions. Per tant, no podem arribar al 2050 amb la feina per fer.

Quart. Planificació ecològica davant del canvi climàtic. I això vol dir dues coses, pràcticament. Per un costat, l'adaptació i, per l'altre, la mitigació. Jo no sé si cal que repeteixi una altra vegada el desastre que suposaria l'ampliació de l'aeroport. Jo ja no li demane que ens faça cas a nosaltres, li demane que li faça cas a les persones que assessoren el Govern, al comitè d'experts en matèria de canvi climàtic. Més cas als assessors que saben de canvi climàtic i menys a la patronal i a Aena, que només estan pensant en els seus beneficis.

Però parlem també de renovables perquè o fem un esprint o ens passarà igual que ens ha passat amb rodalies i amb habitatge. Per tant, necessitem planificar, prevenir i sobretot intervenir, perquè sinó ho pagarem massa car. I, a més, sempre, però especialment ara en un context de guerra, el dilema és molt clar: o renovables i sobirania o dependència. I la nostra independència no pot dependre de que l'Aragó o altres comunitats ens facen la feina en matèria energètica. Catalunya serà més forta, més lliure i més rica quan menys gas i petroli necessitem. I no ens enganyem, ara alguns tornen a ressuscitar una vegada més el debat de les nuclears, però en realitat això no és més que una trampa per frenar el desplaçament de les renovables i seguir omplint les butxaques dels de sempre.

Evidentment, calen altres mesures en aquest apartat: preparar-nos, per exemple, per a fenòmens extrems com inundacions, grans incendis, sequeres, que sabem que cada vegada seran més forts i més freqüents. Però, president, nosaltres, sobretot en aquest tema, sí que li volem deixar un missatge molt clar: en la lluita contra el canvi climàtic, quan el Govern no s'equivoca, va tard. Quan no s'equivocen, vostès, van tard. El retardisme és igual de perillós que el negacionisme. I no es tracta de fer les mateixes polítiques de sempre amb un pin de l'agenda 2030 a la solapa, es tracta d'entendre que els recursos són limitats i que seguir amb el mateix model de sempre –del totxo, del turisme, del ciment– espolia territoris i ens porta més pobresa i més desigualtat.

I, cinquè. Catalunya també està amenaçada per oportunistes i per fanàtics que volen seguir l'estela de Trump, que són els grans imitadors i titelles de Trump, aquells que defensen guerres injustes, il·legals i immorals com la que han iniciat Estats Units i Netanyahu en contra de l'Iran, que ha desestabilitzat tot l'Orient Mitjà i que, a més, tant defensen el Partit Popular, VOX i Aliança Catalana.

I jo, clar, és que li he de preguntar al Partit Popular, a Aliança i a VOX: saben quines són les conseqüències d'aquesta guerra que vostès estan justificant? Doncs, en primer lloc, que paguem l'energia més cara i que tenim llocs de feina que estan

amenaçats al nostre país. Tot això mentre les petrolieres tenen uns comptes corrents que s'han engreixat 200.000 milions d'euros els darrers dies. Quina és la segona conseqüència? Doncs una injecció de milers de milions d'euros a Putin. Perquè és que, el gran estratega de Trump, i vostès que el segueixen, han hagut d'aixecar les sancions en contra del petroli rus i, per tant, estem posant més diners a la maquinària de guerra de Putin. I, en tercer lloc, i no es podia saber: evidentment, milions de persones desplaçades que estan fugint de la guerra i de la barbàrie als seus països. I ara encara tindran la barra de dir que clar, que és que aquí no poden vindre. És que és gros. Primer, rebenten els seus països; segon, maten a la població, i tercer, diuen que els que s'han salvat no poden vindre, malgrat que tot ha quedat arrasat. És tot d'una lògica aclaparadora.

I tot això és el que estan fent Aliança, el Partit Popular i VOX, aquells que ens diuen que són patriotes, però volen que ens manen des de Washington; aquells que volen veïns sense drets per seguir explotant-los, que volen desmantellar els nostres serveis públics perquè els seus amics facen negoci o que defensen que els fons voltors ens facen fora de casa nostra. Per tant, oportunistes i fanàtics que aprofiten la por, la precarietat, l'individualisme per estendre's per tot arreu i per això la gent progressista i la gent demòcrata del nostre país hem d'oferir certeses, drets i comunitat, perquè és l'única manera que tenim d'aturar-los.

I miren, alguns diuen que les esquerres no parlem suficientment clar, o almenys d'alguns temes no parlem clar. Doncs jo vull ser molt clara: si hi hagués un suposat col·lapse a Catalunya, el que sí que tinc clar és que les responsables no són les persones migrades. Saben qui és el responsable de que pugen els preus de lloguer o no trobes pis? Ho diré: els fons voltors (*remor de veus*), els rendistes, els especuladors. Qui prefereix posar l'habitatge que té en lloguer turístic o de temporada o per al *co-living* no ho són les persones que estan patint el racisme immobiliari i que es veuen excloses pel seu cognom, pel seu origen, pel seu color de pell o per la seua religió. (*Alguns aplaudiments.*)

Saben qui és el responsable del tancament del comerç de proximitat? Doncs no són els súpers de vint-i-quatre hores, són els lloguers desmesurats, són les grans superfícies, són les grans cadenes com Vivari, són els locals de *brunch*, els cafès d'especialitat i són les plataformes de compra *online*, ja es diga Amazon o es diga Temu; tampoc les persones migrades són les responsables del tensionament de la sanitat i l'educació del nostre país.

Catalunya va patir les pitjors retallades de tot l'Estat espanyol el 2012 i, clar, s'han anat revertint aquestes retallades, però és que encara no s'ha actualitzat el finançament a les necessitats actuals i al cost de la vida, per no parlar, com he dit, de tots els diners que se'n van a la privada o de l'augment de l'esperança de vida, que evidentment és positiu, però requereix més recursos.

Parlem per un moment de seguretat. A Catalunya som 8 milions 200.000 persones. Un de cada cinc catalans porta menys de cinc anys aquí. Per tant, som més que mai i, en canvi, la criminalitat està baixant. És que el 2025 va caure un 2,9 per cent. Som el territori de l'Estat on més ha caigut la criminalitat. Per tant, posar en la mateixa frase «immigració» i «inseguretat» no només és mala idea, sinó que, a més, és fals. (*Alguns aplaudiments.*)

I cinquè. També n'hi ha alguns que acusen les persones migrades del nostre model productiu. Una falsedat, he de dir, de l'alçada d'un campanar. Si tenim un model productiu amb un pes tan fort del turisme és perquè alguns han decidit que el model extractivista del sol i de la platja era una via fàcil i ràpida per fer diners; o si la indústria agroalimentària està al capdavant i és la primera del país i per davant de tot està la càrnica és perquè alguns van decidir que Catalunya seriem els grans exportadors de porcs del món, ni més ni menys. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) –i vaig acabant, president.

Així que jo demanaria: no comprem els marcs de l'extrema dreta, no parlem d'un hipotètic país pur i homogeni, perquè *mai ha existit* i perquè Catalunya sempre ha estat mestissa. I no caiguem –tercer– en la temptació, per esgarrapar quatre vots, d'assumir termes feixistes com «gran reemplaçament». Crec que així ens anirà millor a tots i a totes. Defensem desacomplexadament d'on venim, estiguem orgullosos de la nostra diversitat i treballem per una Catalunya on tots i totes puguem tindre oportunitats.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bona tarda a tothom. President, consellers i conselleres, diputades, diputats... Miri, president, per entendre per què el país viu en un col·lapse permanent és veritat que cal entendre d'on venim i quin paper ha jugat cadascú, perquè és veritat que portem anys de desinversió i d'espoli constant. I governi qui governi sempre han coincidit en una cosa –i parlo de l'Estat espanyol–: anar en contra de Catalunya, tenir clar que contra Catalunya tot s'hi val. Uns i altres han presentat pressupostos, però han gestionat el país sense cap tipus d'ambició, sense voluntat real de trencar amb el sistema que ens ha portat avui aquí. Un col·lapse que ha anat bullint de mica en mica durant els darrers anys fins que l'olla ha esclatat.

El seu model de país neoliberal, president, en molts termes és exactament el contrari del que el país necessita. És l'expressió més clara del continuisme: insistir en allò que no funciona i condemnar-nos a l'empobriment, al retrocés de la llengua i a la degradació dels serveis públics. Per què el país no funciona? Doncs senzill, no funciona quan els trens no passen i, quan passen, arriben tard; no funciona quan l'escola pública fa aigües i vostès, en lloc d'escoltar el professorat, pacten engrunes amb els sindicats minoritaris; no funciona quan els autònoms ja no poden més; no funciona quan el sistema sanitari públic es va dissolent de mica en mica; no funciona quan la pagesia, farta i cansada, plega; no funciona quan obliden que també estan en minoria en aquest hemicicle; no funciona quan continuem engruixant un sistema que genera feines precàries mentre els nostres joves han de marxar a l'estranger per poder-se guanyar bé la vida. I sí, ningú –ningú– marxa del seu país per pròpia voluntat, ho fa per necessitat. I el model que vostès defensen, basat en el turisme massiu i en els interessos d'uns pocs, és el que ho provoca –aquí i a la resta de països. No funciona quan arrosseguem dècades d'estancament salarial; no funciona quan els joves no es poden emancipar perquè el lloguer és inassumible; no funciona quan les famílies no arriben a final de mes perquè el cost de la vida no deixa de pujar, siguin els aliments, els serveis bàsics o l'habitatge.

El país necessita un govern que afronti les causes reals dels problemes: l'espoli, l'infrafinançament, les retallades, l'especulació i un model econòmic que ens empobreix. Però vostès treballen en direcció contrària, consoliden una Catalunya de feines precàries, on l'augment de metges o mestres no respon a una millora del sistema, sinó a l'increment de la pressió sobre uns serveis ja per si molt tensionats, on la promoció de l'habitatge públic és insuficient davant d'una demanda disparada per interessos especulatius. Treballen per fer mínimament sostenible un model que ens condemna, un país cada cop més dependent del turisme i de l'especulació. Ho demostren amb milions destinats a promoció turística i a grans esdeveniments. No han après res? No veuen que aquest model perjudica la majoria del país? O és que ja han decidit continuar posant-se al servei dels interessos del lobby turístic i immobiliari? Per què, en canvi, no treballen per transformar el model; no treballen per crear feines dignes, per construir una economia sòlida, per garantir uns serveis públics de qualitat, per

assegurar una mobilitat eficient; i tampoc no treballen per fer del català una llengua imprescindible en tots els àmbits de la vida.

Alguns avui aquí faran escarafalls, però la realitat és que el Hard Rock, el tras-pàs de diners públics cap a la privada, el Quart Cinturó, la Ryder Cup, més avions, més asfalt els comparteixen la majoria de grups que hi han en aquest hemicicle, fins i tot la dreta més extrema i l'extrema dreta, i aquests projectes eren possible també gràcies als pressupostos ja difunts que ens presentava aquest Govern, perquè eren uns pressupostos del continuisme, de perpetuar un model que no funciona, i això, malgrat les diferències de discurs entre uns partits i altres, el que vostès acaben sostenint és el mateix model; uns, evidentment, voldrien menys drets i més policies, altres signen qualsevol acord i el presenten com a defensors dels treballadors, però el resultat al final és el mateix: un sistema que es manté intacte, capaç de modelar-se cap a un costat o l'altre i sempre sempre sempre amb Foment i la patronal al darrere.

La CUP som l'oposició a aquest model, l'única que no es resigna a una Catalunya empobrida i subordinada. Per això no ens resignem davant el col·lapse que viu Catalunya. Si algun dia decideixen deixar de gestionar la decadència i comencen a construir un futur per al país, ens trobaran. Si recuperen els valors republicans i el dret democràtic a l'autodeterminació del nostre país, ens trobaran, però mentre continuïn en aquesta línia, no comptin amb nosaltres, perquè els vostres plantejaments són pedaços dins d'un sistema econòmic que comparteixen, en el fons, com ja he dit, des de l'extrema dreta fins al suposat progressisme.

I per tenir el nostre suport no n'hi ha prou amb petits ajustos. Cal una ruptura amb els pilars estructurals d'aquest model injust i insostenible: treure del mercat allò que és un dret –habitatge, serveis bàsics, salut, educació, alimentació bàsica. Cal poder posar el país d'una vegada per totes al servei de la seva gent, i aquí ens trobaran sempre.

I ara li posaré diferents exemples del col·lapse que pateix el país, i ho faré recollint les paraules exactes de persones de diferents sectors: «La nostra sanitat pública catalana, que havia estat l'enveja d'Europa, avui també està col·lapsada. Llistes d'espera inassumibles que posen en risc la salut de la gent i una pèrdua creixent de confiança en el nostre sistema sanitari. Sovint s'ha dit –i és cert– que la sanitat s'aguanta gràcies al compromís dels professionals, però aquest reconeixement no es tradueix ni en els pressupostos ni en les taules de negociació. Ens calen més professionals, reduir ràtios, posar fi a unes esperes que són senzillament intolerables. I això només s'aconseguirà millorant salaris i condicions laborals, recuperant el més del vint per cent del poder adquisitiu perdut, garantint que drets bàsics com els permisos de conciliació o de formació deixin de ser un problema constant per manca de cobertura.

»Demanam un conveni únic per a la sanitat pública que dignifiqui totes les categories professionals, perquè avui els treballadors sanitaris no arribem a final de mes i ens veiem obligats a fer hores extres per sobreviure. Som treballadors públics pobres i esgotats, i això és inadmissible. És urgent revertir aquesta situació. Treballar a la sanitat pública ha de tornar a ser atractiu i cal posar fi d'una vegada per totes al mercadeig de professionals entre centres. També cal un pla de xoc real per reduir les llistes d'espera, i això implica exigir que la sanitat privada retorni els beneficis obtinguts gràcies a les derivacions del sistema públic.

»I, com hem defensat sempre, cal reforçar l'atenció primària destinant-hi un mínim del vint-i-cinc per cent del pressupost de Salut, perquè el país necessita un sistema que prioritzi la prevenció, no el negoci de la malaltia, però mentrestant el que veiem és una altra cosa. Per exemple, per tercera vegada, la consellera Pané intenta condicionar econòmicament el dret a baixa dels treballadors malalts. Aquesta vegada, mitjançant un mecanisme de pressió sobre els CAPs, vinculant part del seu pressupost a aquests criteris. I malgrat els anuncis d'acord per retirar la mesura, la realitat és tossuda: es continuen impartint formacions als centres d'atenció primària amb aquests mateixos objectius. Això no és rectificar, això és persistir i és absolutament inacceptable.»

I què ens diuen la pagesia? «La pagesia d'aquest país n'estem farts: farts d'aixecar-nos de matinada per munyir, per alimentar el bestiar, per treballar la terra i no poder viure amb dignitat ni en actiu ni després d'una vida sencera de feina, amb jubilacions indignes; farts de veure pobles i masos buits; farts de veure com els petits pleguem mentre els grans concentren cada vegada més terra i poder; farts de la burocràcia asfixiant; farts de polítiques que no ajuden; farts de ser un sector imprescindible i alhora el més feble de tota la cadena.

»Perquè la pagesia no som un sector qualsevol. Som un sector estratègic per al país. I ja n'hi ha prou, de pedaços. La pagesia volem viure del nostre treball. Volem cobrar un preu just per als nostres productes. Volem deixar de veure com grans distribuïdores i intermediaris es queden els beneficis pagant-nos a preus que no cobreixen ni els costos de producció.

»Farts també de promeses incomplertes. Farts de veure com, mentre se'ns diu una cosa aquí, el seu partit dona suport a acords comercials que ens condemnen. El tractat de Mercosur n'és un exemple flagrant. Un cop més, es posa en risc la producció local i ens força a la pagesia d'aquí a competir amb productes importats a baix cost, produïts amb substàncies prohibides a Europa des de fa dècades pels seus efectes nocius per al medi ambient i per a la salut de les persones. Això no és lliure competència, això és condemnar el sector.

»I la pagesia també estem farts de viure al límit, que qualsevol factor extern, sigui una pujada de carburants, una crisi sanitària, pugui fer inviable la nostra explotació i abocar-la al tancament. Si no hi ha un canvi profund, el futur és clar: d'aquí a pocs anys, dels pocs que ja quedem encara en quedarem menys. Pobles deserts, masos abandonats i un territori cada vegada més vulnerable.» I això, president, no només és un problema de la pagesia. És un problema de tot el país.

Sector educatiu: mestres, professors, personal d'atenció educativa, d'escoles, d'escoles d'educació especial, d'instituts, de formació professional, d'escoles d'adults, d'escoles bressol. Avui també parlem per ells. I ho faig recollint les paraules que em compartia un docent fa pocs dies. I deia així: «Soc professor d'institut a primer d'ESO i avui no demanaré silenci per explicar cap temari ni parlaré de competències bàsiques. Avui vull explicar què està passant dins les aules i per què hem hagut de sortir al carrer a dir que ja n'hi ha prou. Cada matí entro a classe, al grup A, i em trobo amb més de trenta alumnes, més de trenta històries, més de trenta necessitats diferents. Després venen els grups B, C, D i això vol dir prop de cent trenta alumnes, amb realitats cada vegada més complexes i amb menys temps. Sempre menys temps per mirar-los als ulls i dir-los «t'ajudo?», perquè, sí; volem ajudar, però no arribem.

»Ens parlen d'educació inclusiva. Però sense recursos la inclusió no pot ser real; és un miratge. Ens demanen que siguem docents, psicòlegs, educadors socials, orientadors, administratius..., tot alhora, i, mentrestant, la burocràcia ens ofega –informes, protocols, paperassa–; temps que ens pren d'allò que és essencial, a estar amb l'alumnat. I arriba un moment en què has de triar: o compleixes amb el paper o atens la persona. I això desgasta i això trenca. Fa anys que arrosseguem aquesta situació; anys perdent poder adquisitiu; anys treballant més amb menys; anys amb aules més plenes, amb necessitats més grans i amb recursos que no arriben mai; anys sostenint un sistema que no rep la inversió que necessita, un sistema que s'aguanta gràcies a la vocació. Però la vocació no ho pot tot.

»Protestem per nosaltres, sí, però sobretot pels alumnes, pels vostres fills i filles, que mereixen una atenció real, perquè l'educació inclusiva no pot ser només un eslògan si no hi ha els recursos per fer-la possible. Perquè no és normal que estimar aquesta professió impliqui cremar-se cada dia. Per això ens hem organitzat. Per això sortim al carrer. Perquè no podem més. Perquè estem desbordats. Perquè no podem fer bé la nostra feina. Perquè cada alumne que no podem atendre com cal és una oportunitat perduda per al país. Perquè l'educació pública està arribant al límit.

«Jo no vull deixar de fer classe; no vull fer vaga. Vull entrar a l'aula i poder fer bé la meva feina. Vull mirar cada alumne als ulls i saber que tinc el temps, l'energia i els recursos per poder-lo ajudar. Vull dignitat. Perquè al final això va de persones, dels nostres fills i filles, del futur del país, d'un país que diu que es creu l'educació. Doncs ara és l'hora de demostrar-ho. Menys paraules, menys promeses, més fets. Perquè el futur s'ho val. Per una escola pública, de qualitat i en català».

I ara parlarem –el poc que queda– de la realitat de la mobilitat al país, per demostrar el nivell de col·lapse que tenim. Dècades sense pràcticament ni un sol quilòmetre nou de serveis ferroviaris útils per al dia a dia. Dècades de deteriorament progressiu a les línies existents. Dècades d'abandonament. Això sí, milions a l'Estat espanyol per a l'alta velocitat per a uns quants. Perquè, mentre es prioritzava l'alta velocitat, s'abandonava la xarxa que utilitza la majoria de gent treballadora de Catalunya. I la pregunta és inevitable: alta velocitat per a qui? I els pressupostos, que presentaven milions per afavorir la mobilitat, de l'aeroport o la capital, per a qui? Per als turistes; per a la gent treballadora, no.

Els milers de persones que cada dia depenen del tren per anar a treballar, per estudiar, per viure no han estat mai una prioritat. I aquesta és la conseqüència. Un servei que falla, que arriba tard, que no respon a les necessitats del país. Un cop més, un model pensat de dalt a baix, pactat amb els que manen i fan negoci a costa d'empobrir la majoria de veïns i no pas per donar resposta a la realitat dels catalans i les catalanes. I l'única proposta que ens fan és una empresa mixta amb els de sempre, Renfe, i sense la titularitat de les infraestructures, que continuaran també en mans dels de sempre, Adif.

Aquesta no és la Catalunya que volem. Aquesta Catalunya del col·lapse no ens representa i nosaltres treballem per transformar-la i revertir tants anys de males polítiques.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Primer de tot, a la senyora Albiach, ens ha quedat a tots perfectament clar que vostès són feministes i progressistes fins que puja el preu de la benzina. Perquè, si hem de pagar vint o trenta cèntims més per litre, goita, que matin les nenes i les dones per no ficar-se bé el vel islàmic o per ensenyar els turmells, eh? Quin feminisme, el seu! Quin feminisme! Amb feministes com vostè, qui necessita masclistes? Valga'm Déu! (*Forta remor de veus.*)

Heus aquí el president i els consellers més cars de tota la història de Catalunya. Un govern dèbil en nombre, en propostes, en consensos i en determinació política, però poderós i infallible si del que parlem és d'inspirar nous càrrecs, retribucions i guinguetes. Un govern que, en delegats, caps de gabinet i assessors, costa vora 50 milions d'euros l'any; el mòdic preu que hem de pagar els contribuents perquè el Parlament pugui aprovar decrets llei setmanals i fer concessions intermitents a l'extrema esquerra.

En comptes de dedicar-se a governar, a gestionar, a planificar, a rebaixar la pressió fiscal de la classe treballadora, a defensar els drets i interessos dels catalans i de Catalunya, es dediquen a criminalitzar els promotors, constructors, propietaris, empresaris, turistes, caçadors, policies, opositors polítics i tot aquell que no encaixi dins l'etiqueta arbitrària de «vulnerabilitat» que tan hàbilment han inculcat a l'opinió pública. Presoners de les tesis podemites, assenyalen com a esca del pecat qui aporta riquesa, inversió, valor afegit, talent, equilibri o seguretat, i bonifiquen qui ganduleja, empobreix les arques públiques, abusa del sistema o fa insegurs i perillous els car-

ners de les nostres viles i ciutats. La cultura del jaure i subsidi s'ha instal·lat –sembla també– al Palau de la Generalitat.

Infraestructures ferroviàries i viàries fetes miques per la desinversió i deixadesa crònica de qui ens vol sotmesos i dependents. Partides pressupostàries ja aprovades i sense previsió d'executar-se que vostès no reclamen per por d'incomodar el Govern espanyol i perdre punts en la promoció interna a baró del PSOE. Parc d'habitatge absolutament saturat, ni per llogar ni per comprar. Els nostres joves són incapaços d'emancipar-se i formar la seva pròpia llar. Com volen revertir la tragèdia demogràfica que ens assola si el nostre jovent no cobra prou per pagar un lloguer ni per donar l'entrada de cap hipoteca? Els catalans resten confinats a casa els pares esperant que l'Administració els doni una oportunitat mentre vostès regalen els pisos de protecció a immigrants que s'aventuren a tenir fills sense pensar prèviament en les conseqüències ni les despeses; total, ja pagarà serveis socials.

Els serveis públics del país trontollen davant la immigració desorbitada amb què Espanya ens castiga. Però vostès, en comptes de denunciar aquest abús, de demanar que s'aturi l'arribada de contingents tercermundistes, els aplaudeixen i apadrinen, i, quan dic que els «apadrinen», no vull pas dir que els obrin les portes de casa seu –no, no–; el progressisme nostrat no és solidari amb fons privats. La seva generositat emana de l'erari públic, oi? Es fan la foto vindicant la multiculturalitat, però qui la pateix són els altres. I ai del que gosi posar el crit al cel, que es sentirà dir de tot. Triïn i remenin: del clàssic «racista», «poc viatjada» o «extrema dreta», a les darreres novetats del sector, «trumpista», «motoserra», «negacionista de drets humans». Les etiquetes rai, es desfan davant aquest faristol com la xacolata al bany maria.

Hi ha coses pitjors, com la malversació de fons públics per penalitzar idees i arguments que no saben ni poden combatre. La Comissió de l'Estatut dels Diputats, encapçalada per Junts, que només s'ha reunit un cop i ho ha fet per investigar les declaracions contra el vel islàmic fonamentalista i misogin que he etzibat en aquesta cambra, costa més de quinze mil euros anuals. «Xavalla» –deuen pensar–; doncs no, no és xavalla. Hi ha catalans que han de treballar tot un any per guanyar el que aquí malgasten, sense solta ni volta, per desqualificar la dissidència. Si crear comissions i grups de treball fos un art, tots els aquí presents tindrien galeria fixa a Estats Units, o a Gaza, que vostès són més de Gaza. (*Veus de fons.*) Però crear estructura administrativa supèrflua i inútil per justificar la nòmina que cobren no és un art. És un frau; un frau al contribuent, que paga impostos ingents per tenir un bon sistema de salut per als pares o garantir un nivell acadèmic sòlid als fills i que es troba amb llistes d'espera quilomètriques i amb resultats PISA absolutament deplorables.

Comptat i debatut, els diners que ens costen tant de guanyar no serveixen per mantenir l'estat del benestar que hem heretat, sinó per nodrir i fer prosperar els que han vingut a saquejar-lo i a desballestar-lo. El 155è president de la Generalitat governa en minoria, sí, però amb la certesa que, quan els ciutadans el releguin a l'oblit, algú el repescarà des d'unes portes giratòries. Això seu és millor que qualsevol assegurança de responsabilitat civil. Tant fa quants diners malgasti, quants serveis públics destrossi, quantes concessions faci a l'extrema esquerra o a l'islam, perquè vostè ja té la vida solucionada. Si les noves fornades de catalans el maleeixen, tant li és. Vostè no jugarà mai a la mateixa lliga que hauran de jugar ells.

Són ells i no vostè qui haurà d'esperar-se hores i hores als passadissos d'urgències, qui haurà de demanar préstecs per poder-se pagar la carrera, qui haurà d'anar amb un esprai antiviolació als dits en sortint de la discoteca, qui haurà de viure amb els pares fins als quaranta anys, qui haurà de treballar fins als vuitanta per pagar les rendes mínimes que aquesta bancada ha atorgat a qui suposadament venia a pagar-nos les pensions. Aquest és el futur que vostès han traçat per als nostres fills i nets. No se'n diu «collapse», no; se'n diu «caos» –caos absolut.

Les decisions que prenen aquí i les fotos que es fan tot cofois i empolainats a la catifa vermella de sota no són innòcues. Algú en pagarà la factura. Podent ser una

nació lliure, rica, pròspera i occidental, vostès han triat ser una autonomia sotmesa, pobra, saquejada i rendida a l'islam. La descatalanització del Principat no és casual ni s'esdevé per inèrcia. La fomenten tots vostès. Les polítiques proimmigracionistes que defensen en aquesta cambra no les impulsa cap bondat cristiana, com deia el senyor Espadaler, sinó l'eixam d'interessos i oportunitats que han sabut ordir des de la cobdícia i l'oportunisme més absoluts. I, si no, preguntin-l'hi a la DGAIA i a les fundacions afins.

Avui el català és residual a la terra on va néixer. Li disputen el dret de superfície llengües d'arreu del món, sense que les institucions intervinguin ni legislin per blindar-lo. Tots aquells que volem limitar i assimilar la immigració per garantir el grau de civilització assolit i la continuïtat i pervivència històrica del nostre poble som acusats de feixisme. Per nosaltres els feixistes sempre seran els qui volen erradicar la música i els balls a les escoles per no incomodar els seguidors de Mahoma.

Fa anys que les esquerres i el processisme controlen la narrativa oficial sobrefinançant mitjans públics i untant-ne de privats. Però aquest seu negoci ha tocat fons. Les xarxes socials ja venen més exemplars que la premsa ordinària. L'únic escenari on els projectes polítics competim en igualtat, sense padrins ni patrocinis. A Twitter, Facebook, Instagram i TikTok, la realitat s'imposa als eslògans institucionals. Allà no calen retribucions públiques a partits, perquè el que compta no és el pressupost que tens per comprar relats o afinitats, sinó la capacitat de ser honest. (*Veus de fons.*) Per això els fa tanta nosa les plataformes lliures. Són la pedra a la sabata. Als qui sempre hem anat descalços i sense padrins no ens amoinen les pedres a la sabata ni els algorismes.

El socialisme és misèria. Ho deia en Josep Pla i ho diu Aliança Catalana. Per subsistir dins d'aquest arc parlamentari, vostès han de menester legions d'individus desarrelats, pobres, dependents d'un informe de serveis socials. Ens volen i ens necessiten desvalguts. Comprar el vot i fidelitat d'algú vulnerable amb regularitzacions, subvencions i rendes mínimes és bufar i fer ampolles; no té mèrit. Molt més fàcil que no pas reconduir-lo cap a la productivitat. Aliança Catalana cerca un model de societat molt diferent. Un poble arrelat, fort, ric, autosuficient. Que voti per convicció, no per necessitat.

Les urnes diran quina Catalunya volem els catalans. No els ha de fer por tornar la veu al poble. El que els ha de fer por és la incapacitat que tenen de mantenir-se al poder per mèrits propis. Sense comprar vots ni Ricards Ustrells amb diner públic, no són res i ho saben. Deixin d'aferrar-se a la cadira i convoquin eleccions.

El president

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. President, consellers i conselleres, diputats i diputades, en la vida parlamentària, i en aquesta legislatura en particular, ens hem acostumat a sentir tot tipus d'idees ben llunyanes, sens dubte, de les que prova de representar el meu grup parlamentari. Tot i així, correm el risc d'avesar-nos a sentir algunes coses que ens haurien de cridar una mica l'atenció. Acabem de sentir, per part de la portaveu anterior, una idea que és que és irresponsable tenir criatures si no les pots sostenir per tu mateix i que ja serveis socials després vindrà a pagar. Això és quelcom que no sé si la portaveu del Grup Parlamentari Mixt sosté per al conjunt de la població catalana o només per aquells el fenotip dels quals o l'origen dels quals li semblava malament a la senyora portaveu d'Aliança Catalana. És una afirmació molt forta i després et diuen: «No, i ens acusen de vulnerar els drets humans.» Faci una prova: llegeixi'ls, els drets humans. (*Aplaudiments.*) Llegeixi'ls, perquè el que acaba de dir, el que acaba de suggerir els vulnera de manera flagrant –de manera flagrant. En fi, no me'n podia estar, perquè em sembla que hi ha coses per les quals no es pot passar.

Després entrem, des del meu grup parlamentari, en un altre tipus de discrepàncies, segurament més conduïbles pels mecanismes del debat parlamentari. Ens porta aquí una iniciativa el Grup Parlamentari de Junts, perquè comparegui el president de la Generalitat, com efectivament ha fet, per informar –diu la literalitat de la iniciativa– «sobre el col·lapse de Catalunya». I hem sentit diversos dels altres portaveus i de les altres portaveus de grups parlamentaris referir-s'hi així, en aquests termes. I bé, si hi ha algun col·lapse en el moment actual és el col·lapse de l'ordre internacional, sens dubte.

Vivim una situació geopolítica no només adversa als interessos dels demòcrates i segurament també als interessos materials de la societat catalana i del conjunt de la Unió Europea; vivim un context que no només és advers, com deia, sinó que és enormement preocupant per la decisió d'alguns líders de potències rellevants d'actuar al marge del dret internacional i també dels drets humans. Per cert, no existeix contraposició. Trasladi-ho, si us plau, al seu líder, senyor Fernández. No existeix contraposició entre el dret internacional i els drets humans.

I vivim també un moment extremadament preocupant per l'auge de les autocràcies, per la degradació, per l'erosió de les democràcies. Molt recentment sortia l'informe de l'institut suec que es diu V-Dem, que fa un informe sobre l'evolució de les democràcies a nivell internacional i hi havia notícies preocupants respecte a l'erosió de moltes democràcies, entre elles, la que s'ha considerat molts anys, potser erròniament, com la democràcia degana de les que existeixen al món: els Estats Units, per ser més clar.

Aquest és el context en el que es mouen les nostres societats. I efectivament, hi ha també reptes, crisis que tenen un caràcter estructural. Com fem front, com a societats que volen que el conjunt de la seva ciutadania pugui desenvolupar els seus projectes de vida amb autonomia i dignitat, als reptes que suposa el canvi climàtic? Enmig, per cert, de l'emergència d'alguns actors polítics i socials molt ben greixats, molt ben finançats per part de qui hi té interessos, doncs que discuteixen la mateixa existència del canvi climàtic i dels seus efectes.

Com fem front al canvi tecnològic? Amb tots els impactes que això té sobre la societat en si i sobre la manera en que produïm, sobre la manera en que distribuïm la riquesa, sobre el treball mateix, no? Com fem crisi... Com fem front a la crisi de la governança? La crisi de representativitat que, ben bé des de la gran recessió del 2010 fins ara, doncs, porta erosionant el crèdit de les institucions i alimentant l'emergència d'aquests moviments reaccionaris, populistes que pretenen impugnar el conjunt de les institucions i treballen sempre sempre sempre al servei del gran capital, dels interessos dels qui més tenen.

La resposta que tots plegats i totes plegades donem a cadascuna d'aquestes preguntes configura, en termes generals, l'orientació política, estratègica general dels espais que representem. Des del nostre punt de vista, no es pot afrontar cap d'aquests reptes des del pessimisme, des del derrotisme, des de la por, en el fons, sinó que s'ha d'afrontar des de la confiança en allò que nosaltres mateixos, nosaltres mateixes podem fer per convertir aquests reptes en oportunitats, en oportunitats per a tothom, sense deixar ningú enrere. Aquesta és l'aposta política, l'orientació política dels socialistes i de les socialistes, afrontar cadascun d'aquests reptes amb la visió de no deixar ningú enrere, amb la visió de que cada ésser humà, cadascun dels nostres congèneres, cadascun dels nostres conciutadans és igual en dignitat i mereix l'oportunitat de desenvolupar el seu projecte de vida, doncs, amb igual llibertat que qualsevol altre d'entre nosaltres.

Per tant, quan ens parlen de col·lapse, el que a nosaltres ens evoca, si ens posem seriosos, és això, efectivament, aquesta situació general, i, efectivament, alguns reptes i problemes específics que arrossega la societat catalana. Però intentem, almenys des del nostre punt de vista... –no em puc resistir a dir-los-ho, ja veig que no me'n sortiré perquè he vist i he sentit atentament, he escoltat atentament les seves intervencions–, els demano que no usem aquest terme de «col·lapse», perquè historiogrà-

ficament «collapsar» evoca la caiguda de grans civilitzacions, com la Mediterrània oriental a l'edat del bronze o com a l'illa de Pasqua, o com, pels que siguin més de dretes, l'Imperi romà d'Occident, però no estem en aquesta situació. Catalunya no està en aquesta situació, ho repeteixo.

Catalunya afronta reptes. El primer, vèncer el pessimisme i mobilitzar totes les energies públiques i privades del país en favor d'aquests objectius que comentàvem de la prosperitat compartida, per resumir-ho, com ho fa el Govern, que no és un lema, que és un objectiu polític i que és un objectiu polític que hauria de poder ser compartit més enllà del que representa la meua formació política o el grup parlamentari que tinc l'honor de presidir.

I, efectivament, a Catalunya, deia, hi ha problemes específics sí. S'ha comentat en altres intervencions, no només en aquest debat, sinó en debats anteriors. El conjunt del nostre país s'ha anat construint pel que fa al dimensionament de les seves infraestructures, els seus equipaments, els seus serveis públics amb la idea de la Catalunya dels sis milions d'habitants. I això està superat per la demografia i, sens dubte, per les projeccions demogràfiques per als propers anys. No sé si serà la projecció de l'Idescat més alta o la més baixa, que ens situa al voltant dels 8,7 milions d'habitants el 2050. Però en qualsevol cas, cal pensar el conjunt de les polítiques públiques amb aquesta idea, no només de recuperar el temps perdut en no haver fet les inversions necessàries i no haver pres les decisions necessàries pel país, que ja és de vuit milions, sinó planificant de cara al futur. I jo convido a llegir, si volen un exemple recent, el nou mapa de les àrees integrades de salut, en què l'anàlisi parteix de les projeccions demogràfiques i de l'intent de racionalitzar com es presten els serveis en l'àmbit de salut tenint en compte, doncs això, a banda de criteris geogràfics i de les dinàmiques de la pròpia població.

I és cert que aquests problemes alguns..., miri, president, no m'ho tingui en compte, però alguns poden tenir origen en aquests darrers divuit mesos. Alguns i errors segur que n'hi haurà hagut. Ara bé, si som seriosos i serioses, tots plegats i totes plegades, hauríem de convenir, hauríem de reconèixer que la majoria dels problemes greus que Catalunya aborda troben el seu origen anys més enrere. I no crec..., aquest Govern no ho ha practicat en absolut que aquí es tracti d'espolsar-se responsabilitats i de dir que els que hi eren abans ho feien tot malament, etcètera. Però, clar, quan un sent determinades afirmacions per part de determinats grups que han governat durant molt de temps, i penso específicament en Junts, doncs, home..., abans ho deia la portaveu dels Comuns, em sembla que usava els darrers vint anys; jo portava al cap dels darrers quinze anys, al voltant de dotze; dels darrers quaranta-sis, al voltant de trenta-set al govern, no està malament, eh? I, per tant, alguna responsabilitat hi ha en allò que està vivint el país ara. Perquè, mirin, abans de la motoserra –o serra mecànica si ho prefereixen– de Milei, hi va haver les tisores d'Artur Mas, acompanyades del bat de beisbol de Felip Puig, eh? Les tisores d'Artur Mas.

I quan, des del Grup de Junts, que a vegades se senten hereus i a vegades no de Convergència i Unió, però des del Grup de Junts hi ha «remor de veus», que diria el diari de sessions, suposo que és perquè troben que tot això és molt llunyà. No, no és tan llunyà en el temps, en primer terme, i sens dubte no és llunyà en les cicatrius que han quedat sobre el país d'aquestes tisorades d'Artur Mas. Jo encara puc anar pel meu barri i trobar no un, no, sinó diversos solars d'equipaments que s'haurien d'haver fet i no es van fer per les retallades d'Artur Mas. Diversos –diversos– i en alguns d'aquests casos deixaran de ser solars que estan arran de terra, perquè aquest Govern, segurament amb treball previ del Govern de Pere Aragonès, ha posat el fil a l'agulla i s'hi faran equipaments, no els que estaven previstos, però s'hi faran equipaments públics per donar servei a la ciutadania. (*Alguns aplaudiments.*) Penso, per exemple, en l'ampliació del Clínic, sense anar més lluny; l'ampliació del Clínic, que ara més que una ampliació, serà la construcció d'un nou hospital, com s'ha dit, el més avançat del sud d'Europa.

Penso en les cicatrius en forma d'infraestructures i equipaments que just ara s'estan reprenent. Pensin, per exemple, en l'eix transversal ferroviari, sense anar més lluny. O ja que aquí tothom explica –i jo també ho faré– les seves experiències quan té interacció amb els ciutadans i ciutadanes, als que tenim el deure d'escoltar i de representar, doncs jo ho puc dir: quan anem als pobles i comarques i t'assenyalen les seves necessitats, les demandes, les queixes, les inquietuds i els hi preguntes: «Bé, però quina és la darrera inversió important que s'ha fet?» I te l'expliquen, sigui un tros de 2+2, sigui un tros de carretera, sigui..., en fi, el que sigui, un equipament qualsevol. I els preguntes: «De quin any és això?» Doncs en un setanta-cinc per cent de les ocasions del 2009 i del 2010, eh? Des d'aleshores, en molts indrets, no hi ha hagut inversions rellevants.

Cicatrius en la vida de la gent, en les persones que van ser acomiadades amb més de cinquanta anys i els ha costat molt tornar a trobar feina o tindran carreres de co-tització molt pobres des d'aleshores ençà, en els pensionistes que van sostenir amb les seves migrades pensions la situació de molts joves del país i, en fi, i després ens trobem amb què alguns ens parlen de col·lapse, clavant en les nostres pupil·les les seves pupil·les blaves. (*Rialles.*)

I ens venen a parlar com ens venien a parlar en plens anteriors de l'avaria de l'ascensor social. I ho fan no només Junts, sinó el PP, VOX, Aliança, no?, formacions polítiques que aquí semblen abanderades d'una mena de paternalisme social, evidentment, en alguns casos només per a alguns, però que amb totes les polítiques que fan, que proposen el que fan és tot el contrari del que caldria per enfortir l'estat social. Tot el contrari. Si és que ens venen a parlar, ens van venir a parlar de l'avaria de l'ascensor social i el que proposen són regals fiscals als rics i el funcionament del neoliberalisme. Si els ho vam preguntar: Estem parlant del *trickle-down economics*? I, efectivament, ens estaven parlant del *trickle-down economics* més..., vaja, més desacreditat que mai.

I això ho feien, recordin-ho, la mateixa setmana que votaven en contra de l'escut social. Després ho van tornar a fer en una nova versió de l'escut social, però ho van fer aquella setmana. I després qualifiquen les polítiques d'habitatge... Per cert, no sé si algú recorda les polítiques d'habitatge de Convergència i Unió o dels governs de Junts, jo crec que són difícils de recordar, eh? I després qualifiquen les polítiques d'habitatge que encapçala el Govern de Salvador Illa pràcticament d'expropiació i de comunisme. Bé, en fi, aquest sector socialdemòcrata que diuen que existeix dins de Junts és completament asimptomàtic, no? En fi.

I també ens diuen de l'estabilitat i de la feblesa del Govern. Miri, nosaltres som perfectament conscients que aquest és un govern en minoria i que va obtenir la confiança de dos altres grups parlamentaris d'esquerres per a la investidura i que ha de complir amb els acords d'investidura i que, davant de noves circumstàncies i noves situacions, ha de dialogar, primer, amb els grups que li van donar suport en la investidura i després, per grans qüestions de país, òbviament, amb el conjunt de grups parlamentaris, com s'ha fet en dues ocasions, almenys amb el pla Responem quan..., a l'inici de la guerra aranzelària de Trump, i ara davant del conflicte a l'Iran, doncs, tot just comencem un camí, però per definir quina ha de ser la resposta i parlar-ho amb el conjunt dels grups parlamentaris.

Som perfectament conscients d'aquesta situació, però aquest és un govern que, pel que fa a la seva agenda legislativa, ha aprovat el cent per cent dels projectes de llei que ha portat al Parlament, les proposicions de llei del grup parlamentari que li dona suport també han estat aprovades totes. Ha aprovat el noranta-sis per cent dels decrets llei que ha portat a votació en aquest Parlament i que, diguem, té un alt índex de coincidència en l'emissió del vot amb els socis d'investidura. Un seixanta-sis per cent de les ocasions votem plegats PSC, ERC i Comuns.

A nosaltres ens sembla que un govern que treballa per a les majories socials, que es posa a la feina a l'hora d'afrontar aquests reptes i mancances que hi ha al país és

un govern que ha de comptar amb la nostra confiança i que ha d'assumir, sens dubte, les crítiques que li puguin fer altres grups parlamentaris, però que està molt lluny –molt lluny– d'haver conduït el país al col·lapse, sinó que més aviat el que està fent és encapçalant-ne la represa.

El president

Un cop han intervingut els representants dels grups parlamentaris, ara pot intervenir el president de la Generalitat per respondre'ls. Té la paraula, doncs, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyores i senyors diputats, algunes consideracions generals respecte a les intervencions que tots vostès han fet, no?

Primera. Catalunya és un país sòlid, amb una situació sòlida, amb bons fonaments i amb una situació que ens permet esquivar riscos i aprofitar les oportunitats que ens ofereix un context internacional complicat. N'estic plenament convençut, i després d'escoltar-los, m'hi ratifico –m'hi ratifico. Alguns diuen que tot està malament, amb una actitud de derrotisme que no puc comprendre. Catalunya és un país sòlid, amb bons fonaments i estem en millors condicions que molts altres per poder aprofitar les oportunitats que ofereix un moment difícil.

Dos. És inexcusable, tot i que no m'agrada fer-ho sovint, que faci referència a d'on venim. La senyora Albiach hi ha fet referència, d'on venim. Quan ha retrocedit el català a Catalunya sinó els darrers deu anys? Quan han retrocedit els nivells educatius de l'educació a Catalunya? Amb quines xifres s'ha trobat el meu Govern? Quin ha sigut el punt de partida del meu Govern? Quines inversions sanitàries ens hem trobat fetes per actualitzar la infraestructura sanitària? Com ens hem trobat els drets socials? Com ens hem trobat el departament? Com ens hem trobat les tarifes socials, la cartera de serveis, que m'hi he referit abans? Quan va ser l'últim Govern que va posar diners per fer equipaments esportius al país? Hem de remuntar-nos a quinze anys enrere.

Com estaven les universitats a Catalunya? Quant de temps congelats els recursos a les universitats i a la ciència de Catalunya? La mobilitat..., qui ha invertit en mobilitat a Catalunya, en xarxa de rodalies, o en mobilitat en transport per carretera? Quines infraestructures s'han pensat pel futur del país? Quins projectes hem hagut de treure dels calaixos? Ens remuntem a projectes de l'època del tripartit.

Demano una mica d'humilitat a tothom, i demano que fem tots memòria i que siguem tots una mica honestos amb nosaltres mateixos, perquè tot el que diuen, jo almenys, demano als ciutadans de Catalunya que ho passin pel sedàs del que vostès van fer, alguns de vostès, no fa tant de temps. (*Aplaudiments.*)

Tot això en un context global, internacional preocupant. No soc partidari de fer cap alarmisme, però la situació internacional geopolítica és preocupant –preocupant–, amb efectes importants i que, crec jo, que obliguen a un plus de responsabilitat, a un plus de prudència al conjunt de la cambra. Allà cadascú amb la seva actitud.

Per cert, el marc de resposta a aquest context preocupant naturalment que és Catalunya, però sobretot és Europa –sobretot és Europa. Una Europa a la que el meu Govern torna a tenir presència efectiva i torna a tenir veu efectiva i torna a fer plantejaments constructius efectius. Europa és el marc de resposta.

I la quarta cosa que els hi vull dir és que no canviaré la manera de fer política, no la canviaré. No canviaré la manera de practicar la política, la bona política orientada a resoldre problemes, que fuig de l'immediatisme, que fuig del tacticisme, que fuig de buscar el tuit enginyós, que fuig de buscar un titular que va bé. No la penso canviar. I sí seguiré fent una política que busqui l'estabilitat, que busqui actuar amb responsabilitat i que busqui resoldre els problemes del país. Això és el que penso fer.

Tres temes que molts de vostès, o pràcticament tots, han tractat i que jo m'hi he referit també, però m'hi vull tornar a referir, no? Habitatge. Diguin-me vostès polí-

tiques concretes que estiguin contrastades o, és igual, que tinguin alguna mena de base sòlida que puguem estudiar per posar-les en pràctica. Diguin-me-les vostès. Les escoltarem totes, i si són polítiques, en fi, que tenen una base, les posarem en pràctica. Ningú fa més en habitatge a Espanya i a Europa que el Govern de Catalunya. Ningú. Si tenen idees, ens les diuen. Ara, Roosevelt, no Hoover. No ens quedarem de braços creuats esperant que el mercat ho solucioni tot, perquè el mercat no soluciona res; ho empitjora.

Mobilitat i rodalies. Sí, el servei de rodalies no està a l'alçada del que Catalunya mereix. Tampoc ho estava quan vostès governaven –tampoc ho estava quan vostès governaven. I si alguns l'única proposta que tenen és portar Renfe als tribunals, però volen ser al consell d'administració de Renfe, ja em diran.

Treballarem per posar rodalies al nivell d'excel·lència que Catalunya mereix, i no serà immediat. Seguirem invertint; seguirem vetllant perquè s'inverteixi en infraestructura de les vies; seguirem treballant per incorporar les cent deu unitats rodants que s'han comprat i s'han adquirit i que començaran a venir espero que a finals d'aquest any, i seguirem treballant per desplegar acceleradament, però amb seguretat, una nova governança, que és la governança de l'empresa Rodalies.cat.

I, finalment, en matèria de seguretat. S'ho poden agafar com vulguin: la reducció de la seguretat a Catalunya, la reducció total és del 4,1 per cent –reducció del 4,1 per cent. A l'aeroport els delictes han caigut un vuitanta per cent; hi han hagut seixanta-set ordres d'allunyament aprovades; els furts han baixat un 4,2 per cent; els robatoris amb força, un vint per cent; noranta-vuit xarxes criminals, s'han desarticulat; hem posat en marxa el pla Kanpai, i el 2025 hi ha hagut 5.800 detencions en narcotràfic. I, a més a més, hem incrementat gairebé en un vint per cent..., s'incrementaran un vint per cent els jutjats i s'incrementarà la plantilla de Mossos d'Esquadra. Aquest és el balanç de la feina feta fins ara, que anirem desplegant durant aquest mandat.

S'ho poden agafar com vulguin. I sí, per fer tot això, jo crec que Catalunya necessita pressupostos. I sí, he retirat els pressupostos. Sí, sí, soc el primer president de Catalunya que ho ha fet. I ho tornaria a fer: i els tornaria a presentar i els tornaria a retirar.

O què farien vostès en aquest context? Creuen que Catalunya necessita pressupostos, sí o no? Han escoltat la societat catalana? Jo he arribat a un acord, ahir a la nit, amb Esquerra Republicana. He arribat a un acord, i crec que és un bon acord. Si em demanen més temps perquè Catalunya tingui pressupostos, doncs, hi estic d'acord. M'assec i els hi dono més temps, i espero que fructifiquin aquestes negociacions i puguem tenir, aquest període de sessions, un pressupost per Catalunya.

Ara, vostès què han fet? Jo puc dir que, en aquesta matèria, he tingut una actitud coherent, en tot moment i circumstància. I quan m'ha tocat, seient a la bancada de l'oposició, donar suport als pressupostos, ho he fet. Vostès van trencar un govern, senyors de Junts per Catalunya, van trencar un govern. Vostès mateixos. Jo soc poc partidari de trencar coses, soc més aviat partidari de construir-ne. Vostès van trencar un govern. *(Aplaudiments.)*

I sí, vull que Catalunya tingui uns pressupostos; vull acabar el camí amb qui l'he començat; he fet un bon acord i no em cau cap anell. I, mentrestant, el país no quedarà paralitzat, i això és avançar i anar endavant, i fer polítiques d'acords. I sempre que se'm demani això, jo ho faré. I no només... Crec que és actuar, senyor Alejandro Fernández, amb responsabilitat i vetllant per l'estabilitat, sí. És el que faig i el que seguiré fent, mal que li pesi a vostè.

Algunes consideracions més particularitzades a cada grup parlamentari. A Junts per Catalunya: no crec que l'actitud aquesta de derrotisme i de presentar una Catalunya caòtica i «tot va malament quan nosaltres no hi som i tot anava bé quan nosaltres hi érem»..., no crec que sigui el més encertat, però vostès mateixos, vostès sabran, no?

Si contrastem el que diuen, per exemple, el que han dit avui en aquest faristol, amb el que feien quan governaven, es posen en evidència d'una forma tan òbvia que no fa falta que jo m'hi esmerci ni un segon en posar-ho de manifest. I crec que en el trànsit del que era Convergència i Unió a Junts per Catalunya han perdut el sentit de país i la cultura de govern. Ho dic sincerament. Si alguna cosa ha col·lapsat avui és la seva credibilitat com a alternativa de país. *(Aplaudiments.)*

A Esquerra Republicana de Catalunya: vostès són un partit independentista, jo no ho soc. Jo no els demano a vostès que canviïn; vostès no ho demanin, perquè tampoc canviaré. Ara, hem arribat a uns acords. Jo els compliré. Ahir vam fer un acord. Crec que és un bon acord. Vostès em demanen més temps; tenen més temps.

L'objectiu és que Catalunya tingui un pressupost amb què s'hi sentin vostès còmodes. Estic completament d'acord que el context és un context molt complicat. Vostè ha fet consideracions sobre l'ordre internacional que subscriu fil per randa, i crec..., sí que puc dir que jo no he actuat amb coherència, però escolti'm, jo l'acord que vaig signar ahir és un bon acord, el subscriu, compliré aquest i tots els acords que he signat amb vostè, i tant de bo això arribi a bon port.

Al Partit Popular: no sé molt bé, senyor Fernández, per on agafar-ho, perquè jo no sé si vostè és de Rueda o d'Ayuso. Ayuso ha estat... *(Veus de fons.)* Sí, d'Alexandro –perdó– Rueda o d'Ayuso, del president de Galícia o de la presidenta de Madrid. Perquè al PP no és l'únic: és que hi ha la senyora Ayuso que diu el que està dient i hi ha el senyor Rueda que la contradueix. Vostè d'on és? Jo li demano que vostè sigui vostè i defensi els interessos de Catalunya, per exemple, amb el català a Europa, que m'ho havia deixat avui a la sessió de control i no puc acabar el dia sense recordar-ho. *(Aplaudiments.)*

Faci's un favor a vostè mateix, faci un favor a Catalunya, faci un favor a Espanya demanant que es respectin les llengües cooficials i que siguin oficials a Europa. Faci's aquest favor i. I, en fi, sigui vostè mateix, eh? –sigui vostè mateix–, que anirem més bé.

Als senyors de VOX: quan governen, surten del Govern –sí, sí, quan governen, surten del Govern. Amb aquells amb els que vostès s'emmirallen, quan veiem i analitzem quines polítiques despleguen, vull dir Trump, vull dir Milei, veiem que fan tot el contrari del que vostè diu defensar aquí. Retallen en sanitat i vostè m'ha vingut a fer un discurs de sanitat, vostè, que era antivacunes –vostè, que era antivacunes, em ve aquí a fer un discurs pro sanitat i prociència. No ho sé, és que em costa prendre-m'ho seriosament, de veritat.

Però és que, a més a més, Estats Units han retallat en sanitat, han prohibit vacunes. Estats Units, amb el que vostè s'emmiralla. I Argentina, motoserra, per retallar serveis. I vostè em ve a defensar els serveis als barris? Va, home. Senyor Garriga, no s'ho creu ni vostè –no s'ho creu ni vostè.

I m'ha parlat de pressió fiscal. Només recordi una dada; no li demano que faci més esforç memorístic, una única dada. La pressió fiscal a Catalunya i a Espanya està un 2,7 per sota que la pressió fiscal a Europa, un 2,7 per cent per sota. Per tant, quan parlen d'infern fiscal, imaginin-se l'infern que hi ha a la resta d'Europa, un infern molt més gran que el que tenim aquí. Home, per favor.

Perquè em demana més serveis públics, em diu que hi ha un infern fiscal, em diu que rebaixin impostos, i no s'ha mirat ni la dada de pressió fiscal que hi ha de mitjana als països de la Unió Europea.

I no se m'ofengui amb el que li diré: vostè és un vassall de Trump. Vostè és... *(Aplaudiments.)* Vostè i el seu partit són uns..., l'hi dic amb un llenguatge directe perquè m'entengui, uns quintacolumnistes a dins d'Europa. Defensen els interessos d'un senyor que vol desmuntar Europa, que és una història d'èxit, perquè està basada en la generació de prosperitat, amb règims democràtics i amb base a un estat del benestar, i vostès això s'ho estan carregant fent un servei a un senyor que es diu Trump, i estan fent això. Són quintacolumnistes de Trump a Europa.

Estic d'acord amb la senyora Albiach que els problemes venen de lluny. Crec que tenim les prioritats ben fixades. En algunes coses no estem d'acord: jo dic habitatge i trens, i també dic avions i carreteres. Però, en fi, per això tenim projectes polítics diferents, però crec, sincerament, que hi ha punts de trobada. I estic d'acord amb vostè també que les renovables, per cert, un altre balanç del que ens hem trobat, doncs estan molt per sota del que Catalunya pot fer, i per això hem de prendre decisions en aquest sentit.

Amb els senyors de la CUP tenim projectes polítics molt diferents. No passa res. Amb aquest esperit d'arribar..., de buscar més allò que ens uneix que allò que ens separa, jo crec que en algun tema puntual de polítiques socials, per exemple, en matèria d'habitatge, podem trobar alguns acords. En altres coses serà francament difícil, tot i que jo..., en fi, encantat d'escoltar-los i també de que vostès m'escoltin, naturalment, no?

Amb Aliança Catalana, doncs, miri, senyora Orriols, estem a les antípodes. A mi em costa molt prendre-me-la seriosament, perquè és que vostè no cobra un salari del Parlament de Catalunya? És que sap què és lo que surt més car? Pagar un salari a algú que no va a fer la feina, que divendres passat encara no hi era. (*Aplaudiments.*) Però vostè sembla com que estigui fora. No, si vostè és política i es dedica professionalment a la política i cobra el mateix salari vostè que el que cobren la resta de diputats que presideixen un grup. I, a més a més, vostè collecciona càrrecs, perquè és alcaldessa de Ripoll i està al consell comarcal i... (*rialles*), no sé, massa feina i potser no en feu cap de ben feta, però bé..., el que em preocupa de mi i de vostè (*aplaudiments*) és que... De vostè què sabem? De vostè sabem que és pro-Netanyahu, que és pro-Trump i que vol desmuntar les pensions. I això, no; desmuntar les pensions, no... (*Veus de fons.*) Sí, no es posi així, perquè és que és veritat..., desmuntar les pensions..., i a més a més, insulta els periodistes i ataca els periodistes des d'aquest faristol, que l'entrevisten i deixen clar que vostè vol desmuntar les pensions... Bé, digui-ho, expliqui-ho, que vol desmuntar les pensions. Nosaltres no les volem desmuntar. Catalunya no acceptarà que vostè desmunti les pensions. Vostè vol privatitzar les pensions, i això casa molt poc amb algunes coses que està dient. Comencem a veure que vostè és un gran engany per a Catalunya; comencem a veure-ho clar, i és important que els ciutadans de Catalunya ho vegin clar.

I al senyor Pedret doncs li agraeixo la seva intervenció. (*Forta remor de veus.*) Aquí els hi he sorprès, eh? Eh que els he sorprès? Vostès què es pensaven, que li diria al senyor Pedret...? Mirin, el senyor Pedret i jo tenim algunes diferències, però molt menors –molt menors (*forta remor de veus i rialles*)– i, a més a més –també perquè veig que el senyor Alejandro Fernández, diguem-ne, està content de sentir-me dir això–, enraonem una estoneta llarga i ens posem sempre d'acord (*rialles*).

Moltes gràcies.

El president

Després que el president hagi tornat a intervenir, obrim un torn de rèplica de cinc minuts per grup parlamentari. I, en primera instància, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Junts la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Crec que aquests cinc minuts se'm faran curts, perquè Déu n'hi-do. Mire, president, algunes diferències entre vostè i nosaltres: vostè vol liderar Espanya; nosaltres volem ser un país líder a Europa i al món. (*Alguns aplaudiments.*) Aquesta és una de les principals diferències. Perquè vostè ve aquí i diu que l'economia va com un coet, mentre molts ciutadans d'aquest país no arriben a final de mes, i pot maquillar les dades tant com vulga, però mai no podrà maquillar la realitat del carrer. Aquesta propaganda que fa sempre el fa ser l'alumne més avantatjat de Pedro Sánchez. En fa tanta que fins i tot aquest desacord d'avui que li ha fet retirar els

pressupostos ens el vol vendre com un acord, i ja em perdonarà, però no ens ho empassem; això no és així.

Una altra diferència entre vostè i nosaltres: vostè normalitza un dèficit fiscal i nosaltres ens hi rebel·lem, perquè quan un govern normalitza un dèficit fiscal de més de 20.000 milions d'euros i accepta aquests incompliments sistemàtics està abocant el país a la decadència. No pot ser que vostè, com a president de la Generalitat, accepti que el Govern espanyol execute només un quaranta-cinc per cent de les inversions a Catalunya mentre a Madrid, el 2023, n'executa un 212 per cent, per exemple. Això no és una anècdota; això és un menyspreu sistemàtic, això és un maltractament permanent, però, ei, vostès parlen només de les retallades que els interessin, perquè s'han degut oblidar de les retallades de Zapatero, que més que unes retallades van ser unes grans destrallades a aquest país. A aquest país el que li passa és que paga haver-se trobat, senyor Pedret, el forat del tripartit (*alguns aplaudiments*) a aquestes finances públiques; això és el que paga avui aquest país.

I ja em perdonarà, president, però deixem dir-li que la vaga de docents no és només un conflicte amb el sector; podria ser el millor retrat del seu Govern, perquè vostè parla de diàleg, però després va a buscar els acords més còmodes sempre i llavors el país, al carrer, això l'hi desmenteix. És la política del simulacre, és política d'aparença. Vostè parla de solidesa i parla de bons fonaments i diu que va amb el rumb adequat. I ha fet tres promeses de pressupostos, i res, i avui n'ha fet una quarta: va dir al gener del 25; va votar en aquest Parlament el 31 de desembre del 25; va dir que el 20 de març se superaria l'esmena a la totalitat, i ara ha dit que al final d'aquest període de sessions. Certament, això és màxima ambició i obertura? La veritat, president, és que això és credibilitat zero. El seu triomfalisme xoca sempre amb la realitat. Aquest discurs triomfalista no el pot fer ni mirant els mestres, ni mirant els metges, ni mirant els pagesos, ni mirant els pescadors, ni mirant els autònoms (*aplaudiments*), perquè tots aquests mantres que vostè utilitza són foc d'encenalls.

Sap que ha de fer marxar, per aquesta xemeneia estreta, president, aquest discurs triomfalista que vostè fa dia sí i dia també? Perquè la seva gestió no aplica les receptes que Catalunya necessita i nosaltres som aquí per construir una alternativa a la seua mala gestió i a la seua dependència.

I una recomanació, si m'ho permet, president: deixi d'interpel·lar-nos i deixi d'enviar-nos emissaris per als pressupostos, perquè vostè ja ha explicat a tot arreu amb qui fa camí, vostè ja ha explicat a tot arreu que sap què vol i amb qui ho vol; ho vol, per exemple, a la Generalitat de Catalunya, amb Esquerra i els Comuns, i ho vol, per exemple, a Barcelona, amb el PP i amb els Comuns. I sap què volem nosaltres? Nosaltres volem que pleguen i que s'acabi d'una vegada per totes aquest desastres; i, sí, continuarem fent política constructiva, alternativa constructiva, proposant tot allò que el país necessita i denunciant tot allò que el país no mereix.

I acabo. Però deixem fer-li dos apunts, president; un sobre cultura i l'altre sobre llengua. No sé com pot portar aquí un discurs triomfalista sobre el MNAC sense fer cap referència a la vulneració que pateixen les obres de Sixena (*aplaudiments*), perquè, amb el seu silenci i amb la seva no acció, potser el dia que s'inaugurarà aquesta ampliació el país haurà perdut un patrimoni incalculable i no haurà fet res per evitar-ho –acabo, president–; perquè també parla vostè de llengua, i vostè sap, vergonyosament, que l'amaga, dia sí i dia també, amb la connivència també vergonyosa del conseller de Política Lingüística, que el justifica. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I, sí, parlem de «collapse» –acabo, president. A mi no em cal anar a l'Imperi romà per parlar de collapse; a mi només em cal anar al diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans. Aceptació 2: «Paralització provisional de les activitats.» Hi ha els mestres paralitzats? Sí. Hi ha els metges paralitzats? Sí. Hi ha els usuaris paralitzats

a les andanes? Sí. Hi ha pagesos, pescadors i autònoms paralyzats? Sí. I, sap què també sí? Col·lapse. Menys dependència i, per a nosaltres, independència.

Visca Catalunya lliure! (*Algú diu: «Visca!»*)

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, agraïm les seves paraules i el seu to i la seva resposta, malgrat que avui, a nosaltres..., ha estat una resposta bastant concisa. Miri, aprofitaré la meua segona intervenció per reafirmar i reforçar algunes de les meves afirmacions inicials, encara que pugui sonar reiteratiu, no només d'avui, sinó de les darreres setmanes, però sobretot –sobretot–, president, per demanar-li –vostè ho ha dit– alçada de mires i ambició, ambició nacional.

Perquè, mirin, crec que ha quedat bastant palès avui aquí, encara que no tothom ho hagi volgut dir, que calen respostes de país; calen respostes de país per superar la situació actual, i, si volen, senyor Illa, senyor Pedret, no parlin de «col·lapse», però calen respostes per afrontar un risc, que vostès també n'han parlat, d'involució democràtica, i calen respostes per superar una crisi socioeconòmica –que en tenim molts exemples–, que és una crisi sistèmica; no és un «repte», senyor Pedret, és una «crisi de sistema». A vostè, president Illa, li toca liderar i promoure consensos per tenir aquestes respostes de país, i amb humilitat. Ens ha demanat a la resta humilitat, però vostès, els seus consellers i conselleres, en cada sessió de control, cada cop que surten aquí, d'humilitat els en falta una mica; diuen que en tenen, però cada cop que els critiquem una mica, salten. Han de reconèixer d'una vegada que són quaranta-dos diputats i diputades, ni un més –ni un més–; no tenen majoria, però a vostè, president, com a president Generalitat, li toca bastir aquestes majories, i hauria de destinar-hi tots els seus esforços.

Nosaltres ho tornem a dir: Esquerra hi som i hi serem per defensar i en defensa de Catalunya i les condicions materials de vida, el benestar de la seva ciutadania. Creiem que Catalunya necessita acords amplis i que li cal ambició nacional. Ja li posarem nosaltres, l'ambició nacional, president, perquè a vostès massa sovint els en manca. Perquè no és «ambició» voler liderar Espanya; aquesta no és l'ambició nacional que necessita el país. Nosaltres proposem un projecte que vol generar il·lusió i un horitzó ple d'esperança per al país; ambició, tota, i també responsabilitat, i crec que ho hem demostrat, perquè nosaltres volem la continuïtat d'aquesta legislatura, perquè el que vam pactar és bo per al conjunt de la ciutadania, per al benestar de la ciutadania, per a la justícia social, la resolució del conflicte polític i avenços en sobirania nacional i social. Fins ara hem aconseguit alguns d'aquests avenços –no ho podem negar–, però ens hem sentit molt sols, president; ens hem sentit molt sols, i creiem i fem una apellació a totes les forces d'aquesta cambra i als agents socials a acompanyar-nos en aconseguir allò que vam acordar amb vostès, perquè és bo –i ho repeteixo i em reitero– per al conjunt de la ciutadania del país.

Vostè sempre demana estabilitat i responsabilitat, i ho repeteixo, de responsabilitat, a Esquerra, tota. No sé si vostès en tenien. Vostès, que miren el passat..., vostès tenien responsabilitat quan parlaven de «dècada perduda»? Vostès tenien responsabilitat quan condicionaven pressupostos a un casino? Nosaltres els condicionem a recaptar l'IRPF. Vostès tenien responsabilitat quan boicotejaven les cimeres de l'aigua en plena sequera? Nosaltres hi anirem i farem propostes, i ho hem fet quan vostè convoca cimeres per l'emergència provocada per la guerra de l'Iran.

I inestabilitat, president –o estabilitat–? Sap què genera inestabilitat? La improvisació del seu Govern, promentent recursos a sectors quan no en tenen; genera inestabilitat quan actuen unilateralment i es veuen obligats a retirar decrets llei o els pressupostos. Però hi han dos elements molt importants que generen una inestabili-

tat de fons, que és amagar el cap sota l'ala. Primer, no reconèixer que aquesta crisi que vivim és sistèmica i que no la resoldrem si no superem el marc polític actual, perquè vostès s'entossudeixen a defensar el règim del 78 i no veuen que hi ha una cotilla constitucional que els impedeix aplicar polítiques realment transformadores i que l'Estat profund sempre se'ls revelarà en contra; primer va ser contra nosaltres, i ara vostès diuen que és contra seua. Ho han d'admetre: aquest règim està acabat, ha col·lapsat, aquest sí que ha col·lapsat. I el segon element que genera una inestabilitat de fons és no voler reconèixer l'existència d'un conflicte polític no resolt entre Catalunya i l'Estat, un conflicte latent que, per molt que el vulguin amagar, existeix i que se'l trobaran sempre de cara.

President, aprofiteu els consensos d'aquesta cambra per fer un salt endavant, un salt polític, un salt que doni continuïtat a aquesta legislatura, un salt que doni un horitzó nacional i d'esperança al país. No malbarateu els consensos, com va passar el 2005, quan, en aquesta cambra, el vuitanta per cent dels diputats demanaven, a l'article 1 de la proposta d'Estatut d'autonomia, que Catalunya era una nació, i després vam pactar també una proposta de sistema de finançament basat en la recaptació de tots els impostos –els sona, això?–; no malbarateu aquest consens, com va passar l'any 2005, quan el cap de l'oposició amb el president del Govern espanyol a les esquenes del president de la Generalitat el van retallar –no van fer falta ni el senyor Alfonso Guerra ni el Tribunal Constitucional–; no malbarateu aquests consensos.

I avui, aquí, en aquesta cambra, n'hi han d'altres de consensos. En el darrer debat de política general, vint anys després d'aquest 2005, es va aprovar per més del vuitanta per cent dels diputats d'aquesta cambra el reconeixement –la voluntat i el reconeixement (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que hi ha un conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol; que s'apostava per una resolució democràtica d'aquest conflicte, votant en forma de referèndum, i es demanava una entesa de país per a la resolució d'aquest conflicte polític. Aquest consens existeix en aquesta cambra, va existir en el darrer debat de política general i vostè se n'hauria d'aprofitar.

I, per acabar –president, trenta segons–, l'hi reitero: si vostè compleix amb la paraula donada i fa efectius *tots* els acords de la investidura, nosaltres hi serem –tots. Vostè ha parlat que ens hem donat més temps; sí, però ens hem donat més temps perquè es compleixi tot allò que vam pactar en la seva investidura –per res més–, per a això. Si vostès ho fan, nosaltres hi serem; Esquerra hi serà sempre al servei de la ciutadania d'aquest país per fer de Catalunya un país lliure, sense desigualtats i amb justícia per a tothom.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per fer la rèplica el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Mire, señor Illa, al final las opiniones..., aquí tenemos ideologías distintas, criterios distintos, visiones distintas, pues es legítimo que pueda haber discusiones, pero cuando se trata de datos..., hombre, yo creo que aquí venimos a decir la verdad. Y cuando usted dice..., y nos reta prácticamente a que traigamos una propuesta concreta en materia de vivienda, solo puede significar dos cosas: o que miente descaradamente o que no se ha leído ni siquiera las propuestas que le presentamos de resolución en el debate de política general, porque había un montón, ¿no se las ha leído? Le animo a hacerlo. Sé que las rechazaron todas, pero yo le animaría, por favor, a leerse las propuestas que le hacemos el resto de grupos parlamentarios.

La segunda consideración, no pudo evitar hacerlo, es a la señora Albiach. No se puede culpar a una ideología que nunca ha gobernado en Cataluña, porque el liberalismo nunca ha gobernado en Cataluña, y lo voy a demostrar muy fácilmente. Mire,

en el año 1990, cuando se impulsa por parte de Jordi Pujol y Convergencia Democrática el llamado «programa 2000» de construcción nacional, resulta que uno de los giros estratégicos –que los que sean más veteranos recordarán aquella historia– fue el giro socialdemócrata de la antigua Convergencia, la convicción de que para hacer el proceso de construcción nacional, Convergencia tenía que tirar hacia la izquierda, y eso tuvo consecuencias a lo largo de los años, más intervencionismo, Administración creciente y cooperación público-privada menguante hasta hoy, y eso ha sido así en la secuencia de los años. Y dirán ¿y antes de 1990?, pues no, antes de 1990 lo que gobernó en Cataluña es una especie de conservadurismo de inspiración tradicionalista carlista, pero en ningún caso liberalismo, y así nos va. De hecho, ese es el gran drama que tiene Cataluña, que la derecha que en teoría debería haber podido liderar ese tipo de políticas, en base a su ensimismamiento identitario, ha acabado entregando –ellos y sus sucesores, que están aquí– la hegemonía político-cultural a la izquierda en Cataluña. Y así estamos, repito.

Y la tercera: el señor Illa, pues, tiene cierta habilidad para interpretar diversos papeles –ya sabe que a mí me gusta mucho divertirme analizando los mismos–, pero reconozco que el de monitor de autoayuda no lo vi venir. Va y me dice «sé tú mismo», sé tú mismo, bueno (*rialles*), está muy bien. Como yo le quiero mucho a usted también, y sé que no está pasando unos días sencillos, también le voy a regalar un consejo de autoayuda que le será muy útil: «cree en ti mismo, aunque ya nadie crea en ti» (*rialles*), le vendrá muy bien estos días.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Bueno, señor Illa, ha tardado mucho en sacar el comodín clásico de Trump, de Miley y en definitiva de..., en fin, a lo que nos tiene acostumbrados. Pero yo le voy a decir una cosa muy clara: el único vasallo que hay aquí es usted, y de Mohamed VI, porque es usted (*aplaudiments*) el que está poniendo los colegios de Cataluña al servicio de Mohamed VI y no es algo retórico. Más de ciento veinte colegios que usted pone al servicio del Gobierno de Marruecos para que funcionarios de Marruecos vengan a nuestras escuelas a decírnos, entre otras cosas, a través del programa de lengua árabe y cultura marroquí, que Ceuta, Melilla y las Islas Canarias dependen de Marruecos. Eso es verdadero vasallaje y es el que usted protagoniza con Marruecos.

Hablemos de política fiscal, porque claro, usted me habla de lo de siempre, macroeconomía y no sé cuántos puntos, y hablando de Europa. No, no, hablemos de España. ¿Qué región lidera el mayor número de impuestos y más altos en toda España? Cataluña. ¿Y quién lo hace? El señor Illa, el Partido Socialista. Luego, deje de mentir y de estafar a los catalanes, esto es un auténtico infierno fiscal y no lo digo yo, lo dice el conjunto de los españoles y lo reconoce la mayoría de esta cámara.

Usted preguntaba medidas sobre vivienda. Ayer tuvimos la oportunidad de defender una interpelación, la semana que viene presentaremos la moción, pero le voy a dar tres ideas sencillas. Uno, derogue la ley de vivienda del Partido Socialista, acabe con las zonas tensionadas, elimine impuestos asociados que incrementan más del treinta por ciento la compra de vivienda y, entre otras cosas, agilice, simplifique «traficadas» y saque grúas a construir y oculte los lemas de los cuales..., estamos cansados de escuchar.

Lo que le decía. Los catalanes quieren respuestas concretas. Y es evidente que, por desgracia, en el mundo existirán conflictos, sin duda. Pero de líderes como usted, que tienen responsabilidad de gobernar, lo que esperan los ciudadanos es que les dé respuestas para mitigar esas consecuencias. Y miren, los catalanes no quieren que us-

ted se disfrace de Mandela o de Gandhi, que salga aquí y diga cuatro palabras más o menos acertadas, porque yo entiendo que, a usted, en su aspiración de secretario general de la ONU, pues Cataluña se le quede pequeña, pero es que el problema o lo indignante, y se lo digo así de claro, es que, para nosotros, los catalanes, usted se queda muy pequeño para lo que necesita Cataluña, señor Illa. Porque claro, usted representa una gigantesca estafa, ustedes cada dos por tres agitando la banderita de la paz, la paz, la paz, cuando su Gobierno, el Gobierno de Pedro Sánchez, el Gobierno del Partido Socialista, el Gobierno en el que usted sentó su trasero en el consejo de ministros, vendía explosivos y detonadores a Irán, usted vendía softwares de control a Irán y usted, entre otras cosas, señor Illa... (*aplaudiments*), sí, desde su gobierno, ¿verdad?, distribuía material de guerra para Irán, pero claro, aquí viene a estafar y levanta la banderita de la paz. Pues mire, no, no nos lo creemos.

Y estafar también es decir que los catalanes tienen que sufrir, ¿verdad?, el incremento de los precios de los hidrocarburos y ponerse muy digno y mañana tendrá que salir su jefe a prometer el oro y el moro, pero claro, digamos la verdad a los catalanes. Si hoy, cuando Antonio o María (*remor de veus*) van a llenar el depósito de gasolina, la mitad son impuestos; la mitad de lo que cuesta el litro de gasolina es por culpa del IVA especial del veintiuno por ciento y los impuestos de hidrocarburos que usted no baja (*aplaudiments*) ni que su gobierno baja. Luego, dejen de estafar, dejen de hablar de que la guerra, de que Irán y de que Trump. Ustedes tienen capacidad para mitigar esas consecuencias y no lo hacen, vienen aquí a vender programas, a disfrazarse de Ghandis y a mentir, mentir, mentir.

Y mentir también en temas de seguridad. Mire, yo creo que no hay una formación política en esta cámara que haya liderado más las políticas de seguridad y que haya denunciado más la estafa que representan todos ustedes. Ustedes están cansados, o pensaba que estaban cansados de repetir la gran mentira esa de «no, han bajado los delitos en un cuatro por ciento»; oiga, mire, es que eso no se lo cree nadie, nadie se lo cree. Dejen de manipular las estadísticas, dejen de mentir a los catalanes, porque hoy es más probable que en Cataluña te violen que acceder a un piso digno a un precio (*remor de veus*) asequible, señor Illa. Hoy, después de un gobierno del Partido Socialista, las violaciones se han incrementado un cuatrocientos por ciento, y eso, señor Dalmau, no se soluciona haciendo así (*l'orador es pica la galta*) al líder de la cuarta fuerza política en Cataluña, se soluciona deportando a los delincuentes, sacando a los *mossos* y cambiando las leyes, que eso es lo que haremos nosotros cuando gobernemos. Sí, sí. Ni tampoco se soluciona moviendo la manita. Lo que hay que hacer es, insisto, fletar aviones y fletar barcos para expulsar a esos delincuentes.

Y mire, acabo, le enseño esto (*l'orador mostra un full a la cambra*), ¿le suena este simbolito de aquí? Gobierno de España. Usted formó parte del Gobierno de España. Aquí debajo pone Cataluña y le voy a leer solo dos datos, porque es que ya me aburre de decirle cómo ustedes han disparado la inseguridad en Cataluña. Oiga, mire, es que las agresiones sexuales con penetración desde que llegó su jefe, el señor Sánchez, al Gobierno al 2024, se han incrementado un cuatrocientos por ciento. Si esto a usted le parece normal, a mí no, y yo no tenga ninguna duda que voy a luchar para revertir esta situación.

Muchas gracias.

El president

Per fer la rèplica, en nom del Grup Parlamentari Comuns té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Senyora Orriols, gràcies per il·luminar-nos. Ara resulta que la guerra de Trump en contra de l'Iran –Trump, que surt 38.000 vegades als arxius d'Epstein– era pels drets de les dones, era pel feminisme (*aplaudiments*), era per les dones i les xiquetes. Segur que sí! Miri, algú ho va mirar i a mi em sembla que és

una dada interessant: Trump surt més vegades als arxius d'Epstein que Déu i Jesús a la Bíblia. (*Aplaudiments.*) Per tant, gràcies per il·luminar-nos.

I un altre que també ens ha il·luminat era el senyor Fernández. Ara resulta que Artur Mas era socialdemòcrata, deu ser que per això vostès el 2011 li van permetre el pressupost, que, per cert, era el que tenia les majors retallades de la història de Catalunya.

I ara ja, president, anem a vore. Jo no sé si Catalunya té unes estructures sòlides, el que està clar és que jo crec que sí, que Catalunya és un gran país. De fet, si a la major part dels que estem aquí, jo diria el cent per cent de les que estem aquí ens pregunten on volem nèixer la propera vegada, segurament amb una alta probabilitat, totes diríem que volem nèixer a Catalunya. Tenim una societat civil que té una capacitat d'autoorganització que és brutal, és un país dinàmic, tenim una economia que és capdavantera, tenim unes universitats que són de primera.

Però és que, president, Catalunya també té problemes, i té problemes que són molt grossos, com l'accés a l'habitatge, com la pobresa infantil, com les rodalies, com la dependència energètica, com que tenim a sis mil persones a Catalunya que no tenen un sostre i que estan vivint al ras, problemes que són gravíssims de desigualtat i de redistribució de la riquesa. Cert, no venen d'ara, però calen solucions ara, i per tant, sí que li volem dir –i amb això acabaré–: si vostè el que vol és impulsar polítiques transformadores, ens trobarem, si vostè vol seguir amb les polítiques de sempre, haurà de buscar en un altre lloc, perquè –i acabe amb això– tan perillós és el retardisme com el negacionisme. Per tant, trens i habitatge, habitatge i trens, no carreteres i avions.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell per fer la rèplica.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bé, hi ha gent que s'atreveix aquí..., sobretot el populisme de l'extrema dreta, que surt aquí a dir bestieses parlant d'habitatge i d'agressions sexuals, violacions. Potser parlen perquè ho coneixen de prop, quan un exportaveu seu i regidor d'Almeria de VOX ha estat condemnat a nou anys de presó per agressió sexual a una menor. Potser per això venen aquí a explicar-nos (*aplaudiments*) aquests «cuentos», perquè vostès sí que saben de què parlen.

I miri, president, vostè ens ha contestat el de sempre. Ja ens ho esperàvem, i sí que és veritat que a alguns acords en temes socials hi podem arribar, perquè sempre pensem que millorar les condicions de la vida dels treballadors i les treballadores d'aquest país és una de les nostres tasques. Però moltes de les coses que diu penso que són esbiaixades. És a dir, quan ens parla d'economia de grans números esbiaixa totalment les dades, perquè sí que alhora que hi ha més treballadors i treballadores que mai al país, s'oblida de dir que també hi ha més pobresa que mai. Per tant, més feines no suposa més benestar de la població, perquè el model que vostè ha triat –i la majoria de partits polítics– és un model que no comporta millores per a la majoria de la població, sinó que comporta l'enriquiment d'una petita part i l'empobriment de la majoria. I aquí cal recordar que, alhora que tanta gent treballa, un vint-i-cinc per cent de la població està en risc de pobresa, un cinquanta per cent de la població afirma que no arriba a final de mes, i aquesta sí que és la realitat de la gent treballadora d'aquest país: que treballen i són pobres, una situació que anys enrere evidentment no passava.

I, per tant, estem davant d'un problema que no és puntual, és estructural, és un problema de model. Un model que li repeteixo que comparteixen partits fins i tot d'extrema dreta, la base, l'essència: el model capitalista. I és aquest el que hem de canviar, el que hem de transformar, i no posar-hi pedaços, com fan vostès. Perquè

falla la sanitat, falla l'educació, falla la pagesia, falla la mobilitat, falla l'economia, i de mica en mica el català va desaparèixer. I això són unes conseqüències nefastes per a la vida de la gent d'aquest país. I quan aquest model falla de manera sistèmica, no es pot maquillar, no es pot gestionar millor; s'ha de canviar. Vostès han triat gestionar la decadència, nosaltres triem plantar-hi cara. Perquè aquest país no està condemnat a funcionar malament, no està condemnat a ser precari, ni a ser dependent, ni a resignar-se. El que està és esgotat el seu model.

I la pregunta ja no és si cal canviar-lo, la pregunta és qui està disposat a fer-ho? Nosaltres ho tenim clar, cal posar el país al servei de la seva gent. I això no es farà amb pedaços, ni amb excuses, ni amb més continuisme; es farà amb valentia política. Per això els diem que no al seu model i sí a un país que funcioni, sí a un país digne, sí a un futur per a la gent d'aquest país.

I per això creiem que cal posar tres pilars fonamentals per canviar aquest model i la seva estructura. En primer lloc, cal una ruptura política. Mentre Catalunya estigui dintre de l'Estat espanyol, amb el finançament actual, qualsevol govern, també el seu, el socialista, té les mans lligades estructuralment, i ho saben, per això demanen més diners.

Per tant, només hi ha una solució, que és l'autodeterminació d'aquest país. Vostès antigament el defensaven. Nosaltres, quan diu que coincidim en habitatge, però en moltes coses no, li estenem la mà. Li estenem la mà al dret a l'autodeterminació del nostre poble, un dret democràtic –li estenem la mà–, perquè és la solució a molts dels problemes que tenim en l'actualitat, i vostès no el volen afrontar.

En segon lloc, la ruptura econòmica. I aquí cal ser valents. I nosaltres, la CUP, hi apostem clarament, perquè amb el model actual no anem enlloc. El que cal és remunicipalitzar els serveis privatitzats; una fiscalitat encara més progressiva sobre els grans patrimonis; aturar el turisme massiu, i també fiscalitzar-lo encara molt més; moratòria de nous allotjaments turístics, i aturar l'especulació amb l'habitatge; contractació pública que prioritzï cooperatives i l'economia social; més sobirania energètica i alimentària; un canvi de model productiu.

Amb tot això, sí que és una aposta valenta i ferma de canvi i apostar per un model totalment diferent i gens permeable, entre l'extrema dreta o el progressisme. Un model que doni resposta a les necessitats de la gent treballadora d'aquest país i a les necessitats del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Senyora Albiach, no hi surt l'Errejón als arxius Epstein?

Amuntego càrrecs, diu el senyor Illa. Sí, sí, càrrecs, que no nòmnes. És el que té guanyar les eleccions a Ripoll, presentar-se al Parlament i entrar-hi, contra tot pronòstic. És el que té no renunciar a cap dels compromisos assumits amb els electors. És el que té no fer servir l'Ajuntament de Ripoll de simple trampolí per arribar a una institució superior i en acabat abandonar els veïns, com han fet d'altres membres d'aquesta sala.

Em diu que si no cobro com a diputada. Sí, cobro –cobro. Cobro l'import que va fixar el Ple del Parlament, amb el vot a favor del seu Govern i el vot en contra d'Aliança Catalana. (*Remor de veus.*) El personal del meu grup parlamentari és l'únic que ha renunciat al plus de productivitat i al pla de pensions que atorga aquest Parlament. L'únic, Aliança Catalana.

Ja sé que a vostè, a l'Iceta i a tants d'altres, els hi costa de creure, eh?, que algú pugui irrompre aquí i no sigui per diners. Però és així, som aquí perquè estimem Catalunya.

Dit això, fer cinc cèntims, eh?, de com ha anat el darrer espectacle que han protagonitzat. Forcen la presentació d'uns pressupostos perquè Esquerra baixi del burro i els aprovi. Esquerra, que davant el seu electorat ha de fingir que no cedeix absolutament a la voluntat del cent cinquanta-cinquè president de la Generalitat, diu que els hi esmenarà en la seva totalitat. Llavors, tots dos, PSC i Esquerra, diuen que l'escenari de noves eleccions és terrible perquè no sé què de l'estabilitat, i, ep, l'auge de l'extrema dreta. Pocs dies després, el titular és que si no s'aproven els pressupostos no es podran pagar nòmines –les dels funcionaris, eh?, perquè les dels polítics no perillan mai. (*Remor de veus.*) I hores més tard, Esquerra demana que es retirin els pressupostos per mirar d'arribar a un acord.

O sigui, primer amenacen amb l'avenç de la suposada extrema dreta per espaventar els qui encara es creuen això d'en Pere i el Llop; després amenacen amb no pagar nòmines, i tot seguit s'emporten a donar-se una mica de temps per poder consensuar posicions. I no tenim cap dubte, eh?, que acabaran aprovant aquests pressupostos. Els uns i altres es felicitaran per l'exercici de responsabilitat institucional d'ambdues formacions, que permetrà poder pagar les retribucions públiques i endarrerir l'expansió del seny i l'ordre.

Aquest serà, oi?, el relat oficial. Quin greu, tu, no haver dut crispetes.

Mentre el país col·lapsa vostès aquí fent comèdia. Sí que han de témer les eleccions, sí. Nosaltres, en canvi, les esperem amb candeletes –amb candeletes.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Consellers, conselleres, president, diputats, diputades... No, no, cap por a les eleccions, ni a aquestes ni a cap altres. I a l'auge de l'extrema dreta se li fa front a peu i a cavall, per terra, mar i aire. I si algun dia només en queda un que es resisteixi al seu discurs, no dubti que seré jo –no dubti que seré jo, eh? (*Alguns aplaudiments.*)

Perquè, miri, avui hem sentit un consell adreçat al president de la Generalitat per part del president del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. No sé si ho deia des de la pròpia experiència de la vida interna del Partit Popular. Però, en qualsevol cas, deixi'm dir, des de tota la modèstia, que en aquest Parlament s'hi asseu el president de la Generalitat de Catalunya, entre altres coses, perquè ha cregut en ell força més gent que en qualsevol altre dels que ens asseiem en aquest Parlament, eh? I les eleccions, efectivament, poden canviar això, però mentre no n'hi hagi unes altres, aquesta és la realitat.

Per tant, doncs, bé, com li deia el propi president, calma, bons aliments i anem fent cadascú les polítiques que pensem que hem d'impulsar des d'aquí. Sens dubte, el nostre grup ho farà escoltant tots els grups democràtics i les propostes que hagin de fer. Em sembla que el més rellevant de debats com el que hem tingut avui, especialment si després poden tenir continuïtat en les comissions legislatives o no legislatives que tenim al Parlament en forma de propostes de resolució o qualsevol altre tipus d'iniciativa parlamentària..., doncs poden ser debats que ens puguin ajudar a veure què pensem cadascú que cal fer per anar superant els problemes estructurals que té el país, per anar fent front als reptes que el nostre país i d'altres del nostre entorn tenen en el context actual, econòmic, social i el context global, no?

I a nosaltres ens sembla que si prenem com a punt de partida..., miri, em sembla, no em vull equivocar, eh?, perquè avui estem molt de l'Idescat, però em sembla que a Catalunya l'any passat naixia una criatura cada nou minuts i mig, no? Ara no sabria comptar quantes criatures han nascut en el transcurs d'aquest debat, però en el transcurs d'aquesta intervenció posem que una. Si centrem tots els esforços del Parlament de Catalunya, del Govern de la Generalitat de Catalunya, en pensar qui-

na és la societat que volem per la criatura que ha nascut mentre estic intervenint i pensem en fer que aquesta criatura pugui desenvolupar, com deia, el seu projecte de vida amb plena autonomia i dignitat, amb independència de la família, de l'extracció socioeconòmica en què hagi nascut i amb independència del lloc on visqui del país, aleshores estarem fent, segurament, bona política.

Perquè contra l'auge de l'extrema dreta, contra el descrèdit de les institucions, per fer front al repte del canvi climàtic, al repte de la intel·ligència artificial, dels canvis en el món del treball, a nosaltres ens sembla –és el que portem temps dient des del nostre grup parlamentari, des del PSC també– que aprofundir en el caràcter social de l'Estat és la millor de les garanties del caràcter democràtic de l'Estat.

I això val per Catalunya, val per Espanya, val per Europa i val per totes les societats que es vulguin democràtiques, perquè, en el fons, si una democràcia no és capaç de garantir que el conjunt de les polítiques públiques remouen els obstacles en la plena igualtat i llibertat dels individus que hi viuen, doncs ens sembla que estan fallant a la promesa de la democràcia, que no és la d'una igualtat formal, sinó d'un cert anivellament, d'una certa igualtat material. I, en definitiva, això ho volia dir.

En fi, no vull frivolitzar, perquè assenyalava abans el president que tenim algunes discrepàncies, i si n'hi ha alguna que no sé si seré capaç de superar és el fet de que el senyor Fernández l'hagi qualificat a ell, i no a mi, de marxista amb corbata. *(Rialles.)*

Gràcies.

El president

Pregunto al president de la Generalitat si vol tornar a intervenir. No? *(Pausa.)*
Doncs clouríem aquí el debat.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i set minuts.